

S U M I N O Y O R U

tớ
muốn
ăn
tụy
của
cậu

君の膵臓をたべたい

Phong Táp dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Mục lục

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Mở đầu

Đám tang cô bạn cùng lớp với tôi, Yamauchi Sakura, được cử hành trong một ngày u ám dường như chẳng phù hợp với cô ấy khi còn sống.

Như để chứng minh cho giá trị cuộc sống của cô, mọi người ai nấy đều sụt sùi nước mắt không chỉ trong buổi lễ, mà còn buổi tối trước khi an táng nữa, nhưng cả hai buổi đó tôi đều không đi. Tôi ở trong nhà suốt thời gian ấy.

May mắn thay, bạn cùng lớp duy nhất, người sẽ ép tôi tham dự đã rời khỏi thế gian này, và có vẻ như giáo viên hay bố mẹ của cô ấy đều không có quyền hay trách nhiệm để yêu cầu tôi có mặt, cho nên tôi được phép tự mình quyết định.

Chắc chắn rằng, tôi, một học sinh cao trung ngay đến một người biết tới cũng không có như vậy và có nghĩa vụ phải đi học, nhưng do cô mất vào giữa kỳ nghỉ của trường, tôi có thể tránh khỏi việc ra ngoài trong thời tiết xấu.

Vì bố mẹ đã đi làm và để lại cho mình một bữa trưa đầy đủ, tôi tiếp tục ở lì trong phòng. "Những hành động của tôi là do sự cô đơn và trống rỗng khi mất đi một người bạn" nói vậy thì thật sai lầm.

Trừ phi bị lôi ra ngoài bởi cô ấy, bạn cùng lớp của mình, tôi luôn luôn là kiểu người sẽ dành những ngày nghỉ của họ trong phòng.

Các bạn sẽ thường xuyên thấy tôi đọc sách trong phòng mình. Thay vì sách chỉ nam và sách self-help, tôi thích đọc tiểu thuyết hơn cả. Tôi sẽ đọc các cuốn sách bìa mềm của mình trong khi lăn lộn trên giường, tì cả đầu và cằm mình xuống chiếc gối trắng muốt. Sách bìa cứng thì quá nặng, thành thử tôi thích sách bìa mềm hơn.

Cuốn sách tôi hiện giờ đang đọc là thứ tôi đã mượn từ cô ấy. Một kiệt tác tình cờ lọt vào mắt một cô gái không đọc sách. Kể từ khi tôi mượn, vị trí của nó trên kệ không hề thay đổi. Dù đã định bụng phải đọc và trả lại nó trước khi cô mất, lúc này đây đã là quá muộn rồi.

Vì cái tính chậm chạp cố hữu của mình, tôi quyết định trả lại cho gia đình cô cuốn sách đó sau khi đọc xong. Chờ đến lúc ấy tôi sẽ đứng chào trước di ảnh của cô.

Ngay khi tôi đọc hết một nửa cuốn sách, màn đêm cũng buông xuống. Trong lúc quan sát bằng ánh đèn huỳnh quang hắt vào qua các tấm rèm đang đóng, tôi nhận ra bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ cuộc gọi tới duy nhất.

Cuộc gọi đó chẳng phải là gì đặc biệt cả. Nó là từ mẹ tôi.

Dù đã làm ngơ hai cuộc gọi đầu tiên, tôi nhận ra rằng lần này nhiều khả năng liên quan đến bữa tối, bởi vậy tôi đưa máy lên tai. Nội dung cuộc gọi là để dặn dò việc cơm nước. Tôi xác nhận hướng dẫn của bà và ngắt cuộc gọi.

Đúng lúc đặt điện thoại xuống bàn học của mình, tôi sực tỉnh vì chợt nhận ra một điều. Đã hai ngày kể từ lần cuối tôi chạm vào thiết bị ấy. Tôi không nghĩ mình cố tình tránh né nó. Mặc dù không phủ nhận điều ấy có liên quan đến phần nào. Nhưng bằng cách nào đó, chẳng qua là tôi quên không chạm vào điện thoại của mình mà thôi.

Chiếc điện thoại này có thể trượt lên và đóng lại, tôi mở nó ra và nhìn vào hòm thư của mình. Không có lấy một tin nhắn chưa được đọc. Điều này rất bình thường, quá đỗi bình thường. Tôi tiếp tục kiểm tra tin đã gửi của mình. Bên cạnh gọi điện, có thể chúc năng mà điện thoại của tôi hay dùng gần đây là để nhìn.

Tôi đã gửi một tin nhắn tới cô ấy, bạn cùng lớp của mình.

Tin nhắn vồn vện một dòng.

Tôi không biết liệu cô đã đọc được nó hay chưa.

Dẫu đã định bước rời khỏi phòng mình để xuống bếp, nhưng rồi tôi lại đi vào và úp mặt xuống giường. Những ngôn từ tôi gửi cho cô đang vang vọng sâu thẳm trong con tim tôi.

Tôi không biết liệu cô đã xem chúng hay chưa.

"Tớ muốn ăn tuyến tụy của cậu."

Nếu đã đọc nó, tôi hẳn khoản không biết cô đã đón nhận tin nhắn ấy thế nào.

Trong lúc suy nghĩ điều đó, tôi cảm thấy buồn ngủ.

Rốt cục thì mẹ tôi lại phải nấu cơm khi bà về tới nhà.

Tôi gặp cô ấy trong mơ thì phải.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 1

"Tớ muốn ăn tuyển tụy của cậu."

Chúng tôi đang ở trong phòng lưu trữ của thư viện trường. Giữa lúc đang sắp xếp những quyển sách trên chiếc kệ bụi bặm của chúng - nhiệm vụ của chúng tôi với tư cách là thành viên ủy ban thư viện, Yamauchi Sakura đưa ra một lời thú nhận kỳ quặc.

Cho dù tôi đang định bỏ ngoài tai lời nói ấy, thì những người ở quanh đây chỉ có duy nhất tôi và cô. Nói chuyện một mình có hơi dị thường, bởi vậy, đó chắc hẳn là nói với tôi.

Đành vậy thôi, tôi trả lời cô ấy, người đang đứng trước một giá sách khác, lưng quay về phía tôi.

"Cậu bỗng dưng thức tỉnh khả năng ăn thịt người à?"

Cô hít một hơi thật sâu và bụi ngay lập tức chui vào họng, thành ra phải ho vài lần để tổng sạch chúng ra khỏi cổ. Chỉ khi bắt đầu giải thích, giọng nói của cô mới xen lẫn chút hân hoan. Tôi không quay ra để nhìn cô ấy.

"Tớ thấy nó trên TV hôm qua, nếu ai đó sống ở thời xưa có một phần cơ thể không được tốt, họ sẽ ăn phần tương ứng của động vật khác đấy."

"Thì sao?"

"Ăn gan nếu gan của cậu không tốt, ăn dạ dày nếu dạ dày của cậu không tốt. Có vẻ họ tin rằng làm như thế sẽ chữa được bệnh của mình. Đó là lý do tớ muốn ăn tuyến tụy của cậu."

"Không lẽ "của cậu" mà cậu vừa nói là nhắc tới tớ?"

"Còn ai vào đây nữa?"

Cô ấy hình như vẫn đang làm việc của mình, cười khúc khích mà không nhìn tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng cộp và sột soạt của những cuốn sách bìa cứng được sắp xếp.

"Nội tạng nhỏ bé của tớ không đời nào có thể chịu nổi một gánh nặng như là cứu cậu đâu."

"Hình như gánh nặng ấy bắt đầu làm dạ dày cậu bị đau thì phải."

"Đó là lý do cậu nên tìm ai đó khác đi."

"Vậy tớ có thể tìm ai đây? Ngay cả một người như tớ cũng không thật sự muốn ăn gia đình mình đâu nhé."

Cô ấy lại cười khúc khích. Còn tôi, bởi đang yên lặng và chăm chỉ thực hiện công việc của mình, tôi rất mong cô ấy cũng làm việc nghiêm túc.

"Nói tóm lại, không còn ai tớ có thể trông cậy ngoài Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun cả."

"Thế nên khi nảy ra kế hoạch của mình, cậu không tính đến khả năng tớ cũng cần tuyến tụy à?"

"Cơ mà cậu trông chẳng có vẻ gì là biết về chức năng của tuyến tụy hết."

"Tớ biết."

Tôi biết chứ, nội tạng hiếm khi được người ta nhắc tới ấy. Trước kia tôi đã từng đọc về nó. Hiển nhiên, cô ấy bèn chớp lấy cơ hội.

Tôi nghe thấy hơi thở và tiếng bước chân phía sau mình, và biết rằng cô ấy đã quay người một cách phản kích. Vẫn đứng chếch về kệ sách, tôi liếc nhìn cô trong giây lát. Một cô gái ướt đầm mồ hôi, thoáng nở một nụ cười mà bạn sẽ không mong chờ từ một căn bệnh không thể cứu chữa. Mặc cho chúng tôi đang ở trong thời đại nóng lên toàn cầu và giờ đang là tháng bảy, nhưng ai đó đã đăng trí tất máy lạnh; nên tôi cũng toát mồ hôi nữa.

"Có phải cậu đã đọc về nó?"

Giọng nói của cô ấy vang lên nhẹ nhàng, và tôi, người không có lựa chọn, đáp lại câu hỏi của cô.

"Tuyến tụy hỗ trợ trong việc tiêu hóa và sản xuất năng lượng. Chẳng hạn, nó tạo ra insulin, chất được dùng để chuyển hóa đường thành năng lượng. Không có tuyến tụy, con người sẽ không thể có năng lượng, và chết. Đó là vì sao tớ không thể để cậu ngẫu nhiên tuyến tụy của mình được. Xin lỗi nhé."

Đã nói hết những gì cần nói, tôi trở lại công việc của mình. Còn cô nàng thì đang cười phá lên. Tiếp nhận lời nói đùa của tôi như thế đã trở thành một nét đặc trưng nho nhỏ của cô, mặc dù cảm giác lần này có khác.

"Ai mà nghĩ, Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun vừa thực sự quan tâm đến tớ cơ chứ."

".....Chà, quan tâm đến bạn cùng lớp đang bị bạo bệnh hành hạ thì cũng không tốn sức cho lắm."

"Ý tứ không phải thế, quan tâm đến tứ như một con người cơ mà?"

".....Ai mà biết."

"Sao lại trả lời như thế!"

Cô ấy lại phá lên cười một lần nữa. Adrenaline từ sự năng động kia hẳn đã khiến đầu cô ấy có vấn đề. Tôi khá quan ngại về tình trạng của cô bạn cùng lớp của mình.

(Adrenaline: Một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm)

Chúng tôi yên lặng tiếp tục công việc, cho tới khi giáo viên phụ trách thư viện tới gọi.

Hình như sắp đến giờ đóng cửa thư viện. Kéo một cuốn sách hơi lệch khỏi hàng, chúng tôi đánh dấu tiến trình sắp xếp sách của mình, xong xuôi, cả hai kiểm tra xem có quên đồ không và rời khỏi phòng lưu trữ.

Bỏ lại đằng sau cái nóng ngột ngạt của phòng lưu trữ, cơ thể đắm mồ hôi của chúng tôi rung lên khi lại được làm quen với không khí mát lạnh của thư viện.

"Mát quá đi mất!"

Cô ấy sung sướng xoay tròn, bước vào quầy thủ thư, và lau đi mồ hôi trên mặt bằng một chiếc khăn rút ra từ trong cặp. Tôi lơ đãng theo sau bước chân cô và bắt đầu hong khô cơ thể đã ướt sạch của mình.

"Làm tốt lắm, chúng ta đã đóng cửa rồi, nên tận hưởng đi nhé. Cửa máy đưa đây, một chút trà và đồ ăn nhẹ."

"Whoa, cảm ơn cô!"

"Cảm ơn cô."

Sau khi hớp một ngụm trà lúa mạch mà Sensei mang đến, tôi nhìn một lượt quanh thư viện. Quả nhiên là không còn một học sinh nào ở lại.

"Bánh bao ngon tuyệt."

Cô nàng phản ứng với tất tần tật những thứ tốt đẹp kia đang xả hơi trên chiếc ghế bên trong quầy thủ thư. Với một tay cầm bánh bao của mình, tôi kéo cái ghế đang cách cô ấy một khoảng rồi ngồi xuống.

"Xin lỗi vì đã phiền hai đứa phải giúp đỡ, dù các bài kiểm tra sẽ bắt đầu vào tuần sau."

"Không sao đâu ạ, ổn cả mà. Bọn em là những đứa luôn luôn đạt điểm nhỉnh hơn trung bình. Đúng không? Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun."

"À, nếu chúng ta nghe giảng trên lớp, thì chắc là vậy."

Tôi đưa ra một câu trả lời hợp lý và cắn một miếng bánh bao.

Ngon thật.

"Cả hai đứa đã bắt đầu nghĩ về đại học chưa? Em thì sao, Yamauchi-san?"

"Em thực sự chưa nghĩ về nó, ý em là, vẫn còn thời gian mà."

"Còn em, Học-sinh-giống-như-người-trưởng-thành-kun?"

"Em cũng chưa nghĩ về nó."

"Thế không có được đâu, cậu phải nghiêm túc nghĩ về nó đi, Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun!"

Cô ấy vừa cầm cái bánh bao thứ hai trên tay, vừa phán một lời nhận xét không cần thiết như thế. Tôi tặng lời cô và nhấp một ngụm trà lúa mạch của mình. Hương vị của món trà thân thuộc, được bày bán rộng rãi này thật ngọt ngào.

"Thế là cả hai đứa đều chưa thực sự nghĩ về tương lai à? Nếu còn làm biếng nữa, thì các em sẽ ở cái tuổi của cô trước khi nhận ra đấy."

"Ahaha, làm gì có chuyện đó cơ chứ!"

"....."

Trong lúc hai người họ cười vui vẻ, tôi vẫn vừa kiểm chế vừa nhai bánh bao và uống cốc trà lúa mạch của mình.

Như cô ấy nói. Chuyện đó không đời nào xảy ra được.

Cô ấy không thể nào đến được cái tuổi như giáo viên của chúng tôi, người đã ngoại tứ tuần. Tại nơi này, có một điều chỉ mình tôi và

cô biết, điều là lý do khiến cô nháy mắt với tôi và bật cười. Cô ấy cứ như thể một diễn viên nào đó từ các bộ phim Mỹ nháy mắt khi họ thốt ra một lời nói đùa vậy. Nhưng nói trắng ra, lý do tôi không cười chẳng phải vì độ nhạt trong lời nói đùa của cô ấy. Đó là bởi bộ mặt hãnh diện mà cô trưng ra mỗi khi cho rằng mình vừa nói điều gì đó thú vị - thể gần như là tâm thần rồi.

Bực mình rằng tôi vẫn trơ ra, cô cau mày với tôi. Nhận thấy điều ấy, khóe môi tôi cuối cùng cũng cong lên một chút.

Sau khi ngồi trong thư viện tầm hơn nửa tiếng, chúng tôi bắt đầu đi về nhà.

Khi chúng tôi đến chỗ tủ giày thì đã là 6 giờ tối. Dù vậy, chúng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng ồn ào gây ra bởi thành viên của các câu lạc bộ thể thao trong khi họ cố gắng hết sức mình dưới ánh mặt trời cũng gay gắt không kém.

"Phòng lưu trữ nóng nhỉ?"

"Ừa."

"Ngày mai bọn mình vẫn phải làm việc này, hầy. Cơ mà ít ra thì ngày mai là ngày cuối cùng của tuần này rồi."

"Ừa."

".....Cậu có đang nghe không thế?"

"Tớ có."

Tôi đổi chỗ đôi giày trong nhà với đôi giày lười của mình và rời đi qua cánh cửa sập xếp hàng bên cạnh tủ giày. Cổng trường nằm đối

diện sân bóng, cho nên tiếng cười nói từ câu lạc bộ bóng chày và bóng bầu dục cứ nhỏ dần theo từng bước tôi đi. Bước những bước nặng trĩu, cô ấy bắt kịp và đặt mình bên cạnh tôi.

"Cậu chưa học cách nghiêm túc lắng nghe khi người khác đang nói à?"

"Có chứ, đấy là lý do ngay bây giờ tớ đang nghiêm túc lắng nghe này."

"Thế thì, tớ đã nói về thứ gì nào?"

".....Bánh bao."

"Vậy là cậu có nghe đâu! Nói dối là không được nhé!"

Cô nàng la rầy tôi y như một cô nuôi dạy trẻ. Cô - người khá cao cho một đứa con gái và tôi - người khá thấp cho một đứa con trai, cả hai cao gần như là ngang nhau. Thực tình, tôi khá thích thú khi được mắng mỗ bởi một người cho dù phải nhìn xuống mặt họ một tẹo.

"Xin lỗi, tớ đã nghĩ về một chuyện."

"Hm? Nghĩ về chuyện gì?"

Đôi lông mày đang cau có bèn giãn ra ngay tức khắc, mặc dù ngay từ đầu cô ấy cũng có buồn bao giờ đâu. Cô ấy liếc nhìn tôi bằng vẻ hiếu kỳ lộ hết ra trên mặt. Sau khi tạo chút ít khoảng cách giữa hai đứa, tôi nhẹ nhàng gật đầu.

"Phải, tớ đã luôn nghĩ về chuyện này - một cách rất nghiêm túc."

"Ôi! Chuyện gì thế?"

"Là về cậu đó."

Tôi không ngừng lại, mà cũng chẳng nhìn vào cô - tôi cẩn thận biến nó thành một cuộc trò chuyện cực kỳ bình thường, không có bầu không khí gây xúc động nào cả. Bởi điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên phiền phức và nghiêm trọng.

Cắt ngang những lời tôi định nói, cô ấy, đúng như tôi dự tính, đáp lại theo một cách phiền phức.

"Tớ? Hề, gì đây, một lời tỏ tình ư?! Wah! Tớ sẽ bị hồi hộp mất!"

".....Không phải thế. Đây."

"Ừm."

"Dành quãng thời gian ít ỏi còn lại mà mình có để làm những thứ như dọn dẹp thư viện thật sự ổn chứ?"

Cô nghiêng đầu với câu hỏi vô cùng ngẫu nhiên của tôi.

"Tất nhiên là ổn."

"Tớ không nghĩ vậy."

"Thật sao? Thế thì, tớ nên làm gì khác đây?"

"Ừm, cậu không muốn làm gì đó như tìm tình yêu đầu của mình, hay thực hiện một chuyến đi biển leo núi ở ngoại quốc và quyết định nơi cậu muốn dành khoảnh khắc cuối cùng của mình sao?"

Lần này, cô lại nghiêng đầu sang phía bên kia.

"Hmm, không phải tớ không hiểu điều cậu muốn nói. Kiểu như, ngay đến Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun cũng có những điều muốn làm trước lúc chết, đúng không?"

".....Tớ sẽ không phủ nhận, chắc vậy."

"Song, ngay bây giờ, cậu đâu có thực hiện những điều ấy, dù cho ngày mai cả cậu và tớ đều có thể chết. Với quan niệm này, cả cậu và tớ đều tiếp tục những việc mình vẫn thường làm, rõ ràng là thế. Giá trị của mỗi một ngày đều như nhau - mặc cho tớ có làm gì, thì với tớ, giá trị của ngày hôm nay sẽ không thay đổi. Hôm nay tớ đã rất vui, cậu biết đấy."

".....Tớ hiểu rồi."

Có lẽ quả đúng như cô ấy nói. Tôi chán nản bởi phát ngôn của cô, nhưng đồng thời, tôi cũng hiểu được nó.

Thậm chí tôi - giống như cô ấy trong thời gian tới - nhất định cũng sẽ chết một ngày nào đó. Dẫu không thể biết được khi nào thời khắc đó sẽ đến, thì tương lai ấy vẫn không thể nào tránh được. Không chừng tôi sẽ chết trước cả cô ấy.

Như dự đoán, lời nói của những người biết được cái chết của mình có một độ sâu sắc nhất định.

Suy nghĩ của người con gái bên cạnh mình khiến lòng tôi xao động đôi chút.

Hiển nhiên, điều tôi nghĩ không không ảnh hưởng gì đến cô hết. Chắc chắn có vô số người thích cô ấy, cho nên cô ấy không có thời gian để quan tâm đến một người như tôi cũng là lẽ thường tình. Như để chứng minh cho điều này, những nam sinh mặc đồng phục câu

lạc bộ bóng đá đều đang chạy từ hướng cổng trường, và đều quan sát cô ấy đi bộ.

Cô ấy nhận ra một trong số những nam sinh chạy tới, và vẫy tay với cậu ta.

"Cố hết sức nhé!"

"Cảm ơn, Sakura!"

Các chàng trai trong câu lạc bộ nở nụ cười sáng khoái khi băng qua chúng tôi. Đúng cậu ta là bạn cùng lớp của tôi thật, cơ mà cậu ta còn chẳng nhìn tôi một cái.

"Cậu ấy đã bơ Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun. Ngày mai cậu ấy nên cẩn thận đi là vừa!"

"Được rồi, và cậu nên dừng lại đi. Vì tớ không để ý đâu."

Tôi thật sự không để ý. Cô ấy và tôi là những con người hoàn toàn đối lập, vậy nên chúng tôi được bạn cùng lớp đối xử khác nhau là điều không thể tránh khỏi.

"Giờ ạ, chính vì thế mà cậu không thể kết bạn với bất kỳ ai đấy!"

"Tớ biết nó là sự thật, nhưng cậu không cần quá lo lắng về nó đâu."

"Argh, chính vì thế đấy!"

Giữa lúc đang tán gẫu, chúng tôi đã tới cổng trường. Tính từ chỗ này, nhà hai đứa ở hai hướng ngược nhau, nên đây là nơi tôi tạm biệt cô ấy. Thật đáng tiếc.

"Tạm biệt."

"Này, về điều bọn mình đã nói ban nãy."

Tôi, người đang quay đi không chút do dự, khựng lại bởi lời cô ấy nói.

Cô ấy làm một bộ mặt hân hoan, như thể vừa nảy ra ý gì đó. Tôi nhận ra rằng dù là vẻ hân hoan nào thì tôi cũng chưa bao giờ thực sự trưng ra.

"Nếu tớ phải chọn, tớ sẽ sử dụng quãng thời gian ít ỏi còn lại của mình để giúp Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun."

"Ý cậu là sao?"

"Chủ nhật cậu rảnh chứ?"

"À, xin lỗi nhé, tớ có hẹn với cô bạn gái dễ thương của tớ mất rồi. Cô nàng sẽ nổi đóa nếu tớ để cô ấy một mình, nên không được đâu."

"Nói xạo, đúng không?"

"Nếu thế thì sao?"

"Được rồi, vậy bọn mình sẽ gặp nhau lúc 11 giờ ở phía trước nhà ga nhé! Đảm bảo sẽ mang theo "Nhật ký sống chung với bệnh tật"!

Với những lời ấy, chẳng thềm hỏi xem tôi có đồng ý hay không, cô vẫy tay trong lúc đi về phía ngược lại nhà tôi.

Bầu trời mùa hè sau lưng cô vẫn là một sắc cam xen lẫn hồng - chỉ nhuộm chút ít ở phía xa xa, nơi có màu xanh biếc, trút xuống

chúng tôi ánh chiều đang dần phai của mình.

Không đáp lại, tôi một lần nữa quay lưng về phía cô rồi bắt đầu đi về nhà.

Trong lúc trăng cười của cô dần biến mất, tôi tiếp tục rảo bước trên con đường về nhà quen thuộc khi mà những sắc màu ấm áp buổi xế chiều nhường chỗ cho sắc xanh của buổi tối. Tất nhiên, khung cảnh con đường về nhà của tôi chắc chắn là khác với của cô.

Tôi băn khoăn, không chắc liệu mình có còn tiếp tục đi trên con đường này cho tới khi tốt nghiệp hay không.

Nhưng đúng thế, như cô ấy đã nói, ngay cả tôi cũng không biết mình sẽ bước đi trên con đường này bao nhiêu lần nữa. Bởi vậy, đường chúng tôi đi chẳng khác nhau là mấy.

Tôi đưa ngón tay ra sau cổ và chắc chắn rằng mình còn sống. Cứ mỗi nhịp đập của con tim, tâm trạng tôi lại sụp đổ khi cảm thấy cuộc sống ngắn ngủi của mình run rẩy chống lại ý muốn của mình.

Ngọn gió buổi tối thổi vào cơ thể, chia cắt tôi khỏi những suy nghĩ.

Chỉ một chút thôi, tôi bắt đầu trông chờ buổi đi chơi vào chủ nhật của hai đứa.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 2

Mọi chuyện bắt đầu vào tháng tư, khi những bông anh đào nở muộn vẫn đang khoe sắc.

Y học đang tiến bộ tới một giới hạn chẳng ai có thể biết được. Nhưng cụ thể ra sao thì một ít tôi cũng không rõ, và tôi cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu thêm về nó.

Tất cả tôi có thể nói là ít nhất thì, với y học, đó là bước phát triển để ban tặng cuộc sống thường ngày cho một cô gái bị mắc kẹt trong sự khác thường - một tình trạng nguy kịch cản trở cuộc sống của cô và sẽ đặt dấu chấm hết cho nó trong vòng một năm. Như vậy có nghĩa, nhân loại đã đạt được khả năng kéo dài tuổi thọ của mình.

Tôi nghĩ điều đó giống như một thứ máy móc có khả năng di chuyển mặc cho bị hành hạ bởi một căn bệnh, nhưng một thứ như cảm nhận của tôi không có nghĩa lý gì với một người thực sự khổ sở bởi căn bệnh ấy.

Bỏ qua những suy nghĩ không cần thiết của tôi, cô ấy đã hơn một lần hoàn toàn hài lòng với tác dụng của y học.

Đó là lý do tại sao không thể đổ lỗi cho bất kỳ điều gì khác ngoại trừ vận rủi của cô ấy và những biến cố bất ngờ khiến tôi, người lẽ ra chỉ nên là một người bạn cùng lớp, phát hiện ra căn bệnh của cô. Ngày hôm đó, tôi rời khỏi trường một lúc. Là do ruột thừa của tôi, không phải để mổ, mà để tháo chỉ. Những lần khám bệnh thường

xuyên của tôi cho việc điều trị sau phẫu thuật đang dần kết thúc. Đáng ra xong việc thì phải đến trường, nhưng thời gian chờ đợi quá lâu ở bệnh viện rộng lớn này đã khiến tôi đánh mất tất cả nhiệt tình với học hành, và tôi vẫn tiếp tục tha thẩn trong hành lang của bệnh viện.

Một cảm giác tầm thường. Trong góc của hành lang, nằm trên chiếc sofa đơn độc, là một quyển sách bị bỏ lại. Tôi tự hỏi ai đã bỏ lại nó, cũng như nội dung bên trong. Bị tình yêu với sách nắm quyền điều khiển, tính hiếu kỳ trỗi dậy, tôi bèn bắt đầu đi tới đó.

Băng qua khoảng trống giữa các bệnh nhân, tôi đi đến một góc khác ở cuối hành lang và đặt mình xuống chiếc sofa. Đánh giá từ vẻ bên ngoài, quyển sách này là một quyển sách bìa mềm dày khoảng chừng 300 trang giấy. Bí mật bên trong được bảo vệ cẩn thận bởi bìa bọc sách từ tiệm sách gần bệnh viện.

Lúc gỡ bìa bọc ra để xem tiêu đề, tôi gặp phải một bất ngờ nho nhỏ. Bên dưới nó không phải là bìa sách nguyên bản - thứ lẽ ra phải bao quanh cuốn sách, mà thay vì thế ghi trên đó là dòng chữ 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' được viết tay bằng bút nhớ. Dĩ nhiên, tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên hay nhà xuất bản nào như vậy.

Chính xác thì nó có thể là gì đây, tôi băn khoăn, nhưng do không thể nghĩ ra câu trả lời phù hợp cho dù có nghĩ tới nghĩ lui bao lâu đi nữa, tôi lật giở trang đầu tiên.

Những con chữ tôi thấy ngay trang đầu tiên không được in bằng phông chữ quen thuộc với mình. Thay vào đó chúng được viết tay cẩn thận bằng bút bi vậy tức là tựa đề này được viết bởi một người nào đó.

"23 tháng 11 năm 20XX

Những suy nghĩ và hoạt động thường ngày của mình tại Nhật Bản. Mình dự định ghi chúng lại trong cuốn nhật ký bệnh tật này. Không một ai ngoài gia đình mình biết về nó, nhưng mình sẽ chết trong một vài năm nữa. Chấp nhận thực tế này, mình đang viết nhằm mục đích sống cùng với căn bệnh của bản thân. Để bắt đầu, căn bệnh tuyến tụy, giống như thứ mình đã được chẩn đoán trước đó, là vị vua của những cái chết bất ngờ. Thậm chí hôm nay, triệu chứng của mình vẫn gần như là không thể phát hiện....."

"Tuyến tụy.....Chết....."

Không cần suy nghĩ, những con chữ thường ngày không nói ra bật khỏi miệng tôi.

Tôi hiểu rồi, rõ ràng, dường như nó thuộc về ai đó có tuổi thọ đã được an bài, một cuốn nhật ký chống chọi lại bệnh tật, không, một cuốn nhật ký sống chung với bệnh tật. Nó thật sự không phải thứ tôi nên nhìn vào.

Nhận thức được điều ấy, tôi gấp quyển sách lại. Vẫn ngồi trên ghế, tôi nghe thấy một giọng nói trên đầu mình.

"Erm....."

Đáp lại giọng nói, tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt không lộ ra sự ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên khi mà tôi nhận ra gương mặt của người sở hữu giọng nói ấy. Vẫn giấu kín cảm xúc của mình, tôi cho rằng cô ấy đến chỗ mình vì thứ nào đó không liên quan tới cuốn sách.

Nói như vậy thì, ngay cả một người như tôi có lẽ cũng đang phủ nhận khả năng bạn cùng lớp của mình đang phải gánh chịu một định

mệnh mà cuộc đời của cô ấy bị rút ngắn.

Bạn cùng lớp tiến lại gần, tôi bèn nhìn cô chăm chú, lặng im chờ đợi câu trả lời của cô. Cô ấy vừa đưa cánh tay về phía tôi, vừa nhìn như thể đang thăm cười vào phản ứng của tôi.

"Nó là của tớ. Bạn-cùng-lớp-có-về-ngoài-đơn-giản-kun, tại sao cậu lại đến bệnh viện?"

Nhân tiện, tôi không biết gì về cô bạn cùng lớp hết ngoại trừ chuyện cô ấy sở hữu một sự tự tin hơn người trái ngược với tính cách trầm lặng thường ngày của tôi. Chính vì thế, tôi ngạc nhiên rằng cô ấy có thể thoáng nở một nụ cười lộng lẫy trong tình huống này, tình huống cái tên chỉ là người quen như tôi, phát hiện ra cô đang bị giày vò bởi một căn bệnh nghiêm trọng. Dẫu vậy, tôi quyết định rằng tôi sẽ vờ như không biết gì hết bằng tất cả khả năng của mình. Tôi tin rằng cho cả mình và cô, đó sẽ là lựa chọn tốt nhất.

"Tớ bị ruột thừa một thời gian trước, nhưng vẫn phải đến để điều trị."

"À, tớ hiểu rồi. Tớ vừa đi kiểm tra lại tuyến tụy của mình. Nói cách khác tớ sẽ chết."

Tại sao cô ấy lại nói một điều như thế? Không một chút do dự, cũng chẳng dự báo trước, cô ấy đã nghiền nát tính toán của tôi thành từng mảnh.

Tôi quan sát biểu cảm trên gương mặt kia, cố gắng đọc ý định thực sự của cô trong vô vọng. Nụ cười của cô rõ ràng hơn nữa trong lúc ngồi xuống cạnh tôi.

"Cậu bất ngờ chứ? Cậu đã đọc nó, phải không? 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' ấy."

Dường như không để tâm, cô nàng nói chuyện như thể đang đề cử với tôi một cuốn tiểu thuyết. Bởi vậy, tôi thậm chí còn tưởng rằng cô ấy đã bày ra một trò đùa và tôi, một người quen, thật tình cò đã rơi vào bẫy.

Đấy, tôi vừa bóc trần một trò lừa gạt.

"Tôi rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ rằng mình đã làm mất nó, nên tới đây để tìm lại trong cơn hoảng loạn tột độ, nhưng hóa ra chỉ là nó đang ở cùng với Bạn-cùng-lớp-có-vẻ-ngoài-đơn-giản-kun."

".....Thế nghĩa là sao? Thứ này ấy."

"Thế nghĩa là sao? Đấy là "Nhật ký sống chung với bệnh tật" của tớ. Cậu đã đọc chưa? Nó như một quyển nhật ký tớ đã viết từ khi phát hiện ra chứng bệnh tuyến tụy của mình."

".....Cậu đang đùa, phải không?"

Mặc dù đang ở trong bệnh viện, nhưng cô phá lên cười không chút ngại ngùng.

"Chính xác thì cậu nghĩ tớ vô vị tới mức nào cơ chứ? Tớ sẽ không làm cái trò đùa u tối thế đâu, cậu biết đấy? Tất cả những gì được viết là thật. Tớ không thể sử dụng tuyến tụy của mình và tớ sẽ chết sớm, vậy nhé."

".....À, tớ hiểu rồi."

"Hề! Thế thôi à? Chẳng lẽ cậu không còn gì khác để nói sao?"

Giọng nói của cô run run về ngạc nhiên.

".....Không phải, nhưng tớ nên nói gì sau khi biết rằng bạn cùng lớp của mình sẽ chết sớm đây?"

"Hmm, nếu là tớ, tớ đoán mình sẽ không thốt nên lời."

"Chính xác. Và nếu không im lặng, thì tớ muốn đánh giá tình huống này."

Cô ấy bắt đầu cười khúc khích trong khi nói, "Có lẽ điều đó là đúng." Tôi không biết cô ấy thấy thú vị ở chỗ nào nữa.

Ngay lập tức sau đó, cô cầm lấy quyển sách, đứng dậy, vẫy tay với tôi và tiến sâu vào bệnh viện. "Không ai khác biết về thứ này cả, cho nên đừng nói với lớp mình nhé?" Cô nói rồi rời đi. Cứ ngỡ chắc chắn mình sẽ không trao đổi thêm lời nào với cô sau sự việc này, tôi cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Tuy nhiên đi ngược lại mong đợi của tôi, cô gọi tên tôi ngay sáng hôm sau, đúng lúc hai đứa ngang qua nhau trong hành lang của trường học. Nhân tiện, phân công nhiệm vụ được mỗi lớp tự do quyết định, và vì thế, tôi là người duy nhất điền tên mình cho chỗ trống trong ủy ban thư viện. Dù cho không hiểu nguyên nhân đằng sau những hành động của cô ấy, nhưng như một người có khuynh hướng lạc khỏi dòng chảy của vạn vật, tôi tiếp tục lặng im nghĩ về công việc sẽ được giao cho thành viên mới của ủy ban thư viện.

Nghĩ lại thì, đều do một cuốn sách bìa mềm mà lúc này đây, tôi đang đứng ở trước cửa nhà ga lúc 11 giờ một ngày chủ nhật. Bạn thật sự không thể biết mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào trên thế giới này.

Y hệt một con thuyền sậy không thể chống lại dòng nước xiết, tôi không thể nào từ chối lời mời của cô, hay chính xác hơn, tôi không thể nào tìm ra thời điểm thích hợp để từ chối cô ấy và như thế, lúc này tôi đang đứng ở chỗ hẹn.

Tôi rất sẵn lòng hủy bỏ giao hẹn của hai đứa nhưng tôi đã trông thấy cô từ đằng xa, có vẻ hơi lo lắng, tựa như cô sẽ cầu xin giúp đỡ hay chỉ đường nếu bất kỳ ai tỏ ra yếu đuối với mình. Tuy nhiên không như tôi, cô ấy sẽ làm cách của riêng mình để bắt chuyện với họ, không phóng đại tí ti nào khi gọi cô ấy là một con thuyền sậy đi ngược dòng cả.

Tôi đã đến trước đài kỷ niệm, nơi làm dấu cho cuộc hẹn của chúng tôi, năm phút trước giờ hẹn, và đang chờ đợi sự ngạc nhiên khi cô ấy xuất hiện đúng lúc đó.

Đây là lần đầu tiên kể từ lần gặp mặt tình cờ ở bệnh viện mà tôi nhìn thấy cô ấy trong bộ quần áo thường ngày, các món đồ đơn giản như áo thun hay quần jean.

Cô bước đến cùng một nụ cười và để đáp lại, tôi nhẹ nhàng giơ tay lên.

"Buổi sáng tốt lành! Tớ đang nghĩ xem nên làm gì nếu cậu cho tớ leo cây!"

"Sẽ là nói dối nếu tớ nói không có khả năng ấy."

"Nhưng không phải kết quả cuối cùng vẫn ổn sao?"

"Tớ có cảm giác cách cậu dùng từ hơi sai thì phải. Mà nói vậy thì, hôm nay chúng ta làm gì đây?"

"Oh, cậu rất phấn khích đấy nhỉ."

Cô nhìn tôi bằng ánh mắt dữ dội trước khi tan biến thành một nụ cười, trông như thể cô ấy vẫn luôn cười vậy. Tiện đây, tôi không thấy phấn khích một chút nào hết.

"Bây giờ, cùng đi vào thành phố thôi."

"Nhưng tớ rất không thích đám đông."

"Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun, cậu có đem theo tiền đi tàu không? Có thể lấy nó ra chứ?"

"Tớ có đem."

Sau cùng, tôi đơn giản là đồng ý, rồi chúng tôi đi tới thành phố đúng như dự định của cô ấy. Và đúng như tôi e ngại, nhà ga rộng lớn nơi các cửa hàng đủ mọi thể loại tụ họp, chật ních những đám đông chen chúc, ồn ào. Chỉ khung cảnh này thôi cũng làm tôi run lên vì lo ngại.

Về phần cô gái bên cạnh tôi, cô ấy trông chẳng có gì là ngại ngùng bởi đám đông dù chỉ một chút. Có phải con người này sẽ chết sớm không vậy? Cho dù nảy sinh những nghi ngờ đó, nhưng bởi cô đã cho tôi xem các tài liệu chính thức khác nhau, nên không có chỗ cho sự nghi ngờ nữa.

Sau khi bước qua cổng soát vé, cô tiếp tục tiến về phía trước, lách qua những đợt sóng người không ngớt. Xoay sở để giữ cô ấy trong tầm mắt bằng cách nào đó, chúng tôi hướng tới hành lang ngầm nơi đám đông tản mát đi phần nào. Chỉ lúc đó, cô ấy cuối cùng mới tiết lộ cho tôi mục tiêu hôm nay của chúng tôi.

"Đầu tiên là yakiniku!"

(Yakiniku: trong tiếng Nhật có nghĩa là thịt nướng)

"Yakiniku? Nhưng giờ vẫn là buổi sáng, cậu biết mà?"

"Bộ mùi vị của thịt sẽ khác nhau vào buổi chiều và buổi tối chắc?"

"Thật đáng tiếc, nhưng không phải tớ thích sự khác biệt đâu, chỉ là tớ không ao ước được ăn thịt cả ngày thôi."

"Vậy không có vấn đề gì hết. Tớ muốn ăn một chút yakiniku."

"Cơ mà tớ vừa mới ăn sáng lúc 10 giờ xong."

"Không sao đâu, vì làm gì có ai ghét yakiniku chứ."

"Cậu có để ý đến cuộc nói chuyện của chúng ta không thế?"

Hình như là không rồi.

Lời phản đối của tôi đúng là đàn gảy tai trâu, và điều tiếp theo tôi biết là, mình đang ngồi đối diện cô trước một cái bếp than thực sự. Tôi quả thực trôi theo cô ấy như một con thuyền sậy. Cửa hàng hơi tối tối này không đông cho lắm, và các ánh đèn riêng lẻ chiếu sáng cho mỗi bàn khiến nó dễ dàng nhìn thấy mặt người kia một cách không cần thiết.

Cực kỳ nhanh chóng, một anh phục vụ trẻ tuổi đã cúi người bên cạnh chiếc bàn và bắt đầu lấy ra phiếu gọi món của chúng tôi. Trong lúc tôi ngạc nhiên, thì như thể là bằng chứng cho sự thành thực trong toán học của mình, cô ấy nhẹ nhàng đáp lại anh phục vụ.

"Món đắt tiền nhất."

"Khoan đã nào, tớ không mang nhiều tiền thế đâu."

"Không sao đâu, vì tớ sẽ trả. Hai suất ăn-thỏa-thích đắt tiền nhất. Còn về đồ uống, cậu ổn với trà ô long nhỉ?"

Tôi chấp nhận tiến độ này và gật đầu trong lúc cô ấy tiếp tục như thể đang ở nhà; anh phục vụ trẻ tuổi nhanh chóng đọc lại phiếu gọi món và rời đi.

"Waaah, tớ không thể đợi được!"

".....Erm, tớ đảm bảo sẽ trả lại tiền hôm nay cho cậu."

"Tớ đã bảo cậu là không sao rồi mà, đừng bận tâm. Tớ sẽ trả. Cho tới bây giờ thì hồi trước, tớ cũng đã làm việc, nên tớ có tiền để dành và chẳng có lý gì mà không dùng nó cả."

Trước khi chết - dẫu không nói vậy, chắc chắn ý của cô ấy là điều gì đó như thế.

"Thế còn tệ hơn. Cậu nên sử dụng nó cho việc gì nhiều ý nghĩa hơn chứ."

"Nhưng việc này cũng có ý nghĩa mà. Ăn yakiniku một mình sẽ không vui, đúng không? Tớ chỉ đang xài tiền cho sở thích của mình thôi."

"Nhưng cậu thấy đấy-"

"Xin lỗi đã để quý khách phải đợi. Đây là đồ uống."

Khi tôi đang bắt đầu câu nói tiếp theo, bằng sự căn giờ khéo léo, anh phục vụ xuất hiện mang theo hai cốc trà ô long trên một chiếc khay. Cảm tưởng như cô ấy đã triệu hồi anh ta để kết thúc cuộc nói

chuyện về tiền bạc của chúng tôi vậy. Cô vừa khúc khích, vừa cười nhe răng đến tận mang tai. Đĩa thịt được sắp xếp theo loại đến sau đồ uống một lát. Những miếng thịt được bày biện đẹp mắt, thành thật mà nói, trông vô cùng hấp dẫn. Đó hẳn là do cái gọi là vân thịt. Khuôn hình của phần mỡ nổi bật lên sinh động, và miếng thịt nhìn cứ như thể sẽ có vị y hệt món đồ tươi sống hảo hạng, mặc dù với nhiều người, chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê rồi. Khi vỉ nướng đặt trên đỉnh chiếc bếp than dulong như đã nóng già, cô ấy nhanh nhẹn gấp một lát thịt giữa đôi đũa của mình và vội vàng đặt nó lên vỉ nướng. Viên thịt bắt đầu kêu xèo xèo khi rơi xuống miếng kim loại nóng hầm hập, tỏa ra hương vị khiến người ta rỏ dãi đặc trưng của miếng thịt đang được nấu. Dạ dày tôi không thể không reo lên hưởng ứng. Vì học sinh cao trung đương tuổi lớn không thể điều khiển được sự thèm ăn của mình, tôi bắt đầu nướng thịt cùng cô ấy. Trên mặt bếp nóng rực, miếng thịt được nấu chín trong tích tắc.

"Cảm ơn vì bữa ăn. Mmph!"

"Cảm ơn vì bữa ăn. Hmm, chà, nó khá ngon nhỉ."

"Sao cơ, chỉ phần kích có vậy thôi á? Không phải nó ngon khủng khiếp luôn sao? Hay cậu nghĩ tớ chỉ đa cảm hơn bởi tớ sắp chết?"

Không, miếng thịt ngon tuyệt như mong đợi. Đơn giản là có khoảng cách trong độ no bụng của chúng ta thôi.

"Tuyệt vời. Tớ tự hỏi có phải người giàu chỉ ăn thức ăn ngon như thế này không."

"Người giàu không đến các buổi tiệc đứng ăn-thỏa-thích đâu, có lẽ vậy."

"Tớ hiểu rồi. Mà đúng là phí của giờ cho một món ngon đến thế xuất hiện trong các buổi tiệc đứng."

"Dù tất cả các món đều là một buổi tiệc đứng cho người giàu."

Hai phần thịt được sắp xếp nhanh chóng biến mất cho dù lẽ ra dạ dày của chúng tôi không có nhiều chỗ trống đến mức ấy. Cô ấy cầm lấy thực đơn ở mép bàn và bắt đầu cẩn thận xem xét đồ ăn để gọi thêm.

"Món nào thì được nhỉ?"

"Tùy cậu."

Tùy cậu - tôi thấy đó đúng là một câu rất hợp với tôi.

Không nói gì, cô ấy giơ tay lên, và trông thấy cô ra dấu từ đâu đó, anh phục vụ nhanh chóng đến bàn chúng tôi. Cô ném cho tôi một cái nhìn không bằng lòng vì do dự với sự tận tâm của anh phục vụ, và tiếp tục gọi món từ tờ thực đơn bằng tài diễn thuyết độc nhất vô nhị.

"Giara, kobukuro, teppou, hachinosu, mino, hatsu, nekutai, korikori, fuwa, senmai, shibire."

"Khoan, từ từ đã, cậu đang gọi món gì thế?"

Thật ngại khi làm thay công việc của anh bồi bàn, nhưng cô ấy đang xổ ra những từ mà tôi chưa từng nghe thấy, cho nên tôi phải lên tiếng.

"Kobukuro ư? Hừm, họ bán đĩa CD của ban nhạc đó mà?"

"Cậu đang nói gì vậy? À, bây giờ mỗi thứ chúng ta sẽ chỉ có một ít thôi đấy."

Anh bồi bàn mỉm cười xác nhận lời gọi món của cô và vội vàng rời đi.

"Hachi? Cậu vừa mới gọi ong hả? Côn trùng có thể ăn được chắc?"

"À, có lẽ cậu không biết? Kobukuro và hachinosu là tên các bộ phận riêng biệt của bò sữa đó. Cá nhân tớ cực kỳ thích horumon!

[Kobukuro: ruột hay bộ lòng của bò hoặc lợn.

Hachinosu: Dạ tổ ong (dạ thứ hai) trong dạ dày của bò.

Horumon: Nôm na là nội tạng của bò đem nướng lên (horumon trong tiếng Nhật có nghĩa là năng lượng)]

"Ý cậu là nội tạng hử? Bò sữa có những bộ phận với cái tên thật thú vị nhỉ?"

"Không phải con người cũng có đấy ư? Funny bone chẳng hạn."

"Nhưng tớ chẳng biết nó nằm ở đâu cả."

"Tien đây, shibire là tuyến tụy đấy."

"Không lẽ ăn nội tạng bò là một phần trong việc điều trị của cậu?"

"Tớ có thể đã được ăn horumon mãi mãi. Giả như ai đó hỏi món ăn yêu thích nhất của mình là gì, tớ sẽ đáp lại là horumon. Tớ yêu nội tạng!"

"Tớ nên đáp lại lòng nhiệt tình của cậu thế nào đây?"

"Quên mất không gọi cơm trắng rồi. Cậu muốn một chút không?"

"Tớ không."

Lát sau, rất nhiều đĩa lòng cô ấy đã gọi được mang đến, đều bày biện hết vào duy nhất một set đồ. Cảnh tượng còn lố bịch hơn cả tôi tưởng tượng, và như thế, tôi đã đánh mất phần nào đam mê ăn uống của mình.

Cô ấy hỏi xin anh phục vụ chút cơm trắng, và bắt đầu vui vẻ xếp horumon lên bếp. Cực chẳng đã, tôi đành giúp cô ấy.

"Nè, nướng xong rồi đây!"

Chẳng thể ngồi yên và quan sát khi mà tôi không nhúc nhích còn về ngoài của horumon thì đang biến đổi, cô ấy bực mình can thiệp vào và đặt một thứ màu trắng có lỗ lên đĩa của tôi. Bởi một trong số nguyên tắc của tôi là không lãng phí hay hành xử ngu ngốc với thức ăn, tôi thận trọng đưa nó lên miệng.

"Có ngon không?"

Thật lòng mà nói, chất lượng rất tốt, nó thơm phức, và mùi vị thì ngon hơn tôi nghĩ, nhưng cảm giác mình đã làm điều lẽ ra không nên làm dấy lên trong lòng tôi, tôi nghiêng đầu sang bên trong lo lắng. Như mọi khi, chẳng hiểu sao cô ấy lại thoáng nở một nụ cười.

Tôi kiểm tra xem cô ấy còn chút trà ô long nào không, rồi gọi anh phục vụ mang ra một tách nữa, cũng như thêm một chút thịt bình thường.

Tôi lặng yên nướng thịt, còn cô thì, horumon. Đôi lúc, tôi sẽ ăn horumon, và cô sẽ cười mãn nguyện trước khi nhìn chằm chằm vào tôi bằng gương mặt khó chịu. Mỗi lần như thế, cô ấy sẽ ăn horumon

mà mình đã nướng một cách hết sức cẩn thận với một tiếng "aah!" và vẻ bất mãn trên khuôn mặt lại được gột sạch trong chớp mắt.

"Cậu biết đấy, tớ không muốn bị hỏa táng."

Trong lúc thưởng thức yakiniku, cô ấy rõ ràng đã lôi ra một chủ đề không phù hợp cho nơi này.

"Sao cơ?"

Vì có khả năng là tôi nghe nhầm, tôi cố gắng để có một lời xác nhận, và cô ấy đáp lại bằng gương mặt nghiêm túc.

"Như đã nói, tớ không muốn bị hỏa táng. Tớ không muốn bị nướng chín sau khi chết."

"Đây là điều cậu nên nói khi đang ăn yakiniku sao?"

"Mọi chuyện sẽ như thể tớ thực sự biến mất khỏi thế gian này. Để người khác ăn tớ hay gì đó thì không được à?"

"Hãy ngừng nói về cách xử lý xác chết khi đang ăn đi."

"Tớ sẽ cho cậu ăn tuyến tụy của tớ."

"Cậu vẫn nghe đấy chứ?"

"Hình như có một vài quốc gia tin tưởng rằng linh hồn của người được ăn sẽ tiếp tục sống ở bên trong người ăn họ."

Bằng cách nào đó, ý tôi là, như mọi khi, trông cô ấy có vẻ chẳng nghe tôi nói tí nào. Hoặc chắc là cô ấy có nhưng đang phớt lờ tôi. Tôi có cảm giác đó là về sau.

"Thật sự là không thể sao?"

".....Có thể. Về mặt đạo đức. Nhưng ở mặt pháp luật, tớ chưa tìm hiểu nên không rõ lắm."

"Tớ hiểu rồi, tề thật. Vậy là tớ không thể cho cậu tuyến tụy của mình rồi nhỉ."

"Tớ không cần."

"Cậu sẽ không ăn nó?"

"Rõ ràng bởi tuyến tụy của mình nên cậu sắp chết. Vì thế chắc hẳn đó là nơi mà mảnh linh hồn lớn nhất của cậu trú ngụ. Và linh hồn của cậu thì có vẻ khá ồn ào."

"Đúng thế thật."

Cô phá lên cười một cách phản chấn. Cô ấy lúc đang sống cũng đã ồn ào rồi, cho nên nhất định không đời nào tuyến tụy của cô nàng này, người đã trở thành một chuyên gia về khía cạnh sức sống, sẽ không ồn ào được. Xin lỗi, cơ mà tớ sẽ không bao giờ ăn một thứ như vậy đâu.

Nếu chúng tôi so sánh, cô ấy ăn nhiều hơn tôi rất nhiều. Cô ấy nhồi nhét thịt, cơm, và hormone cho đến lúc lên tiếng, "Ugh, đau quá." Về phần mình, tôi dừng lại khi mà bụng mình phình ra tới mức độ thích hợp, và tôi hài lòng. Dĩ nhiên, ngay từ lúc ban đầu, tôi không gọi nhiều hơn mình có thể ăn, và tôi không phạm phải điều điên rồ là chôn vùi cả cái bàn dưới các món trong tờ thực đơn bên cạnh như cô ấy đã làm.

Sau bữa ăn, người phục vụ mang đi vô số chiếc đĩa sạch trơn cũng như cái bếp than đã tàn, và cuối cùng mang tới cho chúng tôi nước giải khát như là món tráng miệng. Cô nàng đã tuyên bố rằng "Tớ cảm thấy không khỏe" và "đau quá" trở lại bình thường với sự xuất hiện của đồ uống lạnh. Cô hít lấy luồng không khí tươi mát, và như thể những lời ca cẩm kia chỉ là nói dối, cô nàng lại bắt đầu ồn ào.

"Cậu không có bất cứ chế độ ăn kiêng nào à?"

"Có mỗi một thôi. Thế nhưng, ngay cả chúng cũng là thành quả mười năm phát triển của y học đấy. Sức mạnh của loài người không phải rất đáng ngạc nhiên sao? Chúng ta có thể đau đớn vì bệnh tật, nhưng chúng không thể ảnh hưởng tới hoạt động thường ngày của chúng ta. Tớ đoán rằng lộ trình phát triển như vậy là để tìm ra các phương pháp chữa trị, nhỉ."

"Đúng thế."

Tôi thực sự không biết nhiều đến thế về y học, tuy vậy, đây là một trong những lần hiếm hoi tôi đồng ý với nhận định của cô ấy. Tôi nghe nói đâu đó trên thế giới này, thay vì chữa trị những căn bệnh nguy kịch, việc điều trị tập trung vào việc giúp cho con người sống chung với chúng. Nhưng dẫu tôi có suy nghĩ như thế nào, công nghệ sẽ tiếp tục phát triển vẫn là công nghệ để chữa trị, chứ không phải để làm quen với chúng.

Tuy nhiên, ngay cả khi nói ra chuyện ấy, chúng tôi biết rằng không đời nào mà y học có thể tự mình phát triển. Cho quá trình phát triển ấy, cách duy nhất là nhờ những phân khoa y học đầu vào nghiên cứu đặc biệt chăm chỉ. Dĩ nhiên, cô ấy không có thời gian

chờ đợi chuyện đó diễn ra. Và với tôi, làm vậy cũng chẳng có nghĩa gì hết.

"Tiếp theo thì sao?"

"Ý cậu là trong tương lai? Tớ vẫn chưa có ý định gì."

"Ý tớ không phải vậy. Mà này, tớ đã suy nghĩ về việc này từ trước kia rồi, nhưng cậu không nghĩ cậu đặt tớ vào thế khó khi nói đùa như vậy à?"

Cô ngáy ra nhìn tôi, rồi bắt đầu cười thích thú. Cô ấy là một con người có những thay đổi mãnh liệt trên nét mặt. Trên phương diện một sinh vật sống, tôi không nghĩ cô ấy giống tôi cho lắm. Nhưng có thể chính bởi chúng tôi khác nhau nên số phận của chúng tôi mới khác nhau.

"Không, tớ không nói những lời đùa cợt ấy trước mặt ai ngoài cậu cả. Chẳng phải phần lớn trong số đó đều không thể rút lại sao? Nhưng cậu rất tuyệt vời. Cậu đang nói chuyện một cách bình thường với người bạn cùng lớp sẽ chết sớm. Phải tớ, thì có lẽ điều ấy là không thể. Vì cậu rất tuyệt vời nên tớ mới có thể nói ra những gì mình muốn nói."

"Cậu đánh giá tớ quá cao rồi."

Hoàn toàn.

"Tớ lại không nghĩ thế, bởi Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun không trưng ra bản mặt buồn rầu trước mặt tớ. Hay là, có khi nào cậu khóc cho tớ ở nhà?"

"Tớ không."

"Vậy thì cậu nên làm đi!"

Tôi sẽ không khóc, không đòi nào. Tôi sẽ không làm một điều không phù hợp như thế. Tôi không thấy buồn, và nhất là tôi không muốn cho cô thấy cảm xúc ấy. Cô không lộ ra vẻ buồn rầu, thì chẳng có ai thích hợp để làm điều này thay cô ấy cả.

"Quay lại cuộc trò chuyện, làm gì tiếp theo đây?"

"Á, chủ đề đã thay đổi! Cậu vừa định khóc à? Tiếp theo tớ sẽ đi mua dây thừng."

"Không đòi nào tớ sẽ khóc. Dây thừng?"

"Ồ, ra là cậu có khả năng lên tiếng trong một điệu bộ men lỵ. Cậu có thể cố gắng làm cho tim tớ đập nhanh hơn chứ? Phải, dây thừng. Để tự tử."

"Ai lại mất công đi quyến rũ một người sẽ chết sớm thế? Để tự tử?"

"Tớ đã nghĩ rằng tự tử thì cũng ổn thôi - để tự giết mình trước khi căn bệnh làm thế. Nhưng tớ không nghĩ mình có thể tự tử được nữa. Tớ sẽ chỉ mua dây thừng cho một trò đùa thôi. Nói về chuyện đó, Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun thật kinh khủng! Đụng chạm kiểu đó thậm chí cũng có thể khiến tớ tự tử đấy."

"Một trò đùa? Hình như cuộc nói chuyện về việc cậu có tự tử hay không đã lộn tùng phèo lên rồi. Giờ thì hãy chốt lại cuộc nói chuyện này đi."

"Đồng ý - thế cậu đã có cô bạn gái nào chưa?"

"Tớ không muốn nghe cụ thể cậu đã chốt lại việc này như thế nào đâu, nên thôi đừng có nói nữa."

Vì cô ấy trông như định nói điều gì đó, tôi giành lấy quyền chủ động và đứng dậy. Không nhìn thấy phiếu gọi món ở chỗ nào trên bàn, thành thử tôi phải gọi người phục vụ để hỏi về nó và cho thấy rằng chúng tôi sắp rời đi. Cô ấy lên tiếng "đi thôi" trong khi cười khúc khích, và cũng đứng dậy.

Rõ ràng, cô ấy là kiểu người không kết thúc bất kỳ cuộc trò chuyện nào với sự hối tiếc cả. Đây là một tính cách tiện lợi của mình mà cô đã tiết lộ. Tôi nghĩ từ giờ trở đi mình nên nắm thế chủ động.

Sau khi ra khỏi cửa hàng yakiniku, chúng tôi bèn vác cái bụng căng tròn của mình và đi ra ngoài, nơi cả hai bị hạ gục bởi ánh mặt trời chói chang đặc trưng của mùa hè. Tôi theo phản xạ nheo mắt lại. "Thời tiết đẹp quá! Có lẽ tớ sẽ chết vào một ngày như thế." Tôi chẳng biết phải đáp lại những gì cô vừa thốt ra như thế nào nữa, có điều lúc này, làm ngơ cô ấy là cách hiệu quả nhất để chống lại cô, tôi quyết định như vậy. Tựa tựa việc nhìn vào mắt một con thú hoang thì không tốt như thế nào - đây cũng là một cảm giác như thế.

Chúng tôi bắt đầu di chuyển về trung tâm thương mại rộng lớn nối liền với nhà ga sau cuộc thảo luận nhỏ - giá như chúng tôi có thể gọi nó là một cuộc thảo luận, có thể bạn đã đoán ra, hầu hết chỉ là cô ấy nói. Trung tâm khu nhà nổi tiếng bên trong khu thương mại bán đủ mọi loại vật dụng, có cả dây thừng có thể dùng để tự tử mà cô ấy mơ ước.

Trong khi trung tâm mua sắm mà chúng tôi vừa đến với chỉ vài bước chân đang đông nghịt người, thì lại chẳng có lấy một mống ở khu bán dây thừng của trung tâm khu nhà. Dám chắc những người

duy nhất chọn mua dây thừng trong một ngày có thời tiết đẹp như này sẽ là lái buôn, cao bồi, và các cô gái sắp lìa đời.

Tiếng trẻ con nô đùa có thể nghe thấy từ đằng xa trong khi tôi so sánh kích cỡ những chiếc đinh cách cô ấy một khoảng, còn cô thì đang hỏi ý kiến của người bán hàng trẻ tuổi.

"Xin lỗi, em đang tìm một sợi dây thừng có thể dùng để tự tử, nhưng em thật sự không muốn bất kỳ vết thương ngoài da nào, vậy loại nào sẽ an toàn nhất cho trường hợp này ạ?"

Tôi nghe rõ mồn một câu hỏi được cất lên bởi cô gái đầu óc đang có vấn đề. Tôi quay lại để chiêm ngưỡng vẻ mặt rõ ràng đang hoang mang của người bán hàng, điều khiến tôi bật cười một chút. Sau đấy, tôi khó chịu khi nhận ra cô ấy đã thực hiện một trong số các trò đùa khác của mình. Một vật an toàn mặc dù để tự tử - đó là trò đùa mà cô ấy thực hiện. Người bán hàng và tôi đều bất ngờ và sửng sốt, nhưng một nụ cười hiện trên mặt tôi. Tôi lần lượt trả lại những chiếc đinh đủ loại kích cỡ vào hộp của chúng, rồi tiến lại gần người bán hàng và cô nàng mà chỉ cần nhìn vào tấm lưng tôi cũng có thể nói rằng cô đang cười.

"Xin lỗi. Cô ấy không còn sống được bao lâu nữa, cho nên đầu cô ấy hơi có vấn đề một chút."

Tôi không biết liệu người bán hàng có bị thuyết phục bởi lời nói chữa cháy của mình hay là anh ta có khó chịu không, thế nhưng anh ta bỏ mặc chúng tôi và quay trở lại với công việc.

"Argh, lúc ấy tớ sắp sửa được nghe anh bán hàng giới thiệu về sản phẩm rồi. Đừng làm kỳ đà cản mũi nữa. Phải chăng cậu ghen tị với quan hệ thân thiết giữa tớ và anh bán hàng?"

"Nếu đó có thể gọi là một mối quan hệ thân thiết, thì chẳng có ai lại nghĩ rằng tempura làm từ cam cả."

(Tempura: một món ẩm thực của Nhật gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu. Chữ tempura thường được viết bằng tiếng Nhật là 天ぷら, song cũng có khi được viết là 天麩羅 (Thiên Phu La) hoặc 天婦羅 (Thiên Phụ La), gần tương tự như những món tẩm bột chiên.)

"Ý cậu là gì?"

"Tớ nói điều vô nghĩa đấy thế nên đừng có cố hiểu làm gì."

Dẫu tôi nói thế vì nghĩ rằng nó sẽ khiến cô ấy bực mình, rất nhanh chóng, cô ấy bắt đầu phá lên cười một cách không cần thiết như mọi khi. Cô nàng có tâm trạng không hiểu sao lại trở nên tốt một cách bất thường, mau chóng cầm lấy sợi dây thừng và mua nó cùng một cái túi tote có tấm hình con mèo dễ thương in trên đó. Sau đó tôi rời khỏi trung tâm khu nhà cùng cô ấy, người đang ngân nga và xoay tròn chiếc túi chứa dây thừng bên trong. Chính xác thì cô ấy vui vẻ tới mức nào mà để chúng tôi bị thu hút sự chú ý và hiểu nhầm của mọi người xung quanh khi ra khỏi trung tâm khu nhà kia chứ?

(Túi tote: là một loại túi lớn có dây xách song song nhau nối từ hai bên thành túi.)

"Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun, làm gì tiếp theo đây?"

"Tớ chỉ đi loanh quanh theo cậu thôi, nên thực sự trong đầu tớ chẳng có nơi nào hết."

"Hừm, thế à? Có nơi nào cậu muốn đi không?"

"Nếu phải chọn một nơi, tớ đoán đó là hiệu sách."

"Cậu định mua sách ư?"

"Không, tớ thích đi tới các tiệm sách ngay cả khi không có mục đích."

"Ooh, tựa như một câu tục ngữ của Thụy Điển vậy."

"Ý cậu là gì?"

"Tớ nói điều vô nghĩa đấy nên làm ơn đừng nghiêm túc suy nghĩ về nó, hahaha."

Dường như cô ấy quả thật đang có tâm trạng tốt. Còn tôi đơn giản là thấy bực mình. Trong lúc biểu hiện các xúc cảm trái ngược, chúng tôi đi tới tiệm sách lớn cũng ở trong trung tâm mua sắm. Khi tới nơi, tôi bước về góc sách văn học hiện đại mà không bận tâm tới cô. Và cô cũng chẳng đi theo tôi. Được ban tặng cơ hội ở một mình lần đầu tiên sau một khoảng thời gian, tôi thỏa sức xem qua các cuốn sách bìa mềm.

Đương lúc mải mê với tấm bìa của vô số cuốn sách và đọc vô số đoạn mở đầu, thời gian trôi qua mà tôi không hay biết. Một cảm giác có lẽ thân thuộc với những ai yêu sách, nhưng có vẻ không phải cả nhân loại đều chia sẻ cùng một tình yêu cho chúng. Đó là lý do tôi cảm thấy đôi chút tội lỗi trong khi kiểm tra đồng hồ đeo tay, và ngó nghiêng quanh tiệm để kiếm cô ấy. Cô vừa mỉm cười, vừa đọc lướt qua một tờ tạp chí thời trang. Tôi nghĩ thật ngạc nhiên khi mà cô có thể tỏ ra vui vẻ ngay cả khi đọc lướt qua. Điều ấy tôi không thể làm được.

Tôi lại gần cô, thế nhưng ngay trước khi tôi có thể gọi tên cô, cô đã phát hiện ra và nhìn về phía tôi. Tôi thành thật xin lỗi.

"Xin lỗi, tớ quên mất cậu."

"Xấu tính quá đi! Cơ mà, không sao. Bởi tớ đang đọc một cuốn sách suốt thời gian ấy. Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun, cậu có chút hứng thú nào với thời trang không?"

"Không. Tớ cho là mình không thực sự quan tâm mình mặc gì miễn là nó kín đáo và đơn giản."

"Tớ nghĩ cậu sẽ nói vậy mà. Cho dù tớ rất hứng thú. Khi trở thành sinh viên đại học tớ sẽ chìm đắm trong thật nhiều rượu - đùa thôi, vì tớ sẽ chết sớm. Nhưng với mọi người, tốt gỗ quả thực hơn tốt nước sơn nhỉ."

"Hình như cậu vừa sử dụng từ sai hoàn toàn đấy."

Tôi ngó quanh nhưng không chú tâm quan sát thứ gì. Vì tôi nghĩ lời bình phẩm của cô có lẽ sẽ thu hút một vài sự chú ý. Vậy mà hình như chẳng có ai chung quanh để tâm dù chỉ một chút tới lời nói kỳ quặc của một cô nữ sinh cao trung cả.

Không ai trong hai đứa tôi mua thứ gì từ hiệu sách. Thực ra, chúng tôi cũng không mua bất cứ thứ gì sau đó. Rồi khỏi tiệm sách, theo ý định bất chợt của cô, chúng tôi đi vào một cửa hàng trang sức và một cửa hàng kính mắt lọt vào mắt cô, nhưng chúng tôi ra khỏi cả hai chỗ mà không mua một món đồ nào. Rốt cục, thứ duy nhất mà cô đã mua là dây thừng và chiếc túi tote.

Thấm mệt vì cuộc bộ, như gợi ý của cô ấy, chúng tôi đi vào một cửa hàng cà phê có mặt khắp cả nước. Cửa hàng đông người,

nhưng may mắn thay, chúng tôi vẫn có thể tìm được chỗ ngồi. Trong lúc cô ngồi xuống, tôi đi gọi đồ cho cả hai. Cô ấy muốn một một cà phê au lait đá. Tôi bèn gọi cốc cà phê đá của mình cùng cà phê au lait đá ở máy đếm tiền, đặt chúng vào khay, và trở lại bàn của chúng tôi. Nếu bạn băn khoăn cô ấy làm gì trong lúc chờ đợi, thì cô đang viết vội viết vàng vào 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' bằng một cây bút.

"À, cảm ơn. Bao nhiêu tiền vậy?"

"Ồn mà, dù sao cậu cũng trả cho yakiniku rồi còn gì."

"Tớ thực sự trả cho nó vì tớ muốn, nên không sao cả. Nhưng tớ đoán mình sẽ để cậu đối xử với tớ như thế."

Cô phẩn chấn đặt ống hút vào chiếc ly thủy tinh và nhấp một ngụm cà phê au lait. Có lẽ thể hiện sự sung sướng ở tất cả những gì nhỏ nhặt nhất quả thật là một điều phiền phức ở cô ấy. Tôi ngả mũ thán phục trước cô vì luôn luôn nhìn thứ gì đó một cách tích cực.

(Cà phê au lait: Cà phê có sữa nóng thêm vào)

"Hehe, cậu có nghĩ chúng ta trông giống như một cặp với người khác không?"

"Cho dù trông giống thì chúng ta cũng đâu có thật sự như thế, nên chuyện đó không quan trọng."

"Oài, cậu khô khan quá thể đấy."

"Nếu cậu nghĩ về điều ấy, bất cứ nhóm hai người khác giới nào cũng có thể là một cặp, và nếu chỉ từ vẻ bên ngoài, làm gì có ai có thể nói rằng cậu sẽ chết sớm chứ. Điều quan trọng không phải là

quan điểm của mọi người, mà là bản chất. Không phải cậu cũng vừa mới nói vậy à?"

"Đúng như mong đợi về Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun, huh."

Vì đang cười trong khi bắt đầu uống cà phê au lait, có thể nghe thấy âm thanh những bọt khí trôi lên khỏi chiếc ly của cô.

"Vậy, Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun đã có bạn gái bao giờ chưa?"

"Xong, thời gian nghỉ ngơi đã hết."

"Cơ mà cậu đã uống tí cà phê đá nào đâu."

Rõ ràng, cùng một mảnh sẽ không hoạt động hai lần. Ngay lúc tôi toan đứng dậy, cô tóm lấy, nắm chặt tay tôi. Tôi muốn cô ấy đừng có ấn móng tay vào người tôi nữa. Có lẽ đây là sự trả thù của cô cho lúc tôi cắt ngang chủ đề ở quán yakiniku. Không muốn hứng chịu cơn thịnh nộ của cô, tôi lại nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Sao đây? Cậu đã có chưa?"

"Ai mà biết."

"Nói về điều này, tớ cảm giác như mình không biết một điều gì về cậu hết."

"Có lẽ thế, hừm. Tớ thật sự không muốn nói về bản thân mình."

"Tại sao?"

"Tớ không muốn bị chóng mặt và gượng gạo thái quá khi nói chuyện về một điều không ai có hứng thú."

"Sao cậu lại cho rằng không ai có hứng thú?"

"Là bởi tớ không để tâm tới mọi người. Tất cả mọi người đều giống nhau. Suy cho cùng, con người về cơ bản là không để tâm tới bất kỳ ai ngoài bản thân họ. Đương nhiên, vẫn tồn tại những ngoại lệ. Ngay đến tớ cũng phần nào để tâm tới những người như cậu, những người đang đau đớn bởi các căn bệnh đặc biệt. Đó là lý do tớ thực sự không muốn nói về điều mà chẳng ai có lợi lộc gì từ nó."

Tôi phơi bày chúng trước cô - những ý nghĩ thường ngày của mình, những điều tôi cảm giác được xếp ngay ngắn trên mặt bàn như thể tôi đang nhìn vào đường vân của cái bàn ấy. Thứ lý luận này cũng vậy, đã bị bụi bám đầy ở một góc sâu thẳm trong con tim tôi. Hiển nhiên, là vì tôi chưa từng có một người bạn nào để bàn luận về điều này.

"Tớ quan tâm, cậu biết mà."

Tôi phải đi lớp bụi khỏi lý luận của mình, suy ngẫm về những sự việc và ký ức liên quan tới nó, và thấy bản thân không thể nào hiểu được lời cô nói. Cuối cùng, tôi ngược nhìn lên lần nữa, và bắt gặp một khung cảnh làm mình ngạc nhiên. Dáng vẻ đầy sức sống của cô đang chuyển thành một cảm xúc duy nhất. Thậm chí tôi, kẻ chẳng biết gì về người khác, chỉ cần liếc qua cũng có thể nói rằng cô ấy đang cố gắng đến mức nào để kìm nén cơn giận của mình.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tớ đang nói rằng mình quan tâm tới cậu đấy. Tớ sẽ không rủ ai đó ra ngoài đi chơi mà không quan tâm tới họ đâu. Cho nên đừng có làm tớ trông như một đứa ngốc."

Thực tình, tôi quả thực không hiểu điều cô ấy đang nói. Lý do cô quan tâm tới tôi, và lý do cô giận dữ - tôi không hiểu được chúng. Và còn hơn thế nữa, tôi không có làm cô ấy trông như một đứa ngốc.

"Đôi lần tớ tự hỏi liệu cậu có ngốc không, nhưng tớ không có làm cậu trông như một đứa ngốc, được chứ."

"Có lẽ đúng như cậu nói, nhưng tớ bị tổn thương đấy!"

"Ahh, tớ hiểu rồi..... Xin lỗi."

Tôi chỉ xin lỗi mà chẳng hiểu ý nghĩa ẩn sau lời nói của cô ấy. Đây là phương pháp cực kỳ hiệu quả duy nhất để đối phó với những người đang tức giận, và tôi không muốn sử dụng nó. Và tôi thừa biết, cũng giống những người đang cáu giận khác, về mặt cô bắt đầu dịu lại mặc cho đôi má vẫn đang phình ra.

"Nếu cậu trả lời chính xác, tớ sẽ tha thứ cho cậu."

".....Cậu sẽ chẳng vui lên khi nghe nó đâu."

"Cứ nói đi, vì tớ rất quan tâm."

Khóe môi cô đã cong lên tự lúc nào. Tôi không muốn chống lại cô ấy, tôi không còn cách nào khác, và tôi là một kẻ tuân thủ, nhưng tôi không nghĩ mình đáng thương. Tôi đơn giản là một con thuyền sậy.

"Dù tớ không nghĩ mình sẽ có thể nói đúng như mong đợi của cậu."

"Không sao, không sao hết - vậy, câu trả lời của cậu?"

"Có lẽ từ khoảng hồi tiểu học trở đi, tớ đã không có bất kỳ ký ức nào về việc có bạn rồi."

".....Mất trí nhớ ư?"

".....Có lẽ cậu đúng là đồ ngốc."

Trong lúc nghiêm túc nghi ngờ điều ấy, vì có khả năng biết đâu sự đau đớn từ một căn bệnh nan y ở tuổi của cô nhẹ hơn so với chứng mất trí nhớ, có thể câu nhận xét của cô đã có vài lời biện minh. Với ý định rút lại câu nói ban nãy, tôi tự mình giải thích với cô ấy, người có gương mặt dễ đoán.

"Tức là tớ không có bất kỳ người bạn nào hết. Đó là lý do, ai đó kiểu như bạn gái mà cậu đang hỏi - tất nhiên là tớ chưa bao giờ có."

"Nên cậu chưa baaaao giờ có bất kỳ người bạn nào sao? Không chỉ trong hiện tại?"

"Phải, tớ không để tâm chút nào tới con người, bởi vậy cũng không ai để tâm đến tớ. Không phải đánh mất ai đó thật nhẹ nhõm."

"Cơ mà cậu đã bao giờ muốn có bạn chưa?"

"Chẳng biết nữa. Có lẽ có họ thì cũng vui đấy, thế nhưng tớ tin rằng giới hạn của một cuốn tiểu thuyết còn thú vị hơn đời thật nhiều."

"Nên đó là vì sao cậu luôn luôn đọc sách."

"Chắc vậy. Nên điều này kết thúc cuộc nói chuyện nhằm chán của chúng ta về tớ nhé. Tớ chỉ hỏi vì phép xã giao thôi, nhưng còn cậu thì sao? Nếu cậu có bạn trai, thì thay vì giành thời gian với tớ, giành thời gian với cậu ấy sẽ tốt hơn chứ."

"Tớ đã có, nhưng gần đây bọn tớ chia tay rồi."

Cô ấy đáp mà không hề thất vọng, một chút cũng không.

"Vì cậu sẽ chết sớm?"

"Không. Tớ không thể kể cho bạn trai mình một điều như thế. Vì tớ thậm chí còn không kể cho bạn của mình."

Vậy do đâu mà cô lại công khai kể với tôi lúc đó? Tôi không muốn biết, và cũng không hỏi. Như mọi khi.

"Cậu ấy, thì, à, cậu cũng biết cậu ấy đấy. Vì cậu ấy cùng lớp với chúng ta mà. Mặc dù cậu có lẽ sẽ không nhớ ra ngay cả khi tớ nhắc tới tên cậu ấy, wahaha. Cậu ta là, ừm, một người thật sự tuyệt vời để làm bạn, nhưng để làm người yêu thì không."

"Hóa ra có cả những người như thế."

Không có lấy một người bạn ngay từ đầu, tôi không biết điều đó.

"Phải, thật sự là có. Đó là lý do tớ chia tay với cậu ấy. Tuyệt biết mấy nếu chúa gắn thẻ vào mọi thứ ngay từ lúc đầu. Kiểu như người này thì chỉ để làm bạn, còn người kia sẽ ổn khi làm người yêu."

"Tớ đoán điều ấy sẽ làm mọi thứ dễ dàng hơn cho mình. Song, dường như cho những người như cậu, chính sự phức tạp của mối quan hệ giữa con người mới khiến chúng thú vị."

Cô phá lên cười nhiệt tình vào quan điểm của tôi.

"Đúng như cậu nói, nhỉ! Phải, có lẽ tớ tán thành với cậu, nên, tớ sẽ rút lại những gì mình nói về thẻ ban này. Dường như cậu rất hiểu tớ đấy."

"....."

Tôi toan phủ nhận, nhưng lại ngừng lại. Tôi nghĩ có lẽ điều đó là đúng. Bởi lý do cho điều ấy xuất hiện trong tâm trí. Tôi hiểu cô ấy.

".....Hắn là vì chúng ta đối lập."

"Đối lập?"

"Cậu trái ngược với tớ, cho nên đó là vì sao cậu nghĩ về những điều tớ dường như không nghĩ tới."

"Cậu nói một điều hơi bị sâu sắc đấy nhỉ, phải chăng đó là ảnh hưởng của tiểu thuyết?"

"Chắc vậy."

Sự thực thì chẳng có nhu cầu hay kế hoạch nào cho chúng tôi để gặp gỡ người kia cả - như thể chúng tôi đứng ở hai cực đối lập vậy.

Cho tới vài tháng trước đây, điểm chung duy nhất giữa chúng tôi là thực tế chúng tôi học cùng lớp, và tiếng cười ồn ào của cô ấy sẽ thỉnh thoảng lại ùa vào tai tôi. Nó thật sự quá ồn ào, cho nên dù tôi không quan tâm đến mọi người, thì tên cô xuất hiện trong đầu tôi ngay lập tức khi nhìn thấy cô ấy trong bệnh viện. Thật ra nó mắc kẹt đâu đó trong tâm trí tôi - đó chắc chắn cũng là vì chúng tôi trái ngược nhau.

Vừa nhấp một ngụm cà phê au lait, cô ấy vừa phấn khích khen "ngon quá!" cùng các ấn tượng phong phú khác về đồ uống. Tôi lặng yên uống cốc cà phê vẫn đen nguyên màu của mình.

"À, có lẽ chúng ta thật sự đối lập nhỉ - khi ăn yakiniku ban nãy, cậu vẫn tiếp tục ăn karubi và roosu Dù trông có vẻ cậu định bắt đầu ăn horumon."

[Karubi: lườn bò (còn được gọi là baraniku).

Roosu: chỉ là thịt bình thường thôi.]

"Nó ngon hơn tở nghĩ, nhưng cuối cùng, thịt bình thường vẫn có vị tuyệt nhất. Chẳng phải tự nguyện ăn bộ lòng của động vật có vẻ như một điều mà ác quỷ sẽ làm sao? Hòa cả tấn đường và sữa vào cà phê cũng là điều mà một ác quỷ sẽ làm. Bởi nội cà phê không cũng đã hoàn hảo rồi."

"Hình như sở thích ăn uống của cậu không hợp với của tở nhĩ."

"Nhưng tở nghĩ không chỉ có thức ăn đâu."

Chúng tôi nán lại tiệm cà phê thêm một giờ nữa. Những thứ chúng tôi tán gẫu trong thời gian đó vô cùng tầm phào. Cuộc sống, cái chết, bệnh tật, hay tương lai của cả hai - chúng tôi không nói bất cứ điều gì trong những thứ đấy.

Thay vào đó, cuộc trò chuyện phần lớn chỉ xoay quanh những điều cô nói về bạn cùng lớp. Tôi cố gắng tỏ ra quan tâm đến chúng, nhưng công sức của cô ấy gần như kết thúc trong thất bại.

Tôi quan tâm tới việc mình không phải người chỉ biết tới những câu chuyện tẻ nhạt tới mức nào, thì mức độ tôi quan tâm tới những sai lầm ngớ ngẩn và chuyện tình thuần khiết của bạn cùng lớp cũng như thế ấy. Cô chắc chắn đã nhận ra những cảm xúc của tôi vì tôi cũng không phải người có thể che giấu sự buồn chán của mình. Dẫu vậy, tôi có đôi chút hứng thú với biểu cảm của cô gái, người đang nói hết sức mình kia. Dù nếu là tôi, tôi sẽ không lãng phí thời gian hay công sức của mình như thế.

Đã đến giờ về nhà - khi mà tâm trạng ấy, thứ tôi không biết rằng ai đã khơi mào, bắt đầu lan tỏa, tôi hỏi cô ấy về điều mà mình đã hứng thú.

"Nhân tiện, cậu định làm gì với đoạn dây thừng đó vậy? Chắc cậu sẽ không tự tử đâu, phải không? Dù cậu có nói rằng nó dùng cho một trò đùa."

"Tôi sẽ thực hiện trò đùa nào đó, nhưng ngay cả khi nói thế, tôi sẽ không thể thấy kết quả, nên Bạn-cùng-lớp-biết-bí-mật-kun sẽ chứng kiến thay cho tôi nhé. Cậu biết không, tôi sẽ ám chỉ sợi dây thừng ở trong cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật', và rồi những người tìm thấy đoạn dây thừng sẽ hiểu nhầm rằng tôi đã lo lắng tới mức tự sát. Trò đùa là như vậy đó."

"Vô vị làm sao."

"Được rồi, được rồi - tôi sẽ viết rõ ràng rằng đó thật ra là lời nói dối. Đưa họ lên sau khi ngã xuống vẫn tốt hơn cả, đúng chứ?"

"Tôi chẳng có ai sẽ vui sướng vì điều đó đâu, nhưng có lẽ thế vẫn tốt hơn là không làm gì?"

Tôi thấy chán, nhưng tôi cảm thấy việc suy nghĩ của cô đi ngược lại của mình như mong đợi thật thú vị. Nếu là mình, tôi sẽ không vì phản ứng của những người xung quanh mà gây rối sau khi tôi chết đâu.

Chúng tôi đi đến nhà ga từ quán cà phê, rồi lên được tàu mặc kệ biển người bằng cách nào đó, và trong khi vẫn đứng, thì đã về tới thành phố của chúng tôi sau khi chuyện trò đôi ba câu.

Bởi đều đi xe đạp đến nhà ga, cả hai đi tới bãi để xe miễn phí để lấy lại chúng, và sau khi đi bộ tới đầu đó gần ngôi trường của mình, bèn vẫy tay tạm biệt nhau. Cô nói, "Hẹn mai gặp lại". Vì không có bất kỳ hoạt động nào của ủy ban thư viện vào ngày mai, có lẽ tôi sẽ không nói chuyện với cô, nhưng tôi vẫn đáp lại bằng một câu "ừm".

Con đường tôi đang về nhà bằng xe đạp vẫn là con đường như mọi khi - tôi tự hỏi mình còn có thể thấy nó bao nhiêu lần nữa đây. Huh? Thật kỳ lạ. Cho tới ngày hôm qua, nỗi sợ hãi rằng mình nhất định sẽ chết và biến mất đã quần quanh trong con tim tôi, thế mà giờ đây đã vơi đi ít nhiều. Có lẽ, bởi người con gái tôi gặp hôm nay tựa hồ cách xa khỏi cái chết, cái cảm giác về hiện thực rằng một ngày nào đó tôi sẽ chết đã vơi bớt.

Ngày hôm đó, tôi bắt đầu hồ nghi liệu có phải cô ấy sẽ chết không.

Tôi về đến nhà, đọc sách, ăn bữa tối mẹ nấu, tắm rửa, uống trà lúa mạch trong bếp, chào bố "mừng bố về nhà", và trong lúc trở lại căn phòng của mình cùng suy nghĩ về việc đọc một cuốn sách khác, tôi nhận được một tin nhắn trên di động của mình. Về cơ bản tôi không sử dụng chức năng nhắn tin của điện thoại, nên tôi nghĩ thông báo có tin nhắn mới khá khác thường. Tôi trượt điện thoại lên và nhận ra đó là tin nhắn từ cô ấy. Bây giờ ngẫm lại thì, tôi nhớ rằng bằng hệ thống thành viên ủy ban thư viện và các thứ khác, mình đã trao đổi địa chỉ e-mail với cô.

Tôi nằm xuống giường và mở tin nhắn kia. Nội dung của nó như thế này:

"Cậu đã vớt vả rồi!! Tớ thử nhắn tin cho cậu - cậu có nhận được không? Cảm ơn đã đi chơi với tớ hôm nay [peace sign] Tớ đã rất

vui! [mặt cười] Tớ sẽ rất hạnh phúc nếu cậu đi chơi với tớ một lần nữa [mặt cười] Cho tới khi tớ chết, hãy tiếp tục thân thiết hơn nữa! Okay, chúc ngủ ngon! [mặt cười] Hẹn mai gặp lại!"

Điều đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là tôi đã quên trả cô ấy tiền cho yakiniku. Mặc cho không thể làm vậy vào ngày mai, tôi sẽ không quên điều ấy, tôi ghi chú lại bằng chức năng notebook trong điện thoại của mình. Tìm cách trả lời đơn giản, tôi đọc lại tin nhắn.

Thân thiết à.

Bình thường, thì tôi đã tiếp tục nhìn vào "cho tới khi tớ chết" - trò đùa đặc trưng của cô - nhưng tôi thấy thú vị hơn với phần đằng sau nó.

Tôi hiểu rồi, chúng tôi đang thân thiết.

Tôi thử suy ngẫm về toàn bộ ngày hôm nay, và tôi cho rằng có lẽ chúng tôi thật sự đã thân thiết. Tôi định bụng nhắn tin cho cô ấy tất tần tật những gì đột ngột hiện lên trong đầu, nhưng rồi lại thôi. Tôi có cảm tưởng cô ấy sẽ thất vọng nếu tôi nói với cô.

Hôm nay, tôi cũng đã thấy hơi thú vị.

Tôi gửi cho cô, thứ được giam hãm sâu trong con tim mình, trong một tin nhắn - lời nói "hẹn mai gặp lại".

Trên chiếc giường của mình, tôi lật mở một cuốn sách bìa mềm. Người con gái trái ngược với tôi - tôi tự hỏi cô ấy đang làm gì.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 3

Đêm hôm qua, sau khi tôi đi ngủ, một vụ ám sát đã xảy ra ở tỉnh kế bên. Có vẻ đó là một vụ tấn công tình cờ - và hiển nhiên, nó lan tràn khắp TV sáng nay.

Đây là lý do tôi nghĩ chuyện này cũng sẽ là một chủ đề nóng hổi ở trường, mặc cho các bài kiểm tra của chúng tôi hôm nay sẽ bắt đầu. Thế nhưng ít nhất với lớp tôi, cả chuyện này lẫn bài kiểm tra đều không phải là tâm điểm bàn tán của mọi người. Tôi thấy thay vì thế, họ lại òm tỏi về chủ đề khác, điều đó khiến tôi bực mình.

Nói cách khác, họ đang ra sức giải quyết bí ẩn đằng sau chuyện tại sao cô ấy, một người vui vẻ, tràn đầy năng lượng, rồi nổi tiếng nữa, và tôi, con người chẳng có gì đặc biệt và rầu rĩ nhất lớp, lại đi chơi cùng nhau trong một ngày nghỉ. Nếu có câu trả lời, thì tôi cũng muốn biết đấy, thế nhưng, vẫn không nói chuyện với bạn cùng lớp như thường lệ, tôi không may mắn có được cơ hội để hỏi.

Chuyện gì đó xảy ra sau khi chúng tôi gặp nhau ở ủy ban thư viện - có vẻ là kịch bản họ dựng nên lúc này. Tôi đã hi vọng mình không ở trong cái đoạn kết lập dị của họ, nhưng mấy cô nàng lăm lăm chuyện với lòng can đảm để làm những thứ không cần thiết lại lớn tiếng đi hỏi cô ấy, và đáp lại hành động không cần thiết đó, cô cũng nói một điều không cần thiết theo cách không cần thiết.

"Bọn tớ rất thân thiết."

Nhận ra các bạn cùng lớp đều hướng sự tập trung về phía mình, nên để đề phòng, tôi chú ý nhiều hơn mọi khi tới cuộc nói chuyện của họ - đây cũng là nguyên nhân tôi nghe được lời tuyên bố vô cùng không cần thiết của cô. Tôi cảm thấy ánh nhìn của mọi người chuyển sang mình sau lời tuyên bố đó. Đương nhiên, tôi làm bộ không nhận ra.

Mỗi khi chúng tôi hoàn thành bài kiểm tra, các bạn cùng lớp hầu hết đang im lặng sẽ lại đưa mắt về phía tôi, thăm liếc nhìn tôi bên trong sự hoài nghi và mông lung của mình - song như thường lệ, tôi chỉ tiếp tục phớt lờ họ.

Duy nhất có một lần tôi không thể đứng ngoài cuộc nữa, ấy là vào cuối giờ thứ ba - nhưng ngay cả việc đó cũng được giải quyết nhanh chóng. Một trong số các cô nàng đã hỏi cô ấy ban này, không kiểm chế mà cũng chẳng thêm suy nghĩ, lon ton chạy tới và bắt chuyện với tôi.

"Nè, nè - Bạn-cùng-lớp-bình-thường-kun, cậu có thân với Sakura không?"

Tôi tự nhủ hỏi được câu này thì chắc hẳn cô ấy là một người tốt. Lý do là bởi các bạn cùng lớp còn lại đều đang quan sát chúng tôi từ phía xa. Cả lúc trước và ngay bây giờ, họ chắc chắn đã lợi dụng tính dễ gần của cô, và đưa cô ra đứng mũi chịu sào.

Tôi đồng cảm với cô bạn cùng lớp của mình, người mà tên chính xác tôi còn chẳng nhớ, và cho cô câu trả lời.

"Không hẳn. Bọn tớ chỉ tình cờ gặp nhau hôm qua thôi."

"Hmm."

Nghe thấy câu nói của tôi, cô gái lương thiện và tốt bụng đáp, "Hiểu roà~i," trong khi trở lại với một nhóm bạn cùng lớp khác.

Tôi không do dự nói dối trong những thời điểm thế này. Vì phải bảo vệ chính mình, cũng như bảo vệ bí mật của cô ấy, tôi đành phải làm vậy. Thậm chí người con gái nói toàn những điều thừa thãi kia, lý do cô ấy gặp tôi có liên quan đến căn bệnh vô phương cứu chữa của cô - cái được coi như bí mật của mọi bí mật, có lẽ cô ấy sẽ sẵn sàng cùng tôi tạo ra một bức bình phong.

Và như thế, tôi đã vượt qua chương ngại đầu tiên. Hết giờ thứ tư, các bài kiểm tra kết thúc - lần này tôi cũng mong đợi số điểm nhỉnh hơn mặt bằng chung của cả lớp. Chẳng thật sự nói chuyện với bất kỳ ai, tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc và về nhà. Cho dù không có gì để làm sau đấy, tôi vẫn muốn khẩn trương về nhà. Đang nghĩ về những thứ đó, khi tôi toan rời khỏi phòng học thì một giọng nói dừng tôi lại.

"Từ từ đã! Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun!"

Tôi xoay người lại và trông thấy cô, người đang cười toe toét tới tận mang tai, và các bạn cùng lớp của mình, nhìn chúng tôi với vẻ ngờ vực. Thú thực, tôi muốn lờ đi cả hai đối tượng này, thế nhưng cực chẳng đã, tôi đành lờ đi đối tượng đằng sau và đợi cô gái đang bước đến.

"Bọn mình cần phải tới thư viện một lát, có vẻ như bọn mình có việc."

Lời nói của cô không hiểu sao đã xua tan đi sự căng thẳng trong bầu không khí của lớp học.

"Tớ không được nghe về việc này."

"Sensei dặn tớ khi tớ tình cờ gặp cô ấy ban nãy. Cậu có việc gì khác cần làm sao?"

"Không hẳn."

"Thế thì đi thôi. Dù sao cậu cũng đâu có vẽ gì là định học bài, phải không?"

Tôi nghĩ đó là sự khiếm nhã của cô, nhưng cô nói đúng, nên tôi bèn theo cô đến thư viện.

Tôi không muốn phân tích chi tiết các sự việc ở thư viện, nên nói ngắn gọn thì - cô ấy đã nói dối. Một lời nói dối bao gồm cả việc âm mưu cùng giáo viên phụ trách thư viện mặc dù không cần thiết. Chẳng có công việc nào cần hoàn thành hết; tôi nghiêm túc hỏi Sensei về nhiệm vụ của hai đứa, nhưng cô và Sensei đều bật cười với tôi, người họ đã gọi tới. Mặc cho nỗ lực về nhà ngay lập tức của tôi, Sensei xin lỗi trong khi mang ra trà và bánh ngọt. Cân nhắc tới đồ ăn, tôi tha lỗi cho họ.

Nghỉ ngơi uống trà một lát, chúng tôi bị đuổi ra khỏi thư viện vì hôm nay nó sẽ đóng cửa sớm. Đã đến lúc này rồi, tôi bèn hỏi cô lần đầu tiên tại sao lại nói ra lời nói dối vô nghĩa kia. Tôi cam đoan cô ấy chắc chắn có một lý do chính đáng.

"Không hẳn. Chẳng qua là tớ nghịch ngợm thôi, cậu biết mà?"

"Cô nàng này...!" Tôi muốn nói điều đó thật to trong khi hai đứa tiến đến tủ giày, thế nhưng nó đã bị ai đó lợi dụng để gây rối. Ấy là lúc bàn chân cô dừng lại giữa không trung. Cô nhẹ nhàng nhảy qua

chân tôi - nhướn đôi lông mày và làm một bộ mặt cho thấy vẻ bất mãn từ tận đáy lòng.

"Sẽ thật tốt nếu một ngày nào đó cậu bị trừng phạt như chú bé chăn cừu."

"Cậu biết mà, chúa đang chăm chú quan sát tuyển tụy của tớ bị hủy hoại ra sao đấy. Nên cậu đừng nói dối nhé."

"Nhưng cũng chẳng có luật nào quy định cậu có thể nói những lời nói dối vô nghĩa chỉ vì tuyển tụy của cậu đang bị hủy hoại cả."

"Hề, vậy sao? Tớ không biết đấy. Nhân tiện, Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun đã ăn trưa chưa?"

"Làm gì có chuyện tớ đã ăn trưa rồi chứ. Tự dưng cậu lôi tớ đi mà."

Tôi cố gắng hết khả năng của mình để thể hiện sự khó chịu qua giọng nói của mình. Và chúng tôi đã tới tử giày như thế.

"Cậu định làm gì vậy?"

"Tớ sẽ mua gì đó để ăn từ siêu thị và đi thẳng về nhà."

"Nếu cậu không có việc gì gấp ngay bây giờ, thì đi ăn cùng nhau đi. Bố mẹ tớ không có nhà hôm nay, và họ chỉ để lại tiền cho tớ, cậu biết đấy."

"....."

Vừa đổi giày, tôi vừa tìm cách từ chối đề nghị của cô ấy, nhưng thật tình, tôi không biết phải trả lời thế nào nữa. Tôi không thể tìm ra nổi một lý do chính đáng để từ chối cô. Những xúc cảm chân thực

tôi cảm thấy ngày hôm qua, rằng "Mình đã có một niềm vui nho nhỏ"
- cũng đang cản trở tôi.

Cất đôi giày trong nhà của mình xong đầu đấy, cô kiễng chân và
rên rỉ trong khi kéo giãn cơ thể. Hôm nay hơi nhiều mây, cho
nên nắng nhạt hơn so với hôm qua.

"Vậy có được không? Tớ có một nơi mình muốn ghé qua trước
khi chết, cậu biết đấy."

".....Nhưng sẽ phiền phức nếu chúng ta bị bạn cùng lớp bắt gặp
lần nữa."

"À! Chuyện đó! Tớ nhớ ra rồi nhé!"

Tôi cho rằng âm lượng đột ngột tăng lên là dấu hiệu cho thấy đầu
cô đã trở nên có vấn đề.

Khi tôi để ý, thì thấy lông mày cô cau lại còn cô thì đang cư xử
hết sức bức tức.

"Này, Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun, cậu đã nói cậu không đặc biệt
thân thiết với tớ, có đúng không? Mặc dù chúng ta có thân thiết khi
đi chơi hồi cuối tuần!"

"Phải, tớ đã nói thế."

"Tớ đã nhắc tới nó trong tin nhắn hôm qua rồi. Rằng chúng ta
nên thân thiết cho tới khi tớ chết."

"Tớ quả thực không hiểu nó thật ra là thế nào, cơ mà tớ có nói gì
thì cũng đâu thật sự quan trọng, cậu biết đấy. Chỉ là tớ không thể

chịu được việc bị bắt chuyện hay tra hỏi bởi các bạn cùng lớp thôi - nếu họ làm tất cả điều đó thì tốt thà để họ quan sát mình còn hơn."

"Chẳng phải mọi chuyện sẽ ổn ngay cả khi họ không hiểu nhầm sao? Bọn mình thực sự như thế nào mới là điều quan trọng, bản chất của bọn mình - hôm qua cậu vừa nói thế xong."

"Chính bởi bản chất là tối quan trọng nên ngay cả khi họ hiểu nhầm thì cũng chẳng sao hết."

"Bọn mình đang đi vào một vòng luẩn quẩn nhỉ."

"Tien đây, tớ đã không cho tin tức về căn bệnh của cậu lọt ra ngoài, vì thế tớ đã nói một lời nói dối vô nghĩa, giống như cậu. Cậu nên khen ngợi tớ thay vì nổi giận."

"Mmmmm!"

Cô nàng trưng ra gương mặt của một nhóc tí đang dăm chiêu về một điều gì đó hóc búa.

"Quả nhiên bọn mình đi trên hai con đường khác nhau nhỉ."

"Có lẽ."

"Không chỉ về thói quen ăn uống đâu, khác biệt về vấn đề này thậm chí còn lớn hơn."

"Có lẽ đó chỉ giống như một vấn đề chính trị thôi."

Trước khi tôi biết thì bằng cách nào đó, tâm trạng của cô đã trở lại như ban đầu và đang phá lên cười. Tính cách hồn nhiên và vui vẻ chắc hẳn là hai lý do khiến cô có rất nhiều bạn bè.

"Vậy, bữa trưa thì sao?"

".....Đi cũng chẳng sao, nhưng liệu có thực sự ổn không? Khi mà cậu không đi chơi cùng các bạn khác của mình."

"Còn lâu tớ mới lên hai lịch cùng lúc trong kế hoạch của mình, cậu biết mà. Tớ đã lên kế hoạch với một người vào ngày mai. Cơ mà cậu là người duy nhất biết về tuyến tụy của tớ, cho nên tớ cảm thấy dễ chịu với cậu."

"Cậu coi tớ là cái máy thở của mình đấy à?"

"Chuẩn, một cái máy thở."

"Vậy thì, để giúp đỡ người nào đó, tớ đoán là đi ăn trưa thì không thành vấn đề."

"Thật đấy hả? Yay."

Nếu đó là vì lợi ích của một cái máy thở, thì đành phải vậy thôi. Ngay cả khi bị bạn cùng lớp phát hiện và mọi thứ trở nên rắc rối, thì để giúp đỡ một người nào đó, thực sự là chẳng còn cách nào khác. Thậm chí cô ấy còn cần một chỗ để tiết lộ bí mật. Đó là lý do tôi đành phải làm vậy.

Đúng, tôi kỳ thực là một con thuyền sậy.

"Bọn mình đang đi đâu đây?"

Tôi hỏi như thế, và cô, nheo mắt ngược nhìn bầu trời, trả lời trong khi đang thực hiện một động tác có vẻ như là một bước nhảy.

"Thiên đường!"

Cái nơi gọi là thiên đường ấy có thể tồn tại trong một thế giới sẽ tước đi cuộc đời của một nữ sinh cao trung - tôi nghĩ việc này thật lạ kỳ.

Tôi bắt đầu hối hận vì đi theo cô khi mà hai đứa bước vào cửa tiệm. Song dù vậy, tôi hiểu rằng đổ lỗi cho cô thì thật là vô lý. Người có lỗi là tôi. Vì tôi luôn luôn trốn tránh giao tiếp với người khác, và vì tôi chưa bao giờ được mời đi chơi, tôi không nhận ra điều gì là không đúng. Phát hiện quá trễ rằng kế hoạch của đối phương khác với khuynh hướng của mình, tôi không biết điều ấy là có thể. Có lẽ, như thế tức là kỹ năng xử lý khủng hoảng của tôi đang bị khiếm khuyết.

"Sao thế? Trông cậu nhăn nhó vậy."

Nét mặt cô bảo tôi rằng không những cô nhận ra tôi đang bất an, mà nó còn khiến cô cực kỳ thích thú.

Đáp án cho câu hỏi của cô đã hiện ra gần như rõ mồn một. Nhưng vì chẳng có điều gì mà bằng cách nào đó tôi có thể sử dụng như một câu trả lời, tôi lặng thinh. Tôi không thể làm gì ngoài việc rút kinh nghiệm từ thất bại này và áp dụng nó vào lần tới.

Nói cách khác, đúng, tôi không phải loại con trai sẽ vui sướng bởi được ngồi nhâm chỗ ở một nơi đồng bóng và ngọt ngào thế này với không ai ngoài một cô gái.

"Cậu biết không, bánh ngọt ở đây rất ngon đấy."

Bởi trước khi chúng tôi vào đây, tôi đã thấy lựa chọn địa điểm của cô có kỳ lạ một chút, song tôi không thật sự suy nghĩ kỹ về nó. Vì chưa từng tới một nơi thế này trước kia, chắc hẳn tôi đã hạ thấp

cảnh giác. Nhưng rõ ràng, ai mà nghĩ nhà hàng nhắm đến một giới tính rõ ràng như cộng đồng khách hàng của nó tới mức này lại tồn tại cơ chứ. Khi tờ biên lai người phục vụ để lại lọt vào mắt, tôi phát hiện ô "nam giới" ghi bên cạnh đã được đánh dấu tích. Phải chăng như thế có nghĩa khách hàng nam hiếm một cách khác thường, hoặc là giá cả thay đổi dựa trên giới tính, cái đấy tôi không biết, thế nhưng tôi có thể hiểu theo một cách khác.

Nếu được đưa ra một dự đoán, tôi đoán dạng nhà hàng mà chúng tôi đang ngồi bây giờ là một buổi tiệc đứng đồ ngọt. Tên của nó là "Thiên đường đồ ngọt". Nhưng ngay bây giờ, một nhà hàng đồ ăn nhanh trông giống với thiên đường hơn là nơi này.

Miễn cưỡng, tôi bắt chuyện với cô nàng đang cười nhăn nhở.

"Này."

"Gì vậy?"

"Đừng cười nhăn nhở nữa. Này, cậu đang cố khiến bản thân cậu, hoặc cả tớ, tăng cân à? Đây là ngày thứ hai liên tiếp bọn mình đi ăn tiệc đứng rồi đấy."

"Đều không phải. Tớ chỉ đang ăn những gì mình muốn."

"Có lẽ thế cũng đúng. Vậy là hôm nay cậu định ăn đồ ngọt tới khi chết hả?"

"Chính xác. Cậu không có vấn đề gì với đồ ngọt, đúng chứ?"

"Tớ không thích kem tươi lắm."

"Loại người như thế thật sự tồn tại sao? Thế thì hãy ăn vài cái bánh sô cô la đi. Chúng ngon lắm đấy, và họ không chỉ bán mỗi đồ tráng miệng đâu, còn có những món như pasta và cà ry - thậm chí cả peet-suh[1] nữa đấy."

(Peet-suh: cách đọc pizza trong tiếng Anh.)

"Đúng là tin tốt, cơ mà cậu có thể dùng phát âm pizza như thế không? Nó khiến mùi vị của pizza có vẻ ghê ghê."

"Ý cậu là pho mát?"

Tôi đang muốn hắt nước hay gì đó vào mũi của cô nàng đã cười hết sức tự mãn với chính trò đùa của mình. Tuy nhiên, tôi không muốn là mối phiền toái với người khác, và cũng không muốn gây rắc rối cho người phục vụ bằng cách gây ra một mớ lộn xộn, cho nên tôi ngừng lại. Nói đi cũng phải nói lại, dù sao đi nữa, không phải tôi sẽ làm điều ấy nếu như hai đứa đang ở ngoài đường đâu.

Sẽ thật phiền phức nếu bối rối đúng như cô nàng mong đợi, nên đã đến mức này rồi, tôi làm một bộ mặt như thể quyết tâm của tôi đã trở nên vững vàng, và đi lấy thức ăn cùng cô. Mặc cho đang là một buổi chiều trong tuần, nhà hàng vẫn chật ních những cô nàng từ các trường cao trung khác đã bước vào giai đoạn thi cử như chúng tôi. Lựa chọn chút đồ uống có ga, vài miếng salad, một chút hambagu[2] và gà nướng xong xuôi, tôi trở về chỗ ngồi của hai đứa để thấy cô đã ngồi xuống trong hạnh phúc. Trên đĩa của cô là một phần thức ăn lớn toàn đồ ngọt. Vì không thực sự thích vị ngọt của bánh kẹo phương tây, tôi bắt đầu cảm thấy hơi ớn.

(↑ Hambagu: thịt viên hamburger kiểu Nhật.)

"Mà nghĩ lại thì, vụ ám sát đáng sợ nhỉ."

Vài chục giây sau khi chúng tôi bắt đầu ăn, cô gọi ra chủ đề đó.

Lòng tôi dịu lại.

"Tạ ơn chúa, không có ma nào bàn luận về việc đó hôm nay cả, thành ra tớ đã nghi ngờ liệu có phải đó chỉ là một giấc mơ của mình không."

"Chẳng phải là do không có ai hứng thú sao? Dù sao thì nó cũng đã xảy ra ở một vùng quê và không có nhiều người sống ở đó cho lắm."

"Với một người như cậu, thì đó là cách nói chuyện khá vô cảm đấy."

Tôi cho rằng điều ấy thật bất ngờ. Không phải tôi có thể nói rằng mình hiểu cô ấy, song, cô gái mà tôi hình dung sẽ không bao giờ nói một điều như thế.

"Thế mà tớ lại hứng thú đấy. Tớ chăm chú xem tin tức, và thậm chí còn nghĩ, 'à, mình không ngờ người này sẽ chết trước cả mình,' okay!"

"Tớ chỉ hỏi vì một phần triệu cơ hội thôi, nhưng cậu đã gặp người đó bao giờ chưa?"

"Cậu có nghĩ thế không?"

"Cậu có nghĩ tớ nghĩ thế không? Mà thôi, quên cái tớ vừa hỏi đi. Cậu đang nói gì ấy nhỉ?"

"Hm, tớ hứng thú, nhưng cậu thấy đấy, có lẽ tất cả những người đang sống một cuộc sống bình thường không thật sự để tâm tới những thứ như sự sống hay cái chết."

Nhìn theo cách đó có lẽ cũng đúng. Sống một cuộc sống như bình thường, sự sống hay cái chết - những người sống trong khi nhận thức về những thứ ấy hoặ hoàn mới có một người. Hiện thực là vậy đấy. Những người duy nhất sống trong khi nghĩ về sự sống và cái chết mỗi ngày có lẽ là các nhà triết gia, thầy tu và hoạ sỹ. Ấy là còn chưa nhắc tới cô gái có cuộc sống bị làm phiền bởi một căn bệnh nghiêm trọng này, và cái người phát hiện ra bí mật của cô.

"Phát biểu về việc đối mặt với cái chết như thế cũng có lý đấy nhỉ. Cậu bắt đầu sống mỗi ngày trong khi nghĩ rằng mình còn sống."

"Nó khiến con tim tớ rung động nhiều hơn bất kỳ lời nào mà các vĩ nhân từng nói."

"Phải không vậy? Haaah, ước gì những người khác đều đang chết nhỉ."

Cô ấy, người đang lè lưỡi, có lẽ vừa lên tiếng ra vẻ đùa cợt, thế nhưng tôi coi lời nói ấy gần như nghiêm túc. Những lời nói vẫn thường như thế, tất cả ý nghĩ của chúng phụ thuộc vào cảm nhận của người nghe, không phải người nói.

Tôi bắt đầu ăn phần pasta cà chua còn lại trên chiếc đĩa hình trái tim. Tôi còn hơi lăn tăn nhưng cuối cùng đã vượt qua được nó. Nghĩ về điều này, đi ăn và đi về nhà cũng như nhau cả thôi. Một miếng ăn với cô có thể đã là một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt hơn với tôi rồi.

Dĩ nhiên, không thể nói rằng không có khác biệt cơ bản nào. Giữa tôi, người có thể chết vào ngày mai bởi một tội ác ngẫu nhiên hay tai nạn nào đó, và cô, người sẽ chết sớm bởi tuyến tụy dần suy yếu của mình, lẽ ra không có khác biệt nào giữa giá trị các bữa ăn của chúng tôi mới đúng. Những người duy nhất có thể hoàn toàn hiểu được có lẽ là những người đã qua đời.

"Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun, cậu có chút hứng thú nào với con gái không?"

Cô gái có kem dính trên mũi hời như thế bằng một gương mặt ngớ ngẩn chẳng có vẻ gì là vừa mới bàn luận về sự sống và cái chết. Thật thú vị, cho nên tôi không bình luận gì về nó.

"Tự dừng cậu hỏi cái gì vậy?"

"Tuy trông ngượng ngùng vì bị mang tới một cửa hàng toàn các bạn nữ, cậu lại không như vậy dù chỉ một chút khi đi ngang qua một cô gái dễ thương. Tớ phát hiện ra ngay tức khắc, cậu biết đấy. Không lẽ cậu là gay?"

Hình như cô ấy, chẳng rõ bằng cách nào, đã phát hiện ra tôi bị bối rối. Tôi quyết định tiếp tục cải thiện khả năng diễn xuất của mình. Mặc dù vẫn không rõ liệu mình có tiến bộ trước khi cô mất hay không.

"Tớ không muốn ở một nơi mình không thuộc về. Và tớ cũng sẽ không làm gì khiếm nhã như là nhìn chăm chăm vào người khác đâu."

"Ra là tớ khiếm nhã, hừm."

Đôi má cô phồng lên. Bởi chóp mũi cô vẫn như vậy, biểu cảm của cô lại càng trở nên thú vị. Một biểu cảm dường như rõ ràng là để cho người khác xem.

"Ôi không, tớ quả thực đã trở nên khiếm nhã; Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun, hôm qua cậu bảo mình không có bạn bè hay bạn gái, cho nên tớ gần như cho rằng cậu chưa bao giờ thích ai."

"Tớ cũng không đặc biệt ghét ai cả, thế nên cậu cũng có thể nói tớ thích tất cả mọi người."

"Rồi, rồi, tớ biết, tớ biết. Thế cậu đã từng thích cô gái nào chưa? Bất kỳ người nào?"

Thở dài, cô đưa miếng gà rán lên miệng. Có vẻ cô đã dần quen với việc đối phó lại lời nói vô nghĩa của tôi.

"Sao cũng được, cậu biết thế nào là tình yêu đơn phương, phải không?"

".....Tình yêu đơn phương."

"Kiểu như khi cảm xúc của cậu không được đáp lại ấy."

"Nói vậy thì tớ hiểu."

"Nếu hiểu, thì nói cho tớ biết đi. Cậu đã yêu đơn phương bao giờ chưa?"

Tôi cho rằng bắt đầu câu chuyện bằng về tự mãn sẽ chỉ khiến mọi thứ trở nên rắc rối hơn. Tôi không thể đối phó được nếu cô nổi giận như hôm qua.

"Hmm, à, tớ nghĩ rằng có một chuyện như thế, chỉ một lần thôi."

"Đấy, nó đấy - cô ấy là kiểu người thế nào?"

"Sao cậu lại muốn biết điều đó?"

"Bởi tớ quan tâm - hôm qua cậu bảo rằng bọn mình đối lập, nên tớ tự hỏi tuýp người nào đã làm cậu xiêu lòng."

Tôi đang cân nhắc nói rằng nếu thế chỉ việc đảo ngược lại cô là ai với tư cách một con người là xong, nhưng vì không muốn đẩy hệ thống giá trị của mình cho người khác, tôi không nói thế.

"Tuýp người nào à, hừm. Chà, cô ấy là kiểu người sử dụng 'san'."

".....San?"

Cô nhú mày, và mũi cô chuyển động. Vết kem cũng chuyển động theo.

"Ừm. Chúng tớ học cùng lớp hồi sơ trung. Cô ấy là một cô gái luôn luôn sử dụng 'san' dù có chuyện gì đi nữa. Bán-sách-san, bán-hàng-san, bán-cá-san. Cho tới các tiểu thuyết gia xuất hiện trong sách giáo khoa. Akutagawa-san, Dazai-san, Mishima-san. Hơn thế nữa, cô thậm chí còn sử dụng nó trong ăn uống. Tỉ dụ như Daikon-san[3], khi cô ấy áp dụng vào đồ ăn. Dù bây giờ nhớ lại, có thể nó chỉ là một điều khác thường - có lẽ cô ấy còn chẳng dính dáng gì tới mọi người. Trong thời gian đó, lịch sự mà nói, tớ chỉ coi nó như một điều không bao giờ quên. Hay theo cách khác, tớ cho rằng cô ấy là một người hiền lành và rụt rè. Thế nên, còn nhiều hơn bất kỳ ai khác, dần dà từng chút một, tớ có cảm xúc đặc biệt với cô ấy."

(Daikon: củ cải trắng.)

Nói một thôi một hồi, tôi nuốt một miệng đầy nước.

"Vậy nhưng tớ không chắc liệu điều đó có được tính là tình yêu đơn phương không nữa."

Tôi nhìn cô ấy. Không nói không rằng, cô mỉm cười và ăn chiếc bánh phủ hoa quả trên chiếc đĩa của mình. Nụ cười càng rõ hơn khi cô nhai, và trong lúc tôi đang băn khoăn có chỗ nào không ổn, thì cô vừa gãi má, vừa nhìn đáp lại tôi.

"Sao thế?"

"Không có gì."

Cô ấy đang làm tôi sốt ruột.

"Chỉ là, cậu biết đấy, câu chuyện còn tuyệt vời hơn cả mong đợi, cho nên tớ hơi lúng túng."

".....Aah, phải, có lẽ cô ấy là một cô gái tuyệt vời."

"Không phải vậy, ý tớ là lý do cậu thích cô ấy cơ."

Đó không phải một câu trả lời hay, nghĩ vậy nên tôi bắt chước cô ấy và đưa miếng hambagu trên đĩa lên miệng. Cái này cũng ngon hết sảy.

Bằng một nụ cười tủm tỉm thay vì cười mỉa, cô ấy nhìn tôi ra chiều vui sướng.

"Thế chuyện gì đã xảy ra với tình yêu đó? Mà phải rồi, cậu chưa bao giờ có bạn gái cả, nhỉ."

"Ừm. Cậu biết đấy, cô gái đó dường như cũng có một vẻ ngoài trông khá dễ thương với người bình thường, bởi vậy cô ấy đã hẹn hò với một cậu bạn vui vẻ và khá nổi tiếng trong lớp."

"Hmm, chắc là cô ấy không có mắt nhìn người rồi."

"Cậu nói thế là ý gì?"

"Không, đừng quan tâm. Tôi hiểu rồi, hoá ra ngay cả cậu cũng là cậu thiếu niên trong trắng với một tình yêu thoáng qua nhỉ!"

"Tôi chỉ hỏi vì phép lịch sự thôi, cơ mà còn cậu thì sao?"

"Tôi đoán tính đến bây giờ mình đã có ba cậu bạn trai. Nhưng cậu biết đấy, tôi nghiêm túc với tất cả bọn họ. Có khá nhiều những kẻ ngoài kia nói tình yêu sơ trung chỉ là thú tiêu khiển và trò đùa, nhưng tôi nghĩ bọn họ chẳng qua là những tên ngốc không có trách nhiệm trong tình yêu của mình với người kia."

Cách cô cất tiếng và vẻ mặt đều nhiệt huyết bởi cảm xúc mạnh mẽ, và hơi thở của cô ngày càng gần tôi. Tôi lùi lại một chút. Tôi không ổn với hơi nóng.

Tiện đây, qua vẻ ngoài của mình, thật dễ hiểu khi cô đã có ba người bạn trai trước kia. Cô không trang điểm đậm, và dù không có một vẻ đẹp quyến rũ, thì nó lại tôn lên những đường nét trên khuôn mặt cô.

"Này, đừng có bỏ chạy."

"Tôi không bỏ chạy, nhưng hình như có chút kem dính trên mũi cậu?"

"Hử?" Cô nàng không hiểu gì trưng ra một bộ mặt hoàn toàn ngô nghê. Nếu là bộ mặt này, có lẽ cô đã chẳng có một cậu bạn trai nào. Lát sau, rốt cục cô cũng phát hiện ra và vội vàng lau đi mũi mình

bằng một cái khăn ướt. Trước khi kem trên mũi cô biến mất, tôi đứng dậy khỏi chỗ. Đĩa của tôi đã sạch bong rôi.

Tôi đi lấy cái đĩa mới, định bụng lần này sẽ lấy món gì đó ngọt ngọt. Có điều, đúng lúc dợm bước sâu hơn vào cửa hàng, với vận may của mình, tôi nhìn thấy món warabi-mochi ưa thích, nên tôi quyết định lấy một chút si rô đường nâu đặt bên cạnh những cái đĩa. Sau khi bất ngờ thay đổi vì sự quyến rũ của si rô đường nâu cứ rỉ ra như một tác phẩm nghệ thuật với mình, tôi rót lấy một ly cà phê.

[Warabi-mochi: được làm từ tinh bột lá dương xỉ phủ đều hoặc nhúng trong kinako (bột đậu tương ngọt rang), khác với mochi thật được làm từ gạo nếp. Warabi rất phổ biến trong mùa hè, đặc biệt là ở khu vực Kansai và Okinawa.

Diệp đường nâu dùng để ăn kèm với warabi-mochi.]

Trong lúc toan tính làm thế nào để đối phó với cô gái này khi mà cô đang trong tâm trạng xấu, tôi lách qua khoảng trống trong đám đông các nữ sinh trung học để trở lại bàn. Ngược lại dự đoán của tôi, cô ấy đang cao hứng.

Tuy nhiên, tôi không thể ngồi ở chỗ mình vẫn ngồi cho đến tận bây giờ.

Nụ cười của cô càng rõ hơn khi trông thấy tôi đứng cạnh cái bàn.

Có lẽ đã phát hiện ra biểu cảm của cô, người đang ngồi ở cái ghế đáng ra là của tôi nhìn về phía tôi. Sự ngạc nhiên mà người đó mau chóng cảm thấy hiện lên mặt cô ấy. Về phần mình, tôi có cảm giác mình đã trông thấy cô ấy trước kia.

"Sa-Sakura, và, đây có phải, Bạn-cùng-lớp-mang-về-ủ-rũ-kun không?"

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra cô gái này - người có vẻ còn cứng đầu hơn cả cô - là ai. Nếu tôi không nhầm, đó là cô gái thường đi chơi cùng cô. Và nếu tôi nhớ chính xác, cô gái này ở trong một câu lạc bộ thể thao nào đó.

"Yup, Kyouko, sao cậu ngạc nhiên quá vậy? À, Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun, cô nàng này là bạn tốt nhất của tớ, Kyouko."

Người con gái đang mỉm cười, cô bạn bối rối của cô nàng, và thằng tôi thận trọng, người đang bưng cái đĩa cùng một cái tách.

Vừa than vãn trong lòng rằng mọi chuyện có lẽ sẽ trở nên rối rắm một lần nữa, tôi vừa đặt chiếc tách cùng với warabi-mochi lên bàn, và ngồi xuống chiếc ghế lúc này còn trống. Mà dù sao thì cô và tôi cũng đã được dẫn vào một chiếc bàn bốn chỗ. Từ giữa hai cô gái ngồi đối diện nhau, tôi chẳng tốn công sức gì mà vẫn có thể thấy được hai người họ.

"Hử? Sakura, ý tớ là, cậu và Bạn-cùng-lớp-mang-về-ủ-rũ-kun có quan hệ tốt với nhau à?"

"Phải, khi Rika hỏi tớ đã bảo cậu ấy - rằng chúng tớ thân thiết."

Cô khẽ mỉm cười với tôi. Bạn tốt nhất của cô dường như càng bối rối hơn bởi nụ cười ấy.

"Nhưng mà, tớ nghe Rika bảo cậu chỉ đang đùa thôi cơ mà?"

"Xời, chẳng qua Bạn-cùng-lớp-nhã-nhận-kun đã nói dối bởi cậu ấy không muốn bị làm phiền thôi. Tớ không thể tin được Rika lại tin

cậu ấy hơn cả tớ đây - tình bạn của bọn tớ đã biến đi đâu mất rồi?"

Bạn-tốt-nhất-san không cười vào lời nói đùa của cô. Thay vào đó, cô ấy ném cho tôi một cái nhìn đầy hoài nghi. Vì vô tình chạm mắt với cô ấy, tôi nhẹ nhàng gật đầu. Cô ấy cũng gật đầu đáp lại. Tôi nghĩ rằng vậy là xong, thế nhưng như dự đoán về bạn tốt nhất của cô, một cái gật đầu đáp lại cô ấy cũng không có.

"Này, này, tớ đã nói chuyện với Bạn-cùng-lớp-mang-về-ủ-rũ-kun trước kia chưa nhỉ?"

Về điều này, tôi nghĩ đây là một câu hỏi khiếm nhã, nhưng dường như cô không hề có ý xấu nào cả.

Mà kể cả cô có làm vậy đi nữa, tôi cũng chẳng muốn tạo ra một bầu không khí nặng nề.

"Chúng ta đã nói chuyện trước đó rồi. Hồi tớ làm việc ở quầy thủ thư, cậu bảo tớ rằng cô ấy không thể tới hay đại loại thế."

Nghe xong, cô nàng kia bắt đầu phá lên cười. "Đừng gọi một việc như thế là nói chuyện," cô xen vào.

"Chỉ có cậu mới coi nó như thế thôi," tôi nhủ thầm, cho dù thậm chí cả người có liên quan, được gọi là Bạn-tốt-nhất-san cũng phải thốt lên, "Tớ cũng sẽ không gọi việc đó là nói chuyện đâu." Chà, với tôi và cả Bạn-tốt-nhất-san, thì sao mà chẳng được, cũng chẳng thành vấn đề.

"Thế này có ổn không Kyouko? Không phải các bạn đang đợi ở chỗ của cậu sao?" "À, phải, tớ đi đây. Này, Sakura, không phải tớ phản đối hay gì đâu, chỉ hỏi thôi nhé."

Bạn-tốt-nhất-san nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, và chỉ nhìn mặt tôi đúng một lần.

"Đây là ngày thứ hai liên tiếp, và còn chưa kể, chỉ có mỗi hai người các cậu ở trong một nơi toàn con gái và các cặp đôi. Khi nói rằng hai người các cậu thân thiết, không lẽ ý cậu là như thế này sao?"

"Không."

Vì người được hỏi đã bác bỏ cô ấy, tôi nuốt lại lời phũ phạn đang nằm trên đầu lưỡi của mình. Tôi không thể nói rằng mình thích tình huống mà hai người họ đang căng thẳng như thế này.

Ngay sau khi cho thấy biểu cảm đã dịu lại, Bạn-tốt-nhất-san lập tức cau mặt vẻ hoài nghi, và nhìn thẳng vào tôi.

"Thế, hai người các cậu là gì? Bạn à?"

"Tớ bảo cậu rồi còn gì, bọn tớ có quan hệ tốt."

"Cậu nói thế là đủ rồi Sakura, vì đôi khi cậu nói chuyện chẳng rõ ràng gì cả. Bạn-cùng-lớp-có-vẻ-ngoài-ủ-rũ-kun, nếu nói cậu chỉ là bạn với Sakura thì có đúng không?"

Tôi đoán chỉ một người bạn tốt mới có thể hiểu được cô ấy đến mức đó. Tôi tìm cách làm chệch hướng viên đạn lạc không hiểu sao lại hướng về phía mình, và bằng tất cả sự tập trung có thể, tôi đưa ra câu trả lời hợp lý nhất.

"Tớ đoán bọn tớ có quan hệ tốt."

Tôi đồng thời quan sát gương mặt cả hai người họ. Một thì đang mệt mỏi và sừng sốt, trong khi người kia thì cười nhăn nhó đến tận mang tai.

Bạn-tốt-nhất-san thở dài cái thượt. Rồi, bằng luồng sinh khí mới quay trở lại, cất tiếng, "Mai tớ nhất định sẽ làm rõ chuyện này," vẫy tay tạm biệt cô ấy, và rời đi.

Tôi tự hỏi liệu kế hoạch cùng một người bạn ngày mai có phải là kế hoạch với người đó không, và tôi rất vui nếu không phải mình, mà là cô ấy, sẽ bị chỉ trích. Còn về những ánh nhìn từ các bạn cùng lớp mà tôi sẽ phải nhận ngày mai, tôi đã giơ tay xin hàng rồi. Nếu không có bất kỳ thương tổn thực sự nào, tất cả tôi phải làm chỉ là nhắm mắt làm ngơ.

"Wow, ai có thể nghĩ chúng ta sẽ gặp Kyouko cơ chứ?"

Buông ra lời nói chứa đủ cả ngạc nhiên lẫn thích thú, cô lấy một miếng warabi-mochi của tôi, và cố tình đưa nó lên miệng.

"Tớ gặp Kyouko hỏi còn học sơ trung, cậu biết đấy. Cô ấy ngay từ ban đầu đã cứng rắn như thế rồi, cho nên tớ tưởng rằng cô ấy là một đứa con gái đáng sợ, thế nhưng bọn tớ thân thiết với nhau ngay khi bắt đầu nói chuyện. Cô ấy là một cô gái tốt, Thân-thiết-kun, bởi vậy hãy thân thiết với cả cô ấy nữa nhé."

".....Không kể cho bạn tốt nhất về căn bệnh của cậu liệu có được không?"

Tôi nói vậy, dù biết rằng mình đang phá hỏng kế hoạch của cô. Tâm hồn cô gái được tô điểm bởi những cảm xúc tích cực có lẽ sẽ

trắng bóc trong giấy lát. Nói đi cũng phải nói lại, không phải tôi nói vậy là vì tôi muốn làm tổn thương cô ấy đâu.

Chẳng qua tôi không biết liệu mọi chuyện có thực sự ổn cho cô khi dành thời gian ít ỏi còn lại thành thật với duy nhất một người như tôi - đó là ý nghĩa đằng sau câu hỏi của tôi cho cô ấy. Quả thật việc sử dụng những ngày cuối cùng với một cô bạn thân, người so với tôi thì quý giá hơn rất nhiều, lại không có chút ý nghĩa nào hay sao? Những ngôn từ đầy quan tâm và lòng trắc ẩn kia, thật khác với tôi của ngày thường.

"Ổn mà, ổn mà! Cô gái đó khá là đa cảm, nên nếu kể ra, nhất định cô ấy sẽ khóc lóc mỗi lần bọn tớ gặp nhau mặt. Sử dụng thời gian như thế thì không vui cho lắm, phải không nào? Bởi vậy, vì lợi ích của mình, tớ đã quyết định giấu tất cả những người khác cho tới thời khắc cuối cùng."

Và như thế, bằng lời nói và biểu cảm của mình, cô mạnh mẽ đẩy lùi dòng nước xiết tôi đã triệu tập lên người cô. Chúng thừa sức để khiến tôi phải câm nín.

Chỉ còn một điều cuối cùng. Chứng kiến ý chí của cô đã khiến câu hỏi ẩn trong tâm can tôi từ ngày hôm qua lộ ra - ít nhất, sẽ không có đáp án nếu tôi không hỏi cô ấy.

"Này."

"Hm? Có chuyện gì?"

"Cậu thật sự sẽ chết ư?"

Về quyết đoán của cô tan biến trong tích tắc. Tôi ngay lập tức hối tiếc về quyết định của mình, nhưng tôi không có thời gian để sự hối

hận của mình kéo dài thêm nữa - cô nhanh chóng lấy lại biểu cảm của mình, và như mọi khi, nó liên tục, thay đổi một cách đột ngột.

Ban đầu cô mỉm cười. Rồi sự thất vọng hiện hữu trên mặt cô. Rồi một nụ cười chua xót. Rồi lại giận dữ, buồn rầu, và trở lại với thất vọng. Cuối cùng, cô nhìn thẳng vào mắt tôi và mỉm cười.

"Tớ sẽ chết."

".....Tớ hiểu rồi."

Nụ cười trở nên rõ ràng khi mà cô nháy mắt nhiều hơn mọi lần.

"Tớ sẽ chết. Tớ đã biết điều này được nhiều năm rồi. Nhờ có tiến bộ trong ngành y học, rất nhiều triệu chứng của tớ không bị nhìn thấy ở bên ngoài, và thời gian sống của tớ đã tăng lên. Thế nhưng, tớ sẽ chết. Họ đang nói rằng họ thậm chí không biết liệu tớ có còn sống được một năm nữa hay không."

Dẫu không thật sự muốn biết hay nghe nó, giọng nói của cô vang vọng rõ mồn một trong tai tôi.

"Tớ không thể nói cho ai ngoài Thân-thiết-kun. Cậu chắc chắn là người duy nhất có thể cho tớ cả sự thực và một cuộc sống thường ngày. Bác sĩ của tớ không thể cho tớ bất cứ thứ gì ngoài sự thực. Gia đình phản ứng thái quá với mỗi một lời nhận xét của tớ, và họ đã trở nên tuyệt vọng trong khi gắng sức duy trì vẻ bề ngoài trong cuộc sống hằng ngày của tớ. Tớ nghĩ bạn bè của mình nhất định sẽ như thế nếu họ phát hiện ra. Cậu là người duy nhất có thể sống một cuộc sống thường ngày với tớ cho dù biết sự thật, vậy nên ở bên cậu rất là vui."

Có cảm giác như một cây kim đã thọc sâu vào con tim tôi. Tôi biết rằng mình chẳng cho cô những thứ như thế. Nếu như - chỉ là nếu như - tôi phải nói rằng mình đã cô bất cứ thứ gì, có lẽ chẳng có gì ngoài trốn chạy.

"Hôm qua tớ đã nói rồi, nhưng cậu đang đánh giá tớ quá cao đấy."

"Thậm chí còn hơn cả thế, tớ đoán chúng ta quả thực trông giống một cặp đôi đấy, nhỉ?"

".....Cậu muốn nói gì thế?"

"Chẳng có gì đặc biệt đâu."

Đúng như tôi nghĩ, cô gái nhét vào miệng miếng bánh sô cô la mà cô đã dùng chiếc đĩa xuyên qua theo cái cách khiến người ta phải thèm thuồng chẳng có vẻ gì giống với một con người không bao lâu nữa sẽ chết.

Tôi nhận ra điều ấy.

Không một con người nào có vẻ gì giống như họ sẽ chết một ngày nào đó. Thậm chí tôi, thậm chí người bị giết bởi tội ác kia, thậm chí cô, chúng tôi hôm qua đều còn sống. Chúng tôi sống mà chẳng có biểu hiện nào như thể mình sẽ chết. Tôi hiểu rồi - có lẽ đó là lý do tại sao giá trị của hôm nay cho mỗi người là như nhau. Trong lúc tôi đang trầm ngâm, cô ấy nhắc nhở tôi.

"Đừng làm cái bản mặt nghiêm túc như thế, dù gì thì cuối cùng cậu sẽ chết thôi. Hãy gặp nhau trên thiên đàng."

".....Cũng đúng nhỉ."

Đúng vậy, uỷ mị về cuộc đời của cô sẽ chỉ khiến tôi tự phụ mà thôi. Thật ngạo mạn khi tin rằng không đời nào tôi có thể chết trước cô ấy.

"Bởi vậy cậu nên phấn đấu trở nên có đạo đức như tớ đây."

"Đúng thật, sau khi cậu chết, tớ nên theo đạo Phật hay gì đó."

"Cậu nói sau khi tớ chết, nhưng nếu cậu qua lại với người phụ nữ nào khác, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!"

"Xin lỗi, tớ chỉ đùa với cậu thôi."

Cô lại tuôn ra điệu cười ồn ào như mọi lần.

Chúng tôi ăn tới khi no bụng. Thanh toán hoá đơn của từng đĩa xong, chúng tôi rời khỏi nhà hàng và bắt đầu đi thẳng về nhà. Vì đi bộ từ trường tới Thiên đường đồ ngọt thì có chút khoảng cách, ý định ban đầu của tôi là đi bằng xe đạp, nhưng bởi số thời gian sẽ mất nếu lấy xe đạp từ nhà, cũng như lời đề nghị của cô gái đó nên để đỡ mất công, chúng tôi đã đi bộ đến đây để ăn luôn, vẫn trong bộ đồng phục của mình.

Hai chúng tôi rảo bước về nhà trên vỉa hè dọc theo con đường quốc lộ, đồng thời tắm trong ánh dương không còn chiếu thẳng xuống đầu mình nữa.

"Cái nóng này không phải cũng rất tuyệt sao? Vì đây có thể là mùa hè cuối cùng của mình, tớ phải tận hưởng nó nhiều nhất có thể. Tớ tự hỏi mình nên làm gì tiếp theo đây. Điều đầu tiên hiện lên trong đầu khi cậu nghe thấy 'mùa hè' là gì vậy?"

"Tớ đoán đó sẽ là một cái kem que dừa hấu."

Cô phì cười. Cô ấy lúc nào cũng có tâm trạng dễ cười.

"Còn gì ngoài kem que dừa hẩu không?" Cô tiếp tục, "Cái gì cũng được hết?"

"Đá bào."

"Chúng đều là kem đá mà!"

"Thế cậu nghĩ tới điều gì khi nghe thấy 'mùa hè'?"

"Tớ ấy nhé, nhất định là những thứ như biển, pháo hoa, lễ hội, và đó là còn chưa kể, hành động táo bạo trong một mùa hè duy nhất!"

"Cậu còn định đi tìm vàng à?"

"Vàng á? Tại sao?"

"Khi cậu nói 'hành động táo bạo,' ý cậu là thực hiện một chuyến phiêu lưu, đúng chứ?"

Cô thở dài một cách cường điệu, lắc lư cái đầu với hai lòng bàn tay ngửa lên. Có lẽ đó là điệu bộ cho thấy sự bất lực của cô, hoặc thậm chí có thể là một hành động thể hiện sự khó chịu.

"Đó không phải một chuyến phiêu lưu. Thôi nào, mùa hè, táo bạo, cậu hiểu mà đúng không?"

"Thế là dậy sớm đi bắt bọ cánh cứng."

"Hiểu rồi - Thân-thiết-kun là tên ngốc."

"Thật ngớ ngẩn khi để tình yêu làm mù mịt đầu óc bất cứ khi nào một mùa đặc biệt đến."

"Vậy là cậu có hiểu! Gah!"

Bị xem thường trong khi mồ hôi nhỏ giọt trên mặt, tôi vô thức ngoảnh mặt đi.

"Trời đang nóng nên đừng làm mọi thứ phức tạp thêm nữa, được chứ?"

"Không phải cậu là người đã bảo cái nóng cũng rất tuyệt sao?"

"Tình yêu chóng vánh trong một mùa hè duy nhất. Sai lầm trong một mùa hè duy nhất - vì tớ đã là một nữ sinh cao trung, tớ nghĩ rằng trải nghiệm những điều như thế một hoặc hai lần cũng tốt."

Gạt cái chóng vánh sang một bên, phạm sai lầm có lẽ sẽ không tốt.

"Tớ còn sống, cho nên không có lý gì lại không yêu cả."

"Cậu đã có ba cậu bạn trai trong lúc còn sống rồi, thế vẫn chưa đủ à?"

"Này nhé, con tim không phải một thứ được đo đếm bằng số lượng đâu."

"Nghe qua thì có vẻ sâu sắc đấy, nhưng nếu ngẫm kỹ lại thì, những lời đó không thực sự rõ nghĩa. Đơn giản mà nói, cậu vẫn chỉ muốn có bạn trai thôi."

Tôi đã thoát ra những lời lẽ mà không để tâm nhiều tới chúng, bởi vậy tôi tưởng cô sẽ đáp lại bằng một trò đùa khác, nhưng tôi đã nhầm.

Cô trở nên im lặng tựa như bỗng dưng nảy ra ý gì đó. Tôi, người không được cảnh báo trước, tiếp tục tiến thêm năm bước nữa hoặc chừng đó, trước khi dứt khoát quyết định tìm hiểu ẩn ý sau hành động của cô.

Trong lúc tôi băn khoăn phải chăng cô ấy đã tìm thấy một đồng xu một trăm yên, cô nàng vẫn đứng như trời trồng nhìn chăm chăm vào tôi. Cô chấp tay ra sau trong khi mái tóc dài phất phơ trong làn gió thoảng.

"Có chuyện gì vậy?"

".....Nếu tớ nói mình muốn có bạn trai, liệu cậu có làm tất cả có thể để giúp tớ không?"

Cô nhìn tôi bằng một gương mặt như thể đang thực hiện một cuộc thử nghiệm vậy. Dường như cô đang ép buộc mình lộ ra một vẻ mặt sâu sắc.

Ý nghĩa của vẻ mặt ấy, và ý nghĩa sau lời nói của cô - tôi, người tẻ trong mối quan hệ giữa con người với nhau, quả thực không thể hiểu được chúng.

"Làm tất cả mọi thứ tớ có thể để giúp cậu - như thế nào?"

".....Thôi, không sao đâu."

Cô gái lắc đầu và lại bắt đầu cất bước một lần nữa. Tôi liếc trộm gương mặt cô khi mà cô quay về phía tôi; biểu cảm phức tạp đã hoàn toàn trở lại thành một nụ cười, không hiểu được mục đích của cô càng khiến tôi khó xử hơn nữa.

"Phải chăng đây là trò đùa nào đó về việc giới thiệu bạn của cậu với tớ hay đại loại thế?"

"Không."

Cứ ngỡ rằng không thể còn trường hợp nào khác, song, tôi bị phủ nhận ngay tức khắc.

"Thế, chính xác thì cậu-"

"Tớ đã nói là không sao mà. Đây không phải tiểu thuyết, cho nên nghĩ rằng mọi nhận xét của tớ đều có ý gì đó sẽ là một sai lầm lớn. Thật sự chẳng có ý nghĩa gì đâu. Thân-thiết-kun, cậu cần phải giao tiếp với mọi người nhiều hơn đi."

".....VẬY À."

Mọi chuyện đã đi đến mức buộc tôi phải nghe theo. Tôi không thể bảo cô rằng thật kỳ quặc khi phủ nhận mọi ý nghĩa nếu như chẳng có ý nghĩa nào. Bầu không khí xung quanh cô cho thấy rằng cô không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện nằm ngoài chủ đề đó - tôi cảm thấy thế. Nhưng suy cho cùng, vì nó được tạo ra trên cảm nhận của một người xa lạ với nhân loại, nên nó đáng tin cậy đến mức nào, tôi cũng không chắc.

Ở nơi ngã ba trên con đường gần trường học, cô vẫy tay và tuyên bố thật to:

"Được rồi vậy thì, tớ sẽ cho cậu biết khi tớ quyết định ngày hẹn tiếp theo của bọn mình!" Chọn lấy cách không tiếp tục tìm hiểu về việc cô ấy đã ra lệnh cho tôi tham gia vô điều kiện vào kế hoạch của mình mà chẳng cho tôi biết gì, tôi quay lưng với cái vẫy tay của cô

ấy. Có lẽ, tôi đã chấp nhận tư tưởng nếu phải ăn chất độc, thì hãy liếm sạch cả chiếc đĩa*

[* : Một câu nói của người Nhật, mang ý nghĩa là đã làm việc xấu thì phải làm việc xấu gây ra hậu quả khủng khiếp nhất (theo mình hiểu là thế :v).]

Tôi nghĩ về nó ngay cả khi chúng tôi tạm biệt, nhưng cuối cùng, tôi vẫn không thể hiểu được lời nói và biểu cảm của cô lúc ấy.

Đó có lẽ là điều tôi sẽ không thể nào hiểu được cho đến lúc lìa xa cõi đời này.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 4

'Nhật ký sống chung với bệnh tật', về cơ bản, là di nguyện của cô - ấy là tôi tin như vậy. Bên trong quyển sách bìa mềm chưa dùng đến đó, cô viết về tất cả những thứ mình nhìn thấy và cảm nhận mỗi ngày, để chúng lại phía sau. Rõ ràng, với cô ấy dường như cách thức ghi chép này có các quy tắc kỳ lạ.

Không thể nói rằng mình biết chắc chắn, nhưng tôi khá chắc về một vài điều mà mình đã quan sát được. Đầu tiên, cô không đơn giản là ghi lại các trải nghiệm qua từng ngày. Những ngày cô trông thấy điều gì đó đặc biệt, những ngày cô cảm thấy điều gì đó đặc biệt - trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật', cô chỉ biên soạn những thứ có giá trị để lại sau khi chết.

Thứ hai, cô ấy lựa chọn không để lại những thông tin không phải chữ viết trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Dường như cho rằng những thứ như các bức vẽ hay đồ thị không thích hợp với một cuốn sách bìa mềm, cô chọn cách chỉ viết vào 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' bằng một cây bút bi. Cuối cùng, cô quyết định sẽ không cho bất kỳ ai xem 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' cho tới lúc chết. Ngoại trừ tôi, người đã trông thấy đúng trang đầu tiên phần nhiều là do một điều bất khả kháng hơn là do một sai lầm của cô ấy, thì không có ai khác đã nhìn thấy những ghi chép này. Có vẻ cô đã bảo với bố mẹ đưa nó cho tất cả người thân của mình sau khi mất. Mặc kệ mục đích hiện tại của nó có là gì, những người xung quanh cô sẽ

nhận được thông điệp của cô sau khi chết, vì thế nó là một vật giống như di nguyện của cô.

Dẫu đáng lẽ ra, không một ai có thể tác động tới các bản ghi chép đó hay bị ảnh hưởng bởi chúng đến lúc cô nhắm mắt, song duy nhất một lần, tôi đã bày tỏ với cô quan điểm của mình về 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'.

Chuyện đó liên quan tới tên của tôi - tôi không muốn nó xuất hiện trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Đơn giản là bởi tôi không muốn nhận bất kỳ sự chú ý hay lời chỉ trích thừa thãi nào từ bố mẹ và bạn bè cô sau khi cô mất. Giữa lúc làm công việc của uỷ ban thư viện, cô đã lưu ý rằng 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' là thứ "có nhiều người khác nhau xuất hiện bên trong". Đây là khi tôi chính thức đề nghị bỏ qua tên mình. Câu trả lời của cô - "Tớ mới là người viết nên tớ toàn quyền quyết định." Tôi rút lại mọi thứ nhiều hơn những lời mà mình có. "Nếu cậu nói cậu không muốn làm vậy, tớ lại càng muốn làm vậy hơn nữa," cô thêm vào. Tôi miễn cưỡng chấp nhận rắc rối sẽ phát sinh sau cái chết của cô bạn cùng lớp mình.

Mà nói như vậy, tên của tôi có lẽ đã được ghi lại cùng với các câu chuyện liên quan tới yakiniku và đồ ngọt, nhưng trong hai ngày sau khi chúng tôi ghé thăm Thiên đường đồ ngọt, có lẽ tên của tôi sẽ không xuất hiện trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'.

Lý do là trong hai ngày ấy, tôi đã không trao đổi một lời nào với cô ở trường. Đây không phải điều bất thường hay gì cả, vì chúng tôi luôn làm việc của mình trong lớp. Thay vào đó, có thể nói rằng những ngày liên quan tới yakiniku và đồ ngọt mới là những ngày đi lệch khỏi quỹ đạo.

Tôi đã tới trường, làm bài kiểm tra, và trở về nhà một cách lặng lẽ. Dù cho thường cảm nhận được ánh mắt từ người bạn tốt nhất của cô và mọi người trong nhóm đó, tôi xác định rằng gắng hết sức mình để rồi bị động chạm bởi họ là không cần thiết.

Chẳng có gì quá đặc biệt xảy ra trong hai ngày ấy. Nếu phải chọn lấy một điều, thì chỉ có hai vụ rắc rối nho nhỏ, vụ đầu tiên - trong khi đang lặng lẽ quét dọn hành lang, một anh chàng bình thường còn chẳng thèm nhìn tôi đã bắt chuyện với tôi.

"Ê, Bạn-cùng-lớp-bình-thường, cậu đang hẹn hò với Yamauchi à?"

Cách nói có phần thiếu tôn trọng của cậu ta có vẻ thoải mái. Tôi nghi rằng có thể cậu ta mang cảm tình nào đó cho cô ấy, và kết quả là ghét tôi theo một cách phi lý, thế nhưng vẻ ngoài của cậu ta lại gợi nên một cảm nhận khác. Phán đoán từ nét mặt, cậu ta không hề buồn bực tí nào, thật ra, có một chút không khí vui vẻ được đặt nhằm chỗ ở chàng trai này. Cậu ta hẳn là một trong những kẻ lông bông giống như mấy tên hiếu kỳ.

"Không, tuyệt đối không." "Vậy à? Nhưng cả hai người đã cùng đi ăn đồ ngọt, phải không?"

"Bọn tớ chỉ tình cờ ăn cùng nhau thôi."

"Thế là sao?"

"Sao cậu lại thích thú thế?"

"Hm? Á, đừng bảo với tớ là cậu nghĩ tớ thích Yamauchi nhé? Không đời nào! Nghe này, tớ thích những cô gái tinh tế hơn cơ."

Tuy tôi không hỏi, cậu ta vẫn tiếp tục ba hoa mà không để ý xung quanh. Có vẻ điều duy nhất chúng tôi có thể đồng ý là cô ấy thiếu tinh tế.

"Tớ hiểu rồi, vậy ra bọn tớ đã hiểu nhầm, nhưng mọi người trong lớp đang rì rầm về chuyện ấy, cậu biết mà."

"Đều là hiểu nhầm cả thôi, cho nên tớ không quan tâm."

"Người lớn ghê, làm tí kẹo gồm nhé?"

"Không hẳn. Có thể giữ cái gầu hót giùm tớ không?"

"Cứ để tớ."

Anh chàng này khá kỳ cục và luôn luôn trốn trực nhật, cho nên tôi nghĩ cậu ta sẽ từ chối. Nhưng trái với dự đoán, cậu ta cầm cái gầu hót cho tôi một cách hữu dụng.

Có lẽ cậu ta không hiểu được khái niệm giờ trực nhật, và nếu có ai đó dạy bảo, thì đáng ra cậu ta đã có thể thực hiện nó một cách chính xác.

Cậu ta không tìm hiểu thêm nữa về vấn đề này. Đây là rắc rối đầu tiên xảy ra mà tôi thấy bất thường trong hai ngày đó.

Có cuộc nói chuyện với một người bạn cùng lớp không khó chịu tới mức ấy, nhưng dù sự bất thường tiếp theo là không đáng kể, thì nó lại đặt tôi vào một tâm trạng như kiểu phiền muộn. Cái kẹp sách đáng nhẽ phải kẹp trong cuốn sách bìa mềm của tôi đã mất tích. Dù may mắn nhớ được đoạn mà tôi đã đọc đến, thì nó không phải thứ được bày bán miễn phí ở các tiệm sách và những nơi như vậy; nó là thứ làm bằng nhựa mỏng mà tôi đã mua khi đi tới bảo tàng trước

đây. Tôi không biết nó bị mất lúc nào, nhưng dù sao thì, tuy đau đớn vì sự sơ suất của mình là nguyên nhân chính yếu, rất lâu rồi, lần đầu tiên tôi mới lại cảm thấy thất vọng.

Vậy mà, dù cảm thấy thất vọng về một chuyện hết sức vớ vẩn, hai ngày đó với tôi rất bình thường. Và bởi bình thường với tôi là yên tĩnh - có nghĩa tôi không bị cô gái đang cận kề cái chết bám theo nữa. Mở màn cái kết thúc của sự bình thường bắt đầu vào tối thứ tư. Khi tôi đang tận hưởng "sự bình thường" cuối cùng thì nhận được một tin nhắn.

Mặc cho tôi có hi vọng và ước ao bao nhiêu đi nữa, chẳng có gì có thể thay đổi thực tế rằng lúc đó, tôi đã không phát hiện sự bất thường đang manh nha bắt đầu - có lẽ do tôi là một nhân vật. Thậm chí trong tiểu thuyết, chỉ có độc giả là người biết chương đầu tiên được viết như thế nào. Các nhân vật không thể tự mình biết được chuyện gì hết.

Nội dung tin nhắn như sau:

"Làm bài kiểm tra tốt lắm! Bọn mình có một ngày nghỉ từ đợt kiểm tra vào ngày mai, phải không nhỉ? [mặt cười] Thôi đi thẳng vào vấn đề nhé, mai cậu có rảnh không? Mà kiểu gì cậu chẳng rảnh, đúng chứ? Tớ đang nghĩ về việc đi chơi bằng tàu hỏa! [peace sign] Có nơi nào cậu muốn đi không?"

Việc cô ấy làm như thể biết về hoàn cảnh của người khác khiến tôi phần nào tụt hết cả cảm xúc, có điều cô ấy đã nói trúng tim đen khi bảo rằng tôi rảnh rồi, và chẳng có lý do nào để từ chối cô, tôi bèn nhắn lại, "Đi bất kỳ nơi nào cậu muốn đi trước lúc chết với tớ đều được hết."

Đương nhiên, điều này về sau sẽ gây ông đập lưng ông. Tôi đơn giản nên biết rằng tốt hơn hết không nên để cô ấy đưa ra quyết định.

Và như thế, tin nhắn xác định thời gian và địa điểm nhanh chóng được gửi đến. Điểm hẹn là một ga tàu rộng lớn và nổi bật trong tỉnh, còn thời gian thì rất sớm, cơ mà tôi bỏ qua nó như là một trong những ý muốn bất chợt của cô.

Tôi trả lời bằng một tin nhắn gồm vốn vẹn hai ký tự, và cô đáp lại với tin nhắn cuối cùng tôi nhận được ngày hôm ấy.

"Cậu tuyệt đối không thể phá vỡ lời hứa này, nhé?"

Chúng tôi có trái ngược cách mấy đi nữa, về cơ bản, tôi sẽ không bao giờ phá vỡ lời hứa, cho nên tôi nhắn lại với chữ "được rồi" cuối cùng và để chiếc di động trên bàn.

Như một nhân tố phá hoại, cái từ "lời hứa" là một điểm mấu chốt trong thủ đoạn của cô gái này. Mà thật ra, có lẽ chỉ có tôi là người đã xem nó như một thủ đoạn. Tôi cứ tưởng "lời hứa" cô nhắc tới là nói về buổi hẹn ngày mai của hai đứa. Tôi đã sai. "Lời hứa" của cô nói về "Đi bất kỳ nơi nào cậu muốn đi trước lúc chết đều với tớ đều được hết." mà tôi lỡ tay nhắn lại.

Ngày hôm sau, tôi đi tới chỗ hẹn của chúng tôi lúc sáng sớm và trông thấy cô đã đợi ở đó rồi. Cô đang đeo một cái ba lô màu xanh da trời, thứ cô ít khi đem theo, và đội một chiếc mũ rơm cô cũng chẳng mấy khi đội vào - cô ấy trông như thể đang bỏ đi trên một chuyến lữ hành vậy.

Khi chúng tôi còn chưa chào nhau nổi một câu, cô ấy đã tỏ vẻ sững sờ trước bề ngoài của tôi.

"Cậu ăn mặc đơn giản quá mức! Đó là tất cả những gì cậu mang đi à? Thế còn quần áo để thay của cậu thì sao?"

".....Quần áo để thay?"

"Hmm, chắc, tớ đoán cậu có thể mua vài món ở đó. Hình như ở đó sẽ có một tiệm Uniqlo(1)."

(Uniqlo là một chuỗi cửa hàng chuyên bán quần áo ở Nhật, hiện cũng đã có chi nhánh tại Việt Nam.)

"Ở đó? Uniqlo?"

Lần đầu tiên tôi cảm thấy tín hiệu bất an trong tim mình.

Xem nỗi lo lắng và câu hỏi của tôi như gió thoảng qua tai, cô nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình và đáp lại bằng một câu hỏi - "Cậu đã ăn sáng chưa?"

"Chưa no lắm, nhưng tớ ăn bánh mì rồi."

"Tớ thì chưa. Giờ ăn thứ gì đó có được không?"

Nghĩ rằng chuyện đó chẳng có vấn đề gì quá nghiêm trọng, nên tôi tán thành. Cô cười toe toét và bắt đầu sải bước tiến thẳng tới đích đến của mình. Tôi cứ tưởng là chúng tôi đi đến một cửa hàng tiện lợi, nhưng thay vào đó chúng tôi lại tới một tiệm bento.

"Hử, cậu định mua một hộp ekiben(2) à?"

(2. Ekiben là một kiểu bento mang đi ăn trên tàu)

"Phải, là để ăn trên tàu Shinkansen(3). Cậu cũng định mua một hộp hả?"

(3. Shinkansen (新幹線 Tân cán tuyến) là hệ thống đường sắt cao tốc do bốn tập đoàn đường sắt của Nhật điều hành, nối liền các thành phố lớn của Nhật trên đảo Honshuu và Kyuushuu và có thể chạy trên 200 km/h)

"Khoan khoan khoan khoan khoan đã."

Tôi chớp lấy phía trên cánh tay của cô nàng đang mãi mê ngắm những hộp bento xếp hàng trên kệ bày bán trong hạnh phúc, và kéo cô ra khỏi nhân viên thu tiền. Bà lão ở chỗ máy thu tiền đã nở một nụ cười hài lòng khi nhìn cô gái này, thế nhưng khi mắt chúng tôi chạm nhau trong giây lát, cô gái khoác lên một dáng vẻ đáng kinh ngạc, khiến bà lão cũng phải kinh ngạc.

"Đó phải là biểu cảm của tớ mới đúng."

"Sao vậy?"

"Shinkansen? Ekiben? Giải thích rõ ràng đi - chính xác thì hôm nay chúng ta sẽ làm gì thế?"

"Như tớ bảo đấy thôi, chúng ta sẽ đi chơi trên một chiếc tàu hoả."

"Hoá ra 'tàu hoả', ý cậu là tàu Shinkansen? Và khi nói 'đi chơi', ý cậu là chúng ta sẽ đi bao xa chứ?"

Sau khi làm một gương mặt thể hiện cuối cùng cô ấy cũng nhớ ra thứ gì đó, cô thọc tay vào trong túi và lôi ra hai mảnh giấy hình chữ nhật. Tôi lập tức nhận ra chúng là hai tấm vé.

Cô đưa tôi một cái, và nhìn vào nó xong, mắt tôi mở to.

"Ừm, đây là một trò đùa thôi nhỉ?"

Cô cười giòn tan. Có vẻ như cô ấy nghiêm túc.

"Nó nói chúng ta không đi đâu chơi trong một ngày hết, cho nên có vẻ chúng ta vẫn có thể nghĩ lại."

".....Không, không, Thân-thiết-kun, cậu hiểu sai rồi."

"Thật nhẹ nhõm, vậy ra đây đúng là một trò đùa."

"Không đâu, chúng ta sẽ không đi chơi chỉ trong một ngày."

".....Hử?"

Gạt sự vô ích của bài thể dục toàn thân sang một bên, cuộc đối thoại của chúng tôi từ đây đã đi theo một cách mà tôi bị lép vế hoàn toàn. Để cho thuận tiện, phần lớn của nó đã được lược bỏ.

Cô ấy kiên quyết, và mặt khác, dù tôi có ra sức thuyết phục cô ấy, cô ấy lại giở ra con bài tẩy - tin nhắn hôm qua. Ý định không bao giờ phá vỡ lời hứa của tôi bị lợi dụng như thế đấy.

Trước khi nhận ra, tôi đã đi trên tàu Shinkansen rồi.

"Haaah."

Trong lúc ngắm nhìn cảnh vật vụt qua từ ghế cạnh cửa sổ, tôi chẳng biết liệu có nên chấp nhận bị đẩy vào tình huống hiện tại này không. Bên cạnh tôi, cô nàng đang thưởng thức món cơm trộn của mình.

"Đây là lần đầu tiên tớ đi chơi thế này đấy! Thân-thiết-kun, trước kia cậu đã từng đi như vậy chưa?"

"Chưa."

"Cậu có thể thư giãn, cậu biết mà, vì tớ đã chuẩn bị chính xác các tạp chí du lịch cho hôm nay rồi."

"À, ra thế."

Thậm chí thuyền sây cũng nên có điểm dừng ở đâu đó; tôi bắt đầu đồng với chính mình.

Nhân tiện, cũng giống như yakiniku, tiền cho vé Shinkansen cũng từ hầu bao của cô mà ra. Cô bảo tôi không cần bận tâm, cơ mà không trả lại cô thì không được, ngay cả nó cũng làm tổn thương lòng tự trọng của một con người như tôi chứ bộ.

Trong lúc băn khoăn đây có phải thời gian để nhận công việc bán thời gian không, một quả cam chìa ra ngay trước mắt tôi.

"Ăn một tí không?"

".....Cảm ơn."

Tôi nhận lấy quả cam và bắt đầu im lặng bóc vỏ.

"Cậu chẳng có chút sức sống nào cả, nhỉ. Đừng bảo với tớ cậu muốn đi xuống đấy nhé?"

"Không, tớ với cậu đang ngồi chung một con thuyền. Cho kế hoạch của cậu, và cả tàu Shinkansen nữa. Và tớ đang chỉ trích quyết định của mình khi làm thế."

"Chán quá, cậu phải tươi tỉnh lên khi đi du lịch mới được!"

"Thế mà với tớ, nó có vẻ giống một vụ bắt cóc hơn là đi chơi đấy."

"Nếu vẫn cứ nghĩ lại về bản thân, thì thay vào đó, cậu nên nhìn tờ đây này."

"Chính xác ý cậu là gì khi nói vậy?"

Một lần nữa lại coi lời nói của tôi như gió thoảng qua tai, cô đóng nắp hộp ekiben mà mình vừa ăn xong, và buộc lại dây chun quanh nó. Những cử động nơi bàn tay nhanh nhẹn của cô tạo ra ấn tượng rằng cô hoàn toàn là một con người vẫn còn sống.

Tôi mất can đảm để bật ra thành lời sự đối lập giữa cảm giác của hiện thực mà cô toát lên với hiện thực thật sự, và tiếp tục im lặng ăn từng múi cam một. Cô đã mua vài quả cam từ một quán giải khát, nhưng chúng ngọt và mọng nước đến không ngờ. Tôi ngó ra bên ngoài và trông thấy khung cảnh nông thôn trải dài tận phía xa - một cảnh tượng mà bình thường tôi sẽ không nhìn thấy. Một bù nhìn trên cánh đồng lọt vào mắt tôi và chẳng hiểu sao, nó khiến tôi miễn cưỡng chấp nhận thực tế rằng có chống lại thì cũng vô ích mà thôi.

"Mà tiện thể, Thân-thiết-kun, tên cậu là gì?"

Một câu hỏi đột ngột từ cô gái đang so sánh các nét đặc trưng của mỗi địa phương trong tờ tạp chí du lịch bên cạnh tôi. Quan sát màu xanh mướt của những ngọn núi khiến tôi bình tĩnh lại, cho nên tôi thẳng thắn đáp lại thắc mắc của cô. Mặc dù tên tôi thậm chí không khác lạ tới mức đó, nhưng cô ấy đang gạt đầu ra chiều hết sức thích thú. Sau đấy, cô lẩm nhẩm tên đầy đủ của tôi với chính mình.

"Chẳng phải có một nhà văn với cái tên như của cậu sao?"

"Đúng thế, cơ mà tớ không biết cậu đang nghĩ tới ai cả."

Sử dụng họ và tên mình làm căn cứ, hai tác giả hiện lên trong đầu.

"Không lẽ đó là lý do cậu thích tiểu thuyết?"

"Cũng gần đúng. Tôi bắt đầu đọc sách vì thế, có điều, tôi thích sách bởi tôi nghĩ rằng chúng thú vị."

"Hmmm, thế là cậu có cùng tên với tác giả yêu thích của mình?"

"Không. Tác giả yêu thích của tôi là Dazai Osamu."

Hình như hơi sững sốt khi nghe thấy tên của một đại văn hào, đôi mắt cô mở lớn.

"Dazai Osamu(4), ý cậu người đã viết nên 'Nhân gian thất cách'?"

(4. Nhân gian thất cách (人間失格 Ningen Shikkaku?, nghĩa đen: Mất tư cách làm người) còn được biết đến với tên Thất lạc cõi người.)

"Chính xác."

"Hoá ra cậu thích mấy cuốn sách u ám kiểu đó, hử."

"Đúng là bản tính u sầu của Dazai Osamu thể hiện qua bầu không khí xung quanh những cuốn sách của ông, thế nhưng ngôn từ không thể bị hiểu nhầm chỉ vì chúng thể lượng được, cậu biết đấy."

Thật hiếm khi tôi lại phát biểu nhiệt tình như thế, song đáp lại, cô chỉ dẫu môi, tỏ vẻ chẳng quan tâm.

"Hmm, chà, có lẽ nó không đúng với tôi."

"Trông cậu thật sự không có tí hứng thú nào với văn chương cả, hừm."

"Phải, mà không hẳn. Tớ cũng đọc manga đấy."

Đúng như tôi dự đoán. Vấn đề không phải là tốt hay xấu, tôi chỉ không thể tưởng tượng nổi cô ấy kiên nhẫn đọc một cuốn tiểu thuyết. Ngay cả với manga, nếu ở nhà, có lẽ cô sẽ đọc nó trong lúc quanh quẩn trong phòng và tạo ra tiếng động với tất cả mọi thứ dù là nhỏ nhất.

Người đối thoại với tôi không hứng thú với chuyện tôi nói là điều không thể tránh khỏi, cho nên tôi hỏi cô một điều mà mình tò mò.

"Hình như bố mẹ cậu khá ổn khi để cậu đi du lịch. Cậu đã làm gì thế?"

"Tớ bảo họ mình sẽ đi chơi cùng Kyouko. Nếu bảo bố mẹ rằng tớ có điều cuối cùng muốn làm, họ gần như sẽ đồng ý trong nước mắt, nhưng nghĩ về việc đi chơi cùng một chàng trai - tớ không thể biết họ sẽ phản ứng ra sao."

"Cậu quả thực rất tồi tệ nhỉ - giẫm đạp lên cảm xúc của bố mẹ mình."

"Nói về chuyện này, thế còn cậu? Cậu lấy cớ gì để nói với bố mẹ mình?"

"Vì tớ không muốn làm bố mẹ lo lắng, tớ đã nói dối họ về việc có bạn. Bởi vậy, tớ kể rằng mình sẽ ở lại nhà một người bạn."

"Thật tồi tệ, nhưng cũng rất cô đơn."

"Cậu không thể nói không có ai bị tổn thương à?"

Cô lắc đầu chán nản và tiếp tục lấy ra một tờ tạp chí khác từ chiếc ba lô đặt cạnh chân mình. Cái thái độ của tên thủ phạm đã ép tôi nói dối bậc sinh thành mà mình yêu quý là vậy đấy. Thay vì nhìn cô say mê với tạp chí của mình, tôi nắm lấy thời cơ để gọi ra một cuốn sách bìa mềm từ túi quai chéo của mình, và bắt đầu tập trung vào nó. Một lũ bởi những sự ồn ào nhiều đến lạ thường mà cô nàng đã gây ra từ sáng nay, tôi chẳng muốn gì hơn ngoài việc thả mình vào câu chuyện và để cho con tim được chữa lành.

Đương lúc ngẫm nghĩ những điều như thế, trong đầu tôi bất chợt hiện lên ý nghĩ tôi thật ra đang liều mạng khi để cô ấy phá vỡ sự yên bình của mình; là lỗi của người nào đó đó đó đã khiến tôi hoàn toàn trở nên hoang mang.

May mắn thay, khoảng thời gian quý báu của tôi trôi qua mà không bị làm phiền. Tôi tập trung vào cuốn tiểu thuyết của mình gần một giờ đồng hồ trước khi tới chỗ thích hợp để ngừng lại. Cũng là lúc tôi bỗng nhận ra sự yên tĩnh mà mình đã cố gắng - nhưng không bao mong chờ - để có được. Tôi nhìn sang bên cạnh mình để thấy người cô gái nọ đã hoàn toàn thiếp đi, tờ tạp chí nằm trên bụng cô.

Cô không thức giấc suốt phần còn lại của chuyến đi. Ngay cả sau khi tàu Shinkansen đi tới ga của chúng tôi.

Nếu phải nói, trông thì có vẻ cuộc đời ngắn ngủi của cô đã kết thúc trên Shinkansen, thế nhưng sự thực chẳng qua là cô ấy không thể nào tỉnh dậy được - nó không phải điềm báo, và cũng không hẳn là một sự hiểu nhầm. Tôi nhẹ nhàng véo đôi má và bầu mũi cô, nhưng cô chỉ nửa mơ nửa tỉnh quay đi và chẳng có dấu hiệu gì là sẽ thức dậy. Như phương cách cuối cùng, tôi bắn một cái dây chun của

riêng mình vào phía sau cánh tay không phòng bị của cô - cô nhảy bật ra khỏi ghế với một phản ứng dữ dội.

"Cậu có thể gọi tớ dậy hay gì đó cơ mà!" Cô nói trong khi đâm vào vai tôi. Dù cho tôi đã trải qua tất cả rắc rối để gọi cô dậy - thật không thể tin được.

"Lần vào ga đầu tiên của bọn mình! Waaah! Tớ có thể nghĩ thấy ramen!"

"Không phải đó chỉ là mong đợi trong tưởng tượng của cậu thôi sao?"

"Tớ quả thực đã nghĩ thấy nó mà! Không phải mũi cậu bị hỏng rồi đấy chứ?"

"Tớ chỉ mừng là não bộ của mình không bị hỏng như của cậu thôi."

"Cơ mà tuyến tụy của tớ mới là thứ bị hỏng."

"Tớ là một đứa hèn nhát, cho nên hãy cấm ngay tuyệt chiêu này ngay từ bây giờ đi. Như thế thật không công bằng."

Trong lúc bật cười, cô lên tiếng, "Nếu như chúng ta cũng tạo ra tuyệt chiêu cho Thân-thiết-kun thì sao?" Nhưng tôi không có kế hoạch bị mắc một căn bệnh nghiêm trọng trong tương lai gần cả, bởi vậy tôi lịch sự từ chối cô.

Chúng tôi đi thang cuốn từ sân ga tới tầng lầu nơi cửa hàng đồ lưu niệm và chỗ nghỉ chân toạ lạc.

Không gian dường như vừa mới được tu sửa - nó đạt điểm tối đa cho sự sạch sẽ và để lại cho tôi một ấn tượng hứa hẹn.

Chúng tôi đi một chuyến thang cuốn khác để tới tầng trệt, và sau cùng chúng tôi cũng đến được cổng soát vé. Một cảm giác bất ngờ xốc vào người tôi khoảnh khắc tôi bước ra, nhiều tới mức tôi nghi ngờ cảm nhận của chính mình. Như cô ấy đã nói ban nãy, tôi có thể ngửi thấy mùi ramen. Tuyệt vời - có lẽ điều đó quả thực đúng, rằng anh ở thành thị có thể ngửi thấy nước sốt, trong khi anh ở nông thôn có thể ngửi thấy udon. Tôi chưa bao giờ ở trong cả hai trường hợp đó, nên tôi không thể phủ nhận khả năng ấy, nhưng mà ai lại nghĩ rằng chỉ một cái đĩa có thể lan tỏa khắp cuộc sống thường ngày của mọi người tới mức này kia chứ?

Thậm chí chẳng cần nhìn vào khuôn mặt của cô gái đứng kế bên mình, tôi cũng biết cô nhất định đang khúc khích cười tôi, cho nên tôi tuyệt đối không nhìn.

"Thế bọn mình sẽ đi đâu đây?"

"Hehehehehehehehe, hử?"

Bực mình quá đi mất.

"À, bọn mình sẽ đi đâu đây? Bọn mình sẽ đi viếng thăm Thần Thông Thái(5). Nhưng trước đó, bọn mình sẽ ăn trưa."

(5.Thần Thông Thái (Tenjin) tên thật là Sugawara no Michizane, sinh năm 845, mất năm 903, là một học giả, thi nhân và chính trị gia thời Heian của Nhật Bản)

Nói mới nhớ, dạ dày tôi cảm thấy rỗng tuếch.

"Theo tớ thì, ramen nhé, được không nào?"

"Không phản đối."

Giữa sự hồi hải của nhà ga, tôi đi theo sau những bước chân lớn của cô một cách thư thái. Hình như chúng tôi sẽ đi tới một vài cửa hàng mà cô đã đọc trong tờ tạp chí khi ngồi trên Shinkansen. Đáng đi của cô không cho thấy vẻ gì là ngập ngừng hay lưỡng lự hết. Chúng tôi đi xuống tầng ngầm, ra khỏi nhà ga và vào một khu phố ngầm, rồi thấy cả hai đang đứng trước một tiệm ramen sớm hơn nhiều so với mình nghĩ. Khi chúng tôi gần tới cửa tiệm, hương vị đặc biệt của nước thịt ken đặc lại, và dù tôi không thực sự tránh né, có nhiều bản copy của một tờ giấy từ một bộ manga nấu ăn nổi tiếng quảng cáo về cửa hàng này dán trên tường ngoài của nó. Tuy nhiên, có vẻ nó không phải một cửa tiệm kỳ lạ, nên tôi thấy nhẹ cả người.

Ramen ngon thật. Đồ ăn tới nhanh chóng ngay khi chúng tôi gọi món, và chúng tôi nhanh chóng bắt đầu ngấu nghiến. Cả hai đứa đều chọn gọi thêm một suất mì, và khi được hỏi về độ dai của mì mà mình muốn, tôi nghe thấy cô lên tiếng "harigane"(6); tôi lịch sự làm theo cô. Không thể tin được có một sự phân loại cho độ dai như thế - tốt nhất là không bao giờ có ai phát hiện ra chuyện này, nếu không tôi sẽ đổ mặt xấu hổ mất. Nhân tiện, "harigane" có lẽ được làm bằng cách luộc sợi mì trong một khoảng thời gian ngắn hơn.

(6 : Thuật ngữ diễn tả độ dai của sợi mì, có nghĩa là rất cứng)

Được tiếp thêm năng lượng bởi bữa ăn ngon miệng, chúng tôi mau mắn lên chuyến tàu kế tiếp. Chẳng việc gì phải vội, vì ngôi đền của Thần Thông Thái mà cô ấy muốn ghé vào chỉ mất ba mươi phút đi bằng tàu hỏa, nhưng do người dẫn đầu chuyến tàu đã giục chúng tôi phải nhanh lên, tôi chẳng qua là làm theo mà thôi.

Trong lúc ngồi trên tàu, nhớ ra một bài báo mà mình đã đọc đâu đó, tôi mở cái miệng này giờ vẫn khép kín.

"Dường như tỉnh này không an toàn cho lắm, tốt nhất là nên cẩn thận. Mấy vụ bắn nhau và mấy thứ kiểu thế có vẻ khá thường xuyên."

"Vậ à? Nhưng không phải tất cả tỉnh khác đều như vậy sao? Cậu chưa nghe nói về vụ giết người ở tỉnh bên cạnh diễn ra hôm nọ à?"

"Gần đây tớ không theo dõi tin tức."

"Có người từ sở cảnh sát nói trên ti vi, nhưng hình như thủ phạm của các vụ tấn công ngẫu nhiên là khó để bắt nhất. Như người ta nói, những đứa trẻ của ác quỷ có vận may của ác quỷ!"(7)

(7: Ý nói người xấu thường gặp vận tốt)

"Cơ mà nó không nên là chủ đề chính từ câu chuyện này."

"Đó chắc chắn là lý do cậu tiếp tục sống còn tớ sẽ chết."

"Tớ vừa mới học được điều này, nhưng không thể tin thành ngữ được. Tớ sẽ ghi nhớ điều này."

Quả thực chuyến tàu phải mất ba mươi phút mới đưa chúng tôi tới điểm đến. Bầu trời tràn ngập ánh nắng đang làm phiền tôi; chỉ đứng không thôi, tôi đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại rồi. Tôi tự hỏi mình có thật sự ổn mà không cần thay đồ hay không, song dường như điểm dừng tiếp theo của chúng tôi sẽ gần với một tiệm Uniqlo.

"Thời tiết mới tuyệt làm sao!"

Bằng một nụ cười sáng ngang với mặt trời, cô leo lên con dốc dẫn tới ngôi đền với những bậc thang nhỏ. Con dốc dẫn đến khuôn viên đông nghẹt người dù đang là một chiều trong tuần. Ở cả hai bên con phố, có các cửa hàng bán đủ loại quà lưu niệm, đồ lặt vặt, thức ăn, và thậm chí cả những cái áo thun kỳ quặc trông mờ ám - một cảnh tượng đáng để chiêm ngưỡng. Một cửa hàng bán mochi loại đặc biệt không hiểu sao lại lọt vào mắt tôi, và hương thơm phưng phức dịu ngọt lan toả kích thích hốc mũi tôi. Thi thoảng, cô nàng cứ ngả bên này nghiêng bên nọ sẽ sà vào một cửa hàng, nhưng cuối cùng, hai đứa tôi chẳng mua một món đồ nào hết. May mắn cho chúng tôi, những người bán hàng đều hiểu, và tôi có thể tận hưởng việc ngắm nhìn các món đồ trong yên bình.

Cuối cùng đã đến được cuối con dốc - lúc này đang đắm mồ hôi - chúng tôi tiến thẳng tới máy bán hàng tự động gần nhất trong tầm mắt. Thật bực mình khi thua một cái máy bán hàng tự động, nhất là một thứ cố tình lắp đặt ở một nơi tinh tế thế này để lợi dụng sự khát nước của du khách, nhưng không thể chống lại bản năng sinh tồn thêm nữa.

Vung vẩy mái tóc sũng mồ hôi bên này sang bên khác, cô đang mỉm cười như bao lần.

"Cảm giác như chúng ta thật sự đang trong mùa xuân của cuộc đời ấy!"

"Cỏ có thể vẫn còn xanh, nhưng không phải mùa xuân..... Nóng quá."

"Cậu đã từng tham gia câu lạc bộ thể thao nào chưa?"

"Chưa. Cậu biết đấy, tớ là con người quý tộc, nên chẳng sao hết ngay cả khi tớ không di chuyển cơ thể."

"Đừng chỉ trích dòng dõi quý tộc. Cậu cần tập thể thao nhiều hơn đi, cậu đang ra mồ hôi nhiều như tớ, và tớ thì đang bị bệnh."

"Nhưng mà nó chẳng liên quan gì tới việc thiếu luyện tập của tớ hết."

Ngay cả những người xung quanh chúng tôi cũng đã đạt đến giới hạn thể lực của chợ - rất nhiều người đã ngồi trong bóng râm của các cây gần đó mà không biết xấu hổ. Coi bộ hôm nay lại là một ngày nóng nực dị thường khác.

Vượt qua sự mất nước của bản thân bằng cách nào đấy, chúng tôi thoát khỏi cái tuổi xuân kia, và trở lại với chuyến đi của mình. Chúng tôi rửa tay, đặt chúng lên trên một bức tượng con bò nóng hầm hập, băng qua một chiếc cầu trong lúc quan sát những con rùa lênh bênh trên nước, và sau cùng, chúng tôi đã tới trước vị thần. Về nguyên nhân chúng tôi bắt gặp một con bò trên đường, tôi nhớ mình đã đọc lý giải về nó, nhưng cái nóng ẩm đã khiến tôi quên mất. Cô ấy, mặt khác, còn chẳng bao giờ có vẻ muốn đọc nó.

Chúng tôi đứng trước chiếc hộp được xem như hầu bao của vị thần, và quăng vào một số tiền nhỏ như là tiền ủng hộ. Rồi chúng tôi cầu nguyện một cách chính xác - cúi đầu hai lần, vỗ tay hai cái, và cúi đầu một lần nữa.

Tôi đã nghe đâu đó rằng đi thăm đền không hẳn là thời điểm để cầu nguyện. Ban đầu chúng có nghĩa như biểu hiện cho lòng quyết tâm của một người trước mặt các vị thần. Song ngay bây giờ, tôi không đào đâu ra lòng quyết tâm cả. Thôi thì đành vậy, tôi bèn giúp

đỡ cô gái bên cạnh mình một chút. Giả vờ không biết gì, tôi cầu xin vị thần.

Hãy để tuyển tụy của cô ấy được bình phục.

Chỉ khi thực hiện xong, tôi mới nhận ra mình đã cầu nguyện còn lâu hơn cả cô. Dĩ nhiên, cầu nguyện cho những điều ước mà chúng tôi biết sẽ không thành hiện thực thì dễ dàng hơn. Có lẽ thật ra cô đã ước một điều gì đó khác với tôi. Tôi cảm thấy không cần thiết phải hỏi cô. Lời cầu nguyện là một thứ nên được nói ra một mình trong tĩnh lặng.

"Tớ ước mình luôn vui tươi cho tới khi chết. Còn cậu, Thân-thiết-kun?"

".....Cậu lúc nào cũng phá nát ý định của tớ nhỉ."

"Hừm, đừng bảo tớ cậu ước cho tớ dần dần yếu đi đấy? Cậu là kẻ tệ hại nhất! Tớ đã nhìn nhầm cậu!"

"Sao tớ lại phải ước cho sự bất hạnh của một người khác chứ?"

Sự thật là tôi đã ước một điều hoàn toàn trái ngược với những gì cô suy đoán, nhưng tôi không kể với cô. Nói mới nhớ, đây không phải là vị Thần Thông Thái sao? Chà, đó là một vị thần, bởi vậy ông ấy có lẽ không quan tâm tiểu tiết đâu.

"Này, cùng đi rút quẻ bói đi!"

Tôi nhú mày với lời đề nghị của cô. Tôi đã cho rằng các quẻ bói chẳng liên quan gì tới số mệnh của cô. Các tiên đoán về tương lai được viết trên đó, thế nhưng người con gái này không có tương lai.

Cô lao tới chỗ các quẻ bói được bán, tự tin đặt một trăm yên vào cái hộp, và rút một quẻ. Cực chẳng đã, tôi đành làm theo cô.

"Người nào có vận may tốt hơn người ấy thắng!"

"Chính xác thì cậu nghĩ quẻ bói nói gì vậy?"

"Á, tớ rút được đại cát."

Cô ấy đang cười nhảu nhờ tới tận mang tai. Trong thâm tâm, tôi chết lặng. Chính xác thì các vị thần nghĩ gì về cô nàng này? Chuyện này chứng tỏ rằng quẻ bói không mang tí ti sức mạnh nào cả. Hoặc có lẽ, đây quả thực là một hành động tốt bụng từ các vị thần tới cô gái, người đã rút phải một lời nguyên khủng khiếp theo cách bất thường rồi.

Cô reo lên.

"Ahahahahahahahahahahaha! Nhìn đi, nhìn đi! Nó nói 'bệnh của bạn sẽ sớm được chữa khỏi!' Không đời nào nó sẽ được chữa khỏi!"

"...Điều đó có gì mà khiến cậu vui sướng thế chứ?"

"Cậu rút được gì?"

"Cát."

"Vậy là nó nhỏ hơn cả tiểu cát nhỉ?"

"Cơ mà cũng có người bảo nó chỉ nhỏ hơn mỗi đại cát."

"Thế nào chẳng được, chiến thắng là của tớ, hehe."

"Điều đó có gì mà khiến cậu vui sướng thế chứ?"

"Ồi chội ôi, của cậu nói rằng cậu sẽ gặp đối tượng phù hợp trong tình yêu kia, tuyệt quá đi."

"Nếu đúng là cậu nghĩ nó tuyệt, thì đừng nói bằng giọng khinh khỉnh như vậy."

Cô nghiêng chiếc cổ mảnh mai, và đưa mặt mình sát mặt tôi tới mức không còn khoảng cách, rồi một nụ cười tự mãn chợt hiện trên mặt cô. "Mặc dù nếu phải nói thì mình sẽ nói rằng cô ấy thật dễ thương," tôi bèn nghĩ vậy - nhưng đó là sai lầm lớn nhất của tôi.

Tôi nhìn sang hướng khác, và nghe thấy tiếng cô cười khúc khích. Cô không nói một tiếng nào khi ngừng cười.

Chúng tôi rời khỏi ngôi đền bên trong và trở lại con đường mà từ đó chúng tôi đi tới. Có điều thay vì băng qua cây cầu ban nãy, chúng tôi rẽ trái, bắt gặp một kho báu cũng như một cái ao có tên Ao Diên Vỹ. Có rất nhiều con rùa lênh bênh trên nước, chúng tôi đi mua thức ăn nhỏ để rắc xuống nước cho chúng. Quan sát chuyển động khoan thai của những con rùa, tôi cảm thấy hơi chóng mặt bởi cái nóng. Tôi thoát khỏi cơn choáng váng khi kín đáo nhận ra cô nàng đã bắt chuyện với một bé gái. Tôi nhìn gương mặt tươi tắn của cô và nghĩ, "Đúng như mong đợi về một người đối lập với mình." Cô bé hỏi, "Chị gái, anh ấy là bạn trai của chị ạ?" Và cô ấy đáp, "Không, bọn chị chỉ thân thiết thôi!" Câu trả lời của cô khiến bé gái bối rối.

Cho rùa ăn xong xuôi, chúng tôi đi trên con đường dọc theo cái ao và tình cờ gặp một nhà hàng. Chúng tôi tạt vào theo ý kiến của cô. Cửa hàng được trang bị một cái điều hoà và chúng tôi thờ dãi, phản ứng với sự sáng khoái mà nó mang lại. Bên cạnh chúng tôi,

cửa hàng rộng lớn này còn có ba nhóm khách hàng khác. Một gia đình, một đôi tình nhân nhiều tuổi ăn mặc thời trang, và một nhóm bốn bà thím nhiệt tình tám chuyện bằng giọng nói khó nghe. Chúng tôi ngồi xuống cái bàn liền kề cửa sổ.

Lập tức, một bà cụ mang vẻ trang nhã đi tới cùng hai cốc nước, và ghi lại đồ uống.

"Hai umegae-mochi(8), và tớ đoán mình sẽ gọi trà. Cậu cũng uống trà chứ?"

(8: Đồ ngọt truyền thống của Nhật, bắt nguồn từ Dazaifu, là một loại bánh bao ngọt có nhân đậu đỏ và lớp bên ngoài là mochi.)

Tôi gật đầu, và bà cụ mỉm cười khi lui vào phía sau cửa hàng.

Tôi uống nước lạnh, và cảm thấy nhiệt độ cơ thể từ từ hạ xuống. Cảm thấy sự mát lạnh lan ra tận những đầu ngón tay của mình thật dễ chịu.

"Món bánh kia - cậu gọi nó là umegae-mochi, đúng không?"

"Đặc sản đó. Nó được liệt kê trong tạp chí."

"Xin lỗi đã để quý khách phải chờ!" Và trước khi tôi có thể xác nhận rằng chúng tôi không phải chờ đợi chút nào hết, hai chiếc đĩa umegae-mochi và hai tách trà xanh đã được bày trên mặt bàn. Vì phải trả tiền trước, hai đứa chia đôi hoá đơn và gửi tiền cho người bán hàng.

Tôi cầm lấy một chiếc mochi trắng tròn trĩnh dường như được sản xuất liên tục bên trong cửa hàng này, và lớp bên ngoài nướng giòn khiến nó trở nên rõ ràng. Khi tôi cắn một cái, vô số vị ngọt,

quyện cùng bột đậu đỏ mằn mặn, ngập tràn trong miệng tôi. Vị của nó ngon tuyệt, và trà xanh kết hợp khá tốt với nó.

"Ngon không? Dù sao thì đi theo tớ vẫn là một quyết định đúng đắn."

"Một chút thôi."

"Cậu chẳng thành thật gì cả. Đến mức này rồi, khi mà tớ ra đi cậu sẽ không cô đơn trở lại đâu phải không?"

Chuyện đó chẳng có vẻ gì sẽ ảnh hưởng tới mình. Tôi nghĩ vậy. Với tôi, tình huống đó lúc này thật sự khác thường.

Khi mà cô ra đi, tôi sẽ trở về cách sống ban đầu của mình. Không tiếp xúc với bất cứ ai, tôi sẽ giấu mình trong thế giới của tiểu thuyết. Tôi sẽ quay lại hàng ngày như thế. Rõ ràng không phải chuyện gì đó tồi tệ. Vậy mà tôi không nghĩ mình có thể khiến cô hiểu được.

Ăn uống xong đâu đấy, cô lật giở cuốn tạp chí trên bàn.

"Bọn mình làm gì tiếp đây?"

"Ồ, cậu quả thực đang dần hứng thú với việc này nhỉ."

"Tớ quyết định mình đành phải liếm sạch chiếc đĩa sau khi nhìn thấy con bù nhìn trên tàu Shinkansen."

"À, được thôi, tớ không hiểu cậu vừa nói gì đâu. Cơ mà tớ đã nghĩ ra một danh sách những điều muốn làm trước khi chết rồi."

Đấy là một điều tốt. Cô nàng có lẽ đã nhận ra dành thời gian với tôi vô ích đến cỡ nào.

"Ví dụ như đi du lịch cùng một chàng trai, ăn tonkotsu ramen(9) ở nơi khai sinh ra nó, và tuy bọn mình mới bắt đầu chuyến đi này, lúc này, mục đích cuối cùng của tớ hôm nay là ăn lẩu nổi tạng cho bữa tối. Nếu có thể thực hiện nhiều đến vậy cho hôm nay, tớ sẽ rất rất hạnh phúc. Thân-thiết-kun, có bất cứ chỗ nào cậu muốn đi không?"

(9. Tonkotsu ramen là ramen có nước dùng từ xương và thịt heo, đặc sản của tỉnh Fukuoka và Kyushu)

"Không hẳn, về cơ bản, tớ chẳng mấy quan tâm đến các điểm thu hút khách du lịch, cho nên tớ không thực sự biết nơi nào chúng ta nên đi cả. Tớ đã nói trong tin nhắn ngày hôm qua rồi, đi bất kỳ nơi nào cậu muốn đi với tớ đều được hết."

"Hmm, hiểu rồi, vậy bọn mình sẽ làm gì..... Wah!"

Cô bật ra một âm thanh ngớ ngẩn. Nguyên nhân là âm thanh của thứ gì đó vỡ làm đôi cùng tiếng hét sồ sàng đã vang khắp căn phòng. Tôi quay về phía vụ ồn ào và nhận ra trong nhóm các bà thím lúc nào cũng như chợ vỡ kia, một trong số họ đã cất tiếng trong điên dại. Bên cạnh họ, bà cụ đang cúi đầu. Có vẻ bà ấy đã trượt chân bằng cách nào đó và đánh đổ một tách trà. Mảnh vỡ của chiếc tách bằng gốm tung toé trên sàn nhà đã làm bất ngờ cô gái đang nhọc sức nghĩ về lịch trình sắp tới của chúng tôi.

Tôi tiếp tục theo dõi tình huống và quan sát. Mặc kệ bà cụ tiếp tục không ngừng xin lỗi, bà thím dường như đã bị trà vấy lên quần áo của mình dần bị cơn kích động kiểm soát, và trông chẳng khác gì một kẻ mất trí.

Liếc nhìn đằng trước mình, tôi thấy cô vẫn đang theo dõi trong khi nhấp một ngụm trà.

Tôi cứ tưởng tình huống sẽ được giải quyết trong hoà bình bằng cách nào đó, nhưng dự đoán của tôi mau chóng tan nát - bà thím kia nhất định đang tức giận cực độ và va vào cục cấn xô ngã bà lão. Bị đẩy ngã, bà cụ loạng choạng và va vào một cái bàn, khiến nó giật nhẹ và đổ rạp xuống sàn. Thiết bị pha sốt đậu nành và một vài đôi đũa có thể sử dụng cũng nằm mỗi cái một nơi. Người duy nhất vẫn còn đứng ngoài lề sau khi chứng kiến tình trạng lúc này của sự việc là tôi.

"Đợi một chút!"

Cất lên giọng nói tới một mức mà tôi chưa được nghe thấy cho đến bây giờ, cô gái lễ ra đang ngồi cùng bàn với tôi đứng dậy, và lao đến bà cụ ở giữa những dãy bàn ghế.

"Hiểu rồi," tôi nghĩ. Tôi, người ao ước vẫn còn là một kẻ ngoài cuộc, và cô, người muốn được tham gia - đại loại thế. Tôi có thể nói chắc chắn rằng nếu đảo ngược lại tôi với tư cách một con người, nếu tôi là cô, tôi cũng sẽ đứng dậy mà thôi.

Cô nàng giúp bà cụ đứng dậy, hét vào mấy bà thím mà cô cho là kẻ thù của mình. Dĩ nhiên, đối thủ của cô đáp trả lại, cái này có lẽ là giá trị đích thực của cô. Trông thấy cô hành động, các khách hàng khác trong cửa hàng - ông bố của gia đình, và cặp đôi nhiều tuổi - bị kích động, và hỗ trợ cho cô. Sau khi nhận chỉ trích từ mọi phía, ngay cả các bà thím khác mặt mũi cũng đỏ bừng. Nhóm người đó vội vàng rời khỏi cửa tiệm, luôn mồm buông ra mấy lời phàn nàn. Những kẻ gây rối đi mất, cô nàng xem bà lão có sao không, và kết quả là cô được khen ngợi. Tôi thì vẫn đang uống trà.

Trả chiếc bàn vào vị trí ban đầu, cô nàng quay lại "Tớ về rồi đây." Có vẻ cô vẫn còn giận. Tôi tưởng mình có lẽ đã làm cô bức bối vì

không hành động, nhưng không phải.

"Mặc dù bà lão đã trượt chân và té ngã bởi vì bà thím kia đột nhiên ngáng chân. Kinh khủng quá đi mất!"

"Đúng."

Trên thế gian này, tồn tại một ý niệm tội lỗi của kẻ thủ ác và người đứng ngoài quan sát gánh chịu là như nhau. Trong trường hợp đó, tôi chẳng khác gì mấy bà thím kia, và hết sức kiềm chế để không quyết liệt kết tội họ. Trong lúc nhìn vào cô gái đang giận dữ vì công lý, và có thời gian sống chẳng bao lâu nữa sẽ chấm dứt, tôi nghĩ rằng đứa trẻ của ác quỷ thật sự có vận may của ác quỷ.

"Có rất nhiều người lẽ ra nên chết trước cậu, nhỉ."

"Tớ biết, đúng vậy!"

Tôi cười cay đắng với sự đồng tình của cô. Đúng như tôi đã nghĩ, tôi có lẽ sẽ lại cô đơn khi mà cô ra đi.

Lúc rời khỏi cửa hàng, cô nhận được sáu cái umegae-mochi từ bà cụ như món quà cảm ơn và đồ lưu niệm. Thoạt đầu cô từ chối, nhưng bà lão cứ cố nài, nên đành lịch sự chấp nhận nó. Tôi cũng phải ăn một vài umegae-mochi đã được nướng cùng với mẻ bánh mới nãy, và tận hưởng nguyên liệu ẩm ướt và khác biệt - thậm chí cả cái này, cũng rất ngon.

"Còn bây giờ, hãy thẳng tiến tới thành phố, vì bọn mình còn phải tìm một tiệm Uniqlo nữa."

"Cũng đúng, mồ hôi túa ra nhiều hơn là tớ nghĩ. Tớ rất xin lỗi cơ mà, tớ nhất định sẽ trả lại tiền trước khi cậu chết, nên cậu có thể

cho tớ vay ít tiền không?"

"Hừm, tớ không muốn."

".....Cậu đúng là đứa con của ác quỷ mà. Hãy thân thiết với nhau dưới địa ngục nhé."

"Wahaha, nói dối đấy, tớ chỉ đùa thôi, đùa thôi mà. Cậu không trả tớ thì cũng chẳng sao hết á."

"Làm gì có chuyện, tớ cũng sẽ trả cậu tất cả những gì cậu đã chi cho tớ bây giờ."

"Thật cứng đầu."

Chúng tôi lên tàu, và trở lại nhà ga mà mình đã tới. Bên trong con tàu thật tĩnh mịch. Những người già đang ngủ gật, còn mấy đứa nhóc thì tụ tập lại cùng nhau, tổ chức hội nghị quân sự của mình trong những tiếng thì thầm. Bởi bên cạnh tôi, cô nàng đang đọc tạp chí của mình, tôi lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Thời gian cho thấy buổi tối đang đến gần, nhưng bầu trời mùa hè thì vẫn rực rỡ. Sẽ thật tuyệt nếu như nó cứ rực rỡ mãi. Bỗng đến lúc này, tôi tự dưng bắt đầu nghĩ ngợi về một thứ như thế.

"Giá như, mình đã ước điều ước của bản thân thay vào đó" tôi lẩm bẩm với chính mình, trong khi cô gấp tờ tạp chí lại và khép mắt. Cô ấy cứ như vậy, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ cho tới lúc chúng tôi đến nhà ga.

Số người ở nhà ga đã tăng lên so với buổi chiều. Giữa dòng các học sinh và nhân viên văn phòng thực hiện những chuyến đi thường nhật của mình, chúng tôi cứ lững thững bước đi. Tôi cho rằng dân cư của tỉnh này đi lại nhanh hơn những người sống ở các nơi khác.

Có lẽ là để tránh gặp rắc rối ở một tỉnh thiếu an toàn. Sau khi hỏi ý kiến cô ấy, chúng tôi quyết định tiếp tục cuộc bộ tới khu phố mua sắm duy nhất trong tỉnh. Chúng tôi đã tra cứu trên di động của mình, và dường như ở đó cũng có một tiệm Uniqlo. Chúng tôi tìm kiếm thêm chút nữa, và hình như, để đến được nhà ga thứ nhất bên trong thành phố từ vị trí của ngôi đền, chúng tôi lẽ ra nên tiếp tục mà không cần ra khỏi cổng soát vé. Cơ mà đường nào thì, đã bị bắt cóc, tôi không thể nào hoàn thành việc tìm kiếm của mình được, và cô thì không bao giờ là con người đủ chu đáo để quan tâm tới những thứ như thế.

Hai đứa đi xuống đường ngầm, và tiến đến khu phố mua sắm.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, và bây giờ là tám giờ tối. Chúng tôi đang an tọa ở một hori-gotatsu, nhâm nhi một nồi lẩu. Hương vị của nồi lẩu đặc biệt với không có nguyên liệu gì khác ngoài nội tạng, cải bắp, và lá hẹ đã khiến cho tôi - người đã tuyên bố thịt đẳng cấp hơn lòng phèo - phải câm nín. Đương nhiên, cô nàng thì ồn ào như thường lệ.

(10. Kiểu bàn ăn mà bên dưới nó, sàn nhà được làm rỗng để khách để chân xuống)

"Thật tuyệt vời khi được sống!"

"Cái bộ dạng đó thì đúng là vậy rồi."

Tôi uống nước dùng từ bát của mình. Ngon tuyệt cú mèo.

Đến thành phố, chúng tôi ghé qua cửa tiệm Uniqlo, và rồi, đơn giản là chỉ tha thẩn xung quanh một cách vô định. Chúng tôi bước vào một cửa hàng kính mắt vì cô muốn mua kính râm, và sau đó đi

vào một tiệm sách lọt vào mắt tôi. Chỉ nhìn vào khung cảnh nơi phố thị của một vùng đất mình không biết cũng khiến tôi phần nào thích thú. Lúc sau vẫn vậy, chúng tôi đuổi theo mấy con bò câu mình bắt gặp trong công viên, và nếm thử đặc sản của tỉnh này trong một cửa hàng bánh kẹo địa phương. Thời gian nhanh chóng trôi qua. Khi mà bóng tối của ban đêm len lỏi các ngóc ngách, người dân trong tỉnh bắt đầu xếp hàng ở các quán bán đồ ăn hiếm thấy dọc theo con phố. Trong lúc tôi vẫn đang chăm chú ngắm nhìn khung cảnh trước mặt, chúng tôi bắt đầu đi về phía một nhà hàng lẩu trong tầm mắt. Bởi là một ngày trong tuần - hoặc có lẽ chỉ là bởi may mắn - chúng tôi được dẫn vào bàn ngay tức khắc trong nhà hàng đông nghịt người này. "Tất cả là nhờ tứ đấy," cô khoe khoang, có điều, cô ấy thậm chí đâu có đặt chỗ trước hay đại loại thế, nên chắc chắn không phải là nhờ cô ấy rồi.

Phần lớn, chúng tôi không tán gẫu về bất cứ thứ gì có giá trị trong suốt bữa ăn. Cô dành rất nhiều lời có cánh cho món lẩu từ đầu chí cuối trong khi tôi lặng yên thưởng thức đồ ăn. Tôi đã tận hưởng món lẩu mà không nói điều gì vô nghĩa. Khi trước mặt là sơn hào hải vị, hành xử theo cách khác thì thật thất lễ.

Lần tiếp theo cô mở cái miệng vô vị của mình là khi người bán hàng cho thêm mì Trung Hoa vào súp đầy ắp vị umami(11).

(11.Umami là một trong năm vị cơ bản bên cạnh chua, mặn, ngọt, đắng, thường được gọi là vị ngọt thịt.)

"Với bữa này, hai người bọn mình cũng là bạn ăn lẩu rồi nhỉ."

"Cậu đang cố khiến nó có vẻ như chúng ta chung sống dưới cùng một mái nhà và ăn cùng một nồi lẩu đấy hả?"

"Còn hơn cả thế. Vì tớ còn chưa bao giờ ăn lẩu với bất kỳ bạn trai nào của mình."

Cô khúc khích. Lý do mà điệu cười này khác với mọi lần là do còn đã ngấm vào cơ thể của cô. Cô ấy gọi rượu một cách trắng trợn dù đang là nữ sinh trung học. Bồi bàn không mấy may nghi ngờ về lời gọi đồ vô cùng tinh táo tàu đó, và vội vàng mang ra một ly rượu trắng. Mặc dù tôi sẽ vui hơn nếu anh ta liên lạc với cảnh sát.

Cô nàng đang có tâm trạng tốt hơn bình thường muốn kể về bản thân mình còn nhiều hơn mọi khi. Thật thuận tiện cho tôi bởi so với việc tự mình nói, thì tôi thích nghe những gì người ta nói hơn. Về phần cuộc trò chuyện của chúng tôi đã diễn ra thế nào, cô mở đầu bằng cậu bạn trai cuối cùng, người hình như cũng là bạn cùng lớp với tôi.

"Cậu ấy là một anh chàng siêu tuyệt vời luôn. Phải, thật đấy, tớ nhận được lời tỏ tình từ cậu ấy, và tớ nghĩ vì cậu ấy là một người tốt và là một người bạn, hẹn hò với cậu ấy thì cũng ổn, cho nên thật khó mà hiểu nổi khi mọi chuyện không giống như thế. Ý tớ là, tớ đã hoàn toàn thẳng thắn nói ra điều đó rồi, không phải sao? Sau khi bọn tớ hẹn hò, cậu ấy dễ dàng ừ ừ, và khi hai đứa bắt đầu cãi nhau, cậu ấy giận lâu ời là lâu. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu hai đứa là bạn, thế nhưng tớ không muốn bên cạnh cậu ấy thêm chút nào nữa."

Cô đưa rượu lên miệng. Tôi vẫn lặng thinh, không thể đồng cảm, và lắng nghe những điều cô nói.

"Thậm chí Kyouko cũng nói tốt về bạn trai cũ của tớ. Vì bên ngoài, có vẻ cậu ấy giống như một chàng trai luôn luôn tươi tỉnh."

"Có vẻ chẳng liên quan gì đến tớ."

"Đúng thế, nói cho cùng, Kyouko lãng tránh cậu."

"Cậu không nghĩ mình làm tổn thương tớ khi nói một câu như thế à?"

"Cậu có tổn thương không?"

"Tớ không tổn thương. Tớ cũng tránh mặt cô ấy, nên bọn tớ như nhau cả thôi."

"Dù cho tớ muốn cậu thân thiết với Kyouko sau khi tớ chết nhỉ."

Bằng một biểu cảm khác hẳn từ nãy cho tới giờ, cô nhìn thẳng vào mắt tôi. Rõ ràng, có vẻ cô nghiêm túc về lời nói đó. Không còn đường lui, tôi trả lời, "Tớ sẽ suy nghĩ về chuyện này." "Xin cậu đấy," cô đáp lại ngắn gọn. Những con chữ ấy được buông ra với một cảm giác chắc chắn mãnh liệt. Con tim đã quyết định rằng dù sao chúng tôi sẽ không thân thiết của tôi dao động, dù chỉ chút ít.

Chúng tôi quay gót khỏi nhà hàng khi đã thoả mãn bản thân với nồi lẩu, và khuôn mặt của chúng tôi được mơn man bởi ngọn gió dễ chịu buổi đêm. Dẫu trong nhà hàng có lắp đặt máy lạnh, chúng gần như đã chết bởi vô số nồi lẩu liên tục sôi sùng sục bên trong. Cô rời khỏi đó sau tôi vì còn phải thanh toán hoá đơn. Dưới điều kiện tôi nhất định sẽ trả lại cô cho mọi thứ mà cô đã thanh toán cho tôi trong chuyến đi, tôi đồng ý để hoá đơn lại cho cô ấy.

"Waaah! Thật sướng khoái!"

"Buổi tối vẫn mát mẻ nhỉ."

"Thật chứ? Được rồi vậy thì, có lẽ đã đến lúc chúng ta tới khách sạn rồi."

Tôi đã nghe về nơi nghỉ chân của chúng tôi từ cô ấy đầu giờ chiều. Đây là một khách sạn khá cao cấp được kết nối với nhà ga Shinkansen mà hai đứa đã tới, và dường như cũng nổi tiếng cả trong tỉnh này. Cô quả thực đã có ý định ở lại một khách sạn bình dân đơn giản, nhưng khi cô giới thiệu cho bố mẹ kế hoạch của mình, họ đề nghị rằng cô ấy cũng có thể ở trong một nơi tốt hơn, và bởi vậy đưa cho cô ấy tiền hỗ trợ. Vì đã đi xa tới mức này rồi, chẳng có lý gì cô lại không tận dụng lòng tốt của họ hết - kiểu như vậy. Dĩ nhiên, một nửa số tiền bố mẹ cô cung cấp có ý là cho Bạn-tốt-nhất-san, có điều, trách nhiệm cho việc đó nằm ở cô, cho nên nó không phải việc của tôi.

Đã đi đến nhà ga, thật ra không còn lâu nữa là chúng tôi sẽ đến được khách sạn. Không, không phải tôi đang nghi ngờ thông tin chính thức, điều tôi muốn nói đó là khách sạn còn gần hơn tôi nghĩ.

Tôi đã xác nhận nó trước đó trong tờ tạp chí cô mang theo, cho nên tôi không bị choáng ngợp bởi sự xa hoa và trang nhã bên trong khách sạn. Giả như chưa chuẩn bị tinh thần, hàm dưới của tôi có lẽ sẽ rơi xuống đất mất. Và vì thế, có lẽ tôi nên cúi đầu trước cô ấy. Nhưng vì ngay cả tôi cũng có đôi chút lòng tự trọng để không làm như vậy, tôi thật sự rất mừng khi chỉ giả đồ kinh ngạc ở ngoài mặt.

Cho dù đã tránh để không bị phản kích, như dự đoán, tôi vẫn đang bần chồn trong cái bầu không khí không hợp với địa vị xã hội của mình như thế này. Tôi bèn để cô ấy xử lý thủ tục kiểm tra, còn mình thì ngồi xuống chiếc sofa tinh tế ở hành lang, và lặng yên đợi cô ấy. Sự thoải mái tôi có được từ việc an tọa trên chiếc sofa này cảm thấy thật chìm đắm và êm dịu.

Với một vẻ ngoài cho thấy mình đã quen với việc này, cô bạo dạn đi đến trước quầy tính tiền, và nhân viên khách sạn đều cúi đầu

xuống khi mà cô bước tới. Không nghi ngờ chút nào, tôi cho rằng cô sẽ không trở thành một người trưởng thành tao nhã được, nhưng rồi lại nhớ ra đơn giản là cô ấy sẽ không trở thành một người trưởng thành. Trong lúc uống trà từ chai nước tái chế quá sức lạc lõng, tôi quan sát từ bên cạnh khi cô trao đổi với lễ tân.

Người xử lý thủ tục vào khách sạn cho cô có vóc người mảnh dẻ và tóc thì vuốt thẳng ra phía sau - một chàng trai trẻ toả ra rất nhiều khí chất của một lễ tân khách sạn.

Đúng như tôi nghĩ về phiên phức mà anh chàng lễ tân phải trải qua, cô bắt đầu điền vào một vài tờ đơn mà mình được đưa cho. Tôi không nghe được nội dung cuộc nói chuyện từ đây về sau, nhưng cô trả lại một mảnh giấy, và bằng một cử chỉ lịch thiệp, anh tiếp tân tươi cười bắt đầu nhập thông tin vào máy tính của mình. Có lẽ đã xác nhận việc đặt phòng, anh ta quay lại chỗ cô và bắt đầu nhã nhặn lên tiếng. Cô trưng ra một biểu cảm ngớ ngàng, và lắc đầu. Đáp lại, gương mặt anh lễ tân cứng đờ trong khi bắt đầu sử dụng máy tính lại một lần nữa, tất cả đều diễn ra trong khi nói chuyện với cô. Lại một lần nữa, cô lắc đầu, lấy ra chiếc ba lô đeo trên vai, và chìa ra một mảnh giấy mà cô đã nhận lấy ra từ bên trong.

Anh lễ tân so sánh mảnh giấy đó với màn hình máy tính, và nhú mày trước khi ngay lập tức lùi sâu vào trong quầy thu ngân. Giống như cô, tôi chờ đợi mà chẳng làm gì đặc biệt, cho tới lúc anh ta quay lại cùng một người đàn ông lớn tuổi; hai người bọn họ không ngừng cúi đầu trước cô vô số lần.

Sau đấy, không phải chàng trai trẻ, mà cấp trên của anh ta gập hết người, cúi đầu một cái thật sâu để xin lỗi, rồi bắt đầu mở lời với cô. Cô nở một nụ cười bối rối.

Tôi theo dõi tình huống đó diễn ra từ bên cạnh, bất khoản không lẽ đã xảy ra chuyện gì. Suy nghĩ theo cách thông thường, sẽ là logic nếu cảm thấy bên phía khách sạn đã có sai sót, và việc đặt phòng đã bị ghi nhầm, nhưng tôi cảm thấy chỉ mỗi chuyện đó sẽ không thể giải thích được nụ cười bối rối kia. Dù sao đi nữa, tôi đồ rằng khách sạn sẽ giải quyết tình huống này một cách chính xác, nên không bận tâm nhiều về nó. Cùng lắm thì, chúng tôi có thể đơn giản là đợi chờ màn đêm trôi qua ở một tiệm net cà phê nào đấy.

Vẫn mỉm cười trong bộ dạng bối rối, cô tiếp tục trộm nhìn tôi, và thế nên chẳng vì lý do đặc biệt nào cả, tôi cũng gật đầu đáp lại cô. Không thật sự có bất kỳ ý nghĩa nào đằng sau hành động đó, thế nhưng sau khi trông thấy hành động đáp lại của tôi, cô nói gì đó với hai người đàn ông đang xin lỗi ở quầy thu ngân.

Ngay tức thì, gương mặt hai người lễ tân đó bừng sáng, và dù họ vẫn cúi đầu như mọi khi, dường như lần này, họ tiếp nhận lời nói của cô với lòng biết ơn. Tôi của vài phút sau sẽ muốn đập thẳng tôi đã nghĩ rằng thật tốt khi cuộc đối thoại của họ đã kết thúc. Đúng như những gì tôi đã nói nhiều lần trước kia, tôi đang thiếu đi kỹ năng xử lý khủng hoảng của mình.

Nhận chìa khoá phòng và mấy thứ như thế xong, cô trở lại với cái đầu cúi gằm một lần nữa. Tôi ngẩng lên nhìn khuôn mặt cô, và bảo rằng, "Hình như cậu có chút trục trặc nhỉ." Cô đáp lại cố gắng của tôi bằng các biểu cảm trên gương mặt. Thoạt tiên, cô mím môi, thể hiện sự lúng túng và lo ngại, rồi len lén nhìn biểu cảm của tôi, và sau cùng - như thể quẳng hết chúng đi - cô phá lên cười thành tiếng.

"Này, có vẻ như họ đã phạm một sai lầm nho nhỏ."

"Ừm."

"Họ đã hết cả các phòng cùng kiểu với phòng mà ban đầu bọn mình đặt trước."

"Tớ hiểu rồi."

"Yup, vậy nên, vì đó là trách nhiệm của mình, hình như họ sẽ chuẩn bị cho chúng ta một căn phòng tốt hơn nhiều so với cái chúng ta đã đặt trước."

"Khá tuyệt vời còn gì."

"Này....."

Cô đứng đưa chiếc chìa phòng đơn đang cầm trong tay bên cạnh mặt mình.

"Bọn mình sẽ phải chia sẻ căn phòng đấy, nhưng ồ cả thôi, phải không nào?"

".....Hử?"

Chẳng có lấy một điều gì rõ nghĩa mà tôi có thể đáp lại nụ cười của cô ấy nữa.

Giải thích mấy điều thế này bắt đầu làm tôi phát mệt, và tôi nghĩ nếu bất kỳ ai có thể đọc thấu được tâm can mình, thì diễn biến của tình huống này sẽ khá rõ ràng, tôi bị cô ấy khuấy phục, và thành thử phải qua đêm trong cùng một căn phòng.

Tôi rất mừng nếu không ai nghĩ tôi là một kẻ thiếu quyết đoán dễ dàng chấp nhận ở cùng phòng với tư cách một người khác giới. Nói theo cách khác, có vài vấn đề tài chính giữa tôi và cô ấy. Chỉ cần lợi

dụng mỗi việc đó, sự khẳng khẳng của tôi rằng qua đêm ở một nơi riêng rẽ sẽ tốt hơn cho tôi bị gạt phăng đi.

Nói vậy thì, ai là người mà tôi đang xin lỗi đây?

Đúng thế, xin lỗi. Đứng trên một lập trường chắc chắn và đi trên một hướng tách biệt với cô ấy - đó là điều lẽ ra tôi nên làm. Ngay cả cô, có lẽ cũng sẽ không có khả năng ngăn tôi lại. Tuy nhiên, tôi tự nguyện không làm thế. Lý do ư? Chà, tôi không chắc.

Dù sao tôi cũng phải chia sẻ một căn phòng cùng với cô. Nói như thế, chẳng việc gì mà tôi phải cảm thấy tội lỗi cả. Tôi có thể cam đoan chuyện này suốt phần đời còn lại của mình. Chúng tôi trong sạch.

"Chẳng phải cùng nhau ngủ trên cùng một chiếc giường thú vị lắm sao?"

Mà thôi, tôi là người duy nhất trong sạch.

"Cậu bị ngốc đấy à?"

Tôi nhú mào về phía cô gái phát ra những lời kỳ quặc sau khi xoay người xung quanh như thể đang nhảy múa dưới ngọn đèn chùm toả ánh sáng dịu nhẹ từ giữa căn phòng rộng lớn. Tôi thả mình xuống một chiếc sofa tuyệt vời bên trong không gian kiểu Âu, và bảo với cô một chuyện mà ai cũng thấy hết sức bình thường.

"Tớ sẽ ngủ ở đây."

"Thôi nào, vì chúng ta đã ở trong một căn phòng hạng sang, ít nhất cậu cũng nên trải nghiệm chính xác cái giường chứ!"

"Nếu thế, chốc nữa tớ sẽ nằm xuống giường một tí."

"Không lẽ cậu không sung sướng khi được ngủ với một thiếu nữ sao?"

"Dừng những cố gắng huỷ hoại nhân cách thừa thãi ấy lại đi. Nhìn này, tớ đúng là một quý ông bất cứ nơi nào tớ đi tới. Để dành mấy thứ đó lại cho bạn trai đi."

"Vì bọn mình không ở trong một mối quan hệ, làm điều không nên làm chẳng phải sẽ thú vị sao?"

Nói đoạn, dường như nghĩ ngợi chuyện gì đó, cô lôi ra 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' từ ba lô của mình ra và viết một ghi chú. Tôi thỉnh thoảng lại thấy hành động này những lúc quan sát cô ấy.

"Wo~w! Có jacuzzi(12) nè!"

(12. Bồn tắm có tia nước phun lên để xoa bóp cơ thể)

Trong khi lắng nghe cô nghịch ngợm trong phòng tắm, tôi mở cánh cửa kính, và bước ra ngoài hiên. Căn phòng chúng tôi được dẫn tới nằm trên tầng 15 của một khách sạn cao tầng, và cho dù nó không phải một suite,(13) nó cũng quá xa xỉ cho học sinh cao trung. Nhà vệ sinh và nhà tắm thậm chí được chia ra, và quang cảnh buổi đêm thật tráng lệ.

(13.Suite là loại phòng cao cấp nhất trong mỗi khách sạn, thông thường một suite sẽ gồm một phòng ngủ, một phòng khác, 2 phòng vệ sinh và nhiều ban công theo hướng đẹp mắt.)

"Waaah, tuyệt vời."

Trước khi tôi nhận ra, cô ấy đã ra ngoài hiên, tận hưởng quang cảnh buổi đêm. Mái tóc dài của cô đung đưa trong ngọn gió nghe xào xạc.

"Chỉ có hai người chúng ta chăm chú nhìn vào màn đêm - cậu không nghĩ nó thật lãng mạn à?"

Tôi trở vào căn phòng mà không trả lời. Ngồi trên sofa, tôi lượn lờ điều khiển trên cái bàn tròn trước mặt, bật chiếc tivi rộng một cách tương xứng với độ lớn của căn phòng, và xem lướt qua các kênh. Có rất nhiều các chương trình địa phương đang phát sóng mà tôi thường không thể xem, và những người biểu diễn nói giọng địa phương thu hút tôi nhiều hơn là lời nói vô nghĩa của của cô nàng kia.

Bỏ mặc ban công, cô đóng cửa kính lại và đi ngang qua mặt tôi để ngồi lên giường. Từ vẻ mặt của cô khi nói "woah", tôi có thể tưởng tượng ra chiếc giường đàn hồi đến cỡ nào. Được, thế thì, chỉ trải nghiệm sự đàn hồi của nó một chút chắc sẽ không sao hết.

Giống như tôi, cô đang xem chiếc ti vi màn ảnh rộng.

"Phương ngữ thú vị nhỉ. Bây đã ăn chưa? Nghe cứ như chiến binh nào đó từ thời xa xưa ấy. Mặc dù thành phố đang rất hiện đại, phương ngữ của nó thì lại cũ kỹ - thật kỳ lạ."

Với một người như cô ấy, thì cô ấy nói một câu khá là ý nghĩa.

"Có vẻ học phương ngữ như một công việc khá là vui."

"Tớ đoán đôi lúc bọn mình mới có cùng ý kiến nhỉ. Tớ còn đang nghĩ rằng nếu mình học một ngành kiểu thế khi vào đại học cũng được đấy chứ."

"Tuyệt quá, tớ cũng muốn vào đại học nữa."

".....Cậu muốn tớ đáp lại điều đó thế nào đây?"

Tôi rất mừng nếu cô ấy dừng mấy chuyện nhạt nhẽo, vô nghĩa kia lại. Tôi thậm chí còn chẳng biết mình nên cảm thấy thế nào.

"Cậu không có bất kỳ thông tin vật vãnh nào về phương ngữ hay gì đó à?"

"Xem nào, ờm, khi bọn mình nghe, chúng đều có vẻ giống như tiếng Kansai với bọn mình, nhưng thật ra thì có khá nhiều các biến thể. Cậu nghĩ có bao nhiêu biến thể?"

"Mười nghìn!"

".....Đơn giản thì điều đó là không thể. Tớ sẽ nổi giận nếu cậu tiếp tục trả lời vớ vẩn đấy, biết không? Có các quan điểm khác nhau, nhưng vài người nói rằng con số thực chất có lẽ là gần ba mươi."

"Hừm, ra thế."

".....Tớ băn khoăn cho tới bây giờ, cậu đã làm tổn thương bao nhiêu người rồi."

Vì cô nàng là một cô gái với một mạng lưới người quen rộng rãi, con số đó có lẽ là không thể đo đếm. Thực lòng mà nói, đúng là một con người đầy tội lỗi. Về điểm này, tôi, người không giới thiệu mình với bất kỳ ai, sẽ không bao giờ làm tổn thương ai hết. Còn về việc ai trong chúng tôi là người đúng với tư cách một con người, tôi nghĩ ý kiến đánh giá ấy sẽ được chia đôi.

Cô lặng im ngồi xem ti vi một lát, nhưng không lâu sau đó - có lẽ thấy tiếp tục như thế là quá sức chịu đựng - cô bắt đầu lăn lộn trên chiếc giường rộng lớn, và sau khi hoàn toàn làm nó lộn xộn, cô tuyên bố rõ to, "Tớ đi tắm đây!" Thế rồi, cô bước vào phòng tắm và bắt đầu vắn nước nóng vào bồn. Với âm thanh nước chảy như BGM(14) từ bên ngoài tường phòng tắm, cô lấy ra mấy món đồ nhỏ đủ loại từ ba lô của mình, và bắt đầu xối nước trong phòng rửa được tách riêng với phòng tắm. Có lẽ cô đang tẩy trang. Dù không phải là tôi thấy hứng thú đâu.

(14.Background music - Nhạc nền)

Khi bồn tắm đầy nước nóng, cô biến mất vào nhà tắm cùng niềm hân hoan thú vị. "Nhìn trộm là không có được đâu." Đó là lời khuyên ngốc nghếch nhất mà tôi từng nhận, nhưng tôi thậm chí còn chẳng nhìn cô ấy đi vào phòng tắm. Thấy không, vì tôi là một quý ông.

Tôi có thể nghe thấy cô ngân nga một bài hát trong nhà tắm, từ cái mà tôi đã nghe trước kia thì đó có lẽ là một chương trình quảng cáo.

Tự hỏi mình đã lâm vào cái tình cảnh hiện tại như thế nào, cái tình cảnh mà tôi đang ngồi vô cùng gần một cô bạn học trong khi cô đang tắm nước nóng, tôi nhớ lại và kiểm điểm kế hoạch lẫn hành vi của mình. Nhìn lên trần nhà, ngọn đèn chùm lấp lánh nơi khoé mắt tôi.

Khi nhớ lại đến đoạn mình đang bị công kích bởi cô ấy trên Shinkansen thì tôi được gọi.

"Thân-thiết-ku~n, cậu có thể đưa cho tớ kem rửa mặt trong ba lô của mình không?"

Xác nhận giọng nói của cô vang ra từ phòng tắm, không có cảm giác gì đặc biệt, tôi chớp lấy chiếc ba lô màu xanh da trời đã được bỏ lại trên giường và liếc nhìn vào trong.

Tôi đã không cảm thấy gì hết.

Đó là lý do vì sao như thể tim tôi bị chấn động bởi một trận động đất từ đâu đó khi mà tôi nhìn vào những món đồ bên trong.

Tôi nhìn vào trong chiếc ba lô - khoác lên mình sắc màu rạng rỡ như chính cô.

Và dù lẽ ra không có lý do nào để lúng túng hay phải lúng túng, con tim tôi lại đang đập thình thịch.

Dẫu cho tôi có lẽ đã biết, dẫu cho tôi có lẽ đã hiểu. Dẫu cho tôi có lẽ đã nắm được tiền đề về sự tồn tại của cô ấy, thế nhưng khi nhìn thấy chúng, tôi ghen lại.

Bình tĩnh lại nào.....

Tôi tự nhủ.

Bên trong ba lô của cô là ống tiêm cá nhân, và nhiều viên thuốc chưa bao giờ thấy, và thứ có vẻ như một thiết bị đo lường mà tôi không biết cách vận hành.

Bằng cách nào đó, tôi đã giữ được ý thức và ngăn dòng suy nghĩ của mình khỏi tuôn ra ngoài.

Tôi đã biết, rằng đây là thực tại. Sự thật rằng cô đang duy trì sự sống của mình bằng sức mạnh của y học. Khi nhìn vào thứ đang nằm trước trước mắt, tôi cảm thấy một nỗi khiếp sợ không thể nói

thành lời ập đến với mình. Và ngay giây phút đó, bộ mặt của nỗi sợ hãi gài bẫy tôi tự mình lộ diện.

"Có chuyện gì à~?"

Tôi quay người về phòng tắm, và trông thấy cánh tay ẩm ướt đang vẩy vẩy; cô ấy, người không biết gì, dù chỉ một chút, về trạng thái con tim của tôi. Để ngăn không cho cô nhận ra xúc cảm đã thành hình bên trong mình, tôi vội vàng lục tìm tuýp kem rửa mặt và đưa nó cho cô.

"Cảm ơn nhaaaa! À, đây là vì bây giờ tớ đang khoả thân!"

Trước khi tôi có thể nghĩ ra câu trả lời, cô búng tay, "Chí ít hãy nói gì đi chứ! Thế này thật ngượng quá đi!" Hoàn thành vai diễn một người đàn ông ngay thẳng trong trò đùa nhỏ của cô, cô đóng cửa nhà tắm lại.

Tôi lại gần chiếc giường cô đã nằm lên và quăng mình xuống đó. Nó nhấn chìm tôi trong cái độ đàn hồi mà tôi đã mong chờ. Và trần nhà trắng tinh dường như cũng nhấn chìm cả nhận thức của tôi.

Tôi bối rối.

Nhưng vì sao?

Có lẽ tôi đã nhận ra, có lẽ tôi đã biết, và có lẽ tôi đã hiểu.

Song ngay cả thế, tôi vẫn đang ngoảnh mặt đi. Ngoảnh mặt khỏi thực tại của cô.

Thật ra, chỉ cần nhìn vào những vật dụng ấy, tôi đã trở nên bị những xúc cảm sai lầm chế ngự. Tựa hồ một con quái vật đang giày

vò ruột gan tôi.

Tại sao?

Những suy nghĩ bất an xoay vòng vòng, và tôi thiếp đi trên giường, nó có lẽ đã chạm đến mắt tôi. Khi chợp mắt được một lúc, cô gái đã gọi đầu đang lay lay vai tôi. Con quái vật lúc này đã rút lui.

"Vậy là cậu muốn ngủ trên giường."

".....Như tớ đã nói, tớ chỉ muốn thử tí thôi. Thế này là quá nhiều."

Tôi đứng dậy và ngồi xuống sofa. Để chắc rằng cô ấy sẽ không nhận ra vết thương con quái vật để lại, tôi nhìn chăm chăm vào ti vi một cách vô cảm nhất có thể. Tôi đã trấn tĩnh trở lại, và sự thật rằng tôi có thể làm nhiều đến thế khiến tôi an lòng.

Cô nàng đang sấy tóc bằng máy sấy đã chuẩn bị trước.

"Thân-thiết-kun, cậu cũng nên đi tắm đi, jacuzzi tuyệt lắm!"

"Chắc thế. Không nhìn trộm là được, vì tớ sẽ tẩy da chết khi bước vào bồn tắm."

"Cậu bị cháy nắng à?"

"Ừm, có lẽ tớ cũng bị."

Với túi đựng Uniqlo chứa bộ quần áo tôi mua bằng khoản tiền vay từ cô ấy, tôi đi thẳng vào nhà tắm. Nơi độ ẩm cực cao, một mùi hương ngọt ngào quyến lại, nhưng tôi biết tốt hơn hết, đơn giản là tôi nên xua tan nó như một sản phẩm từ trí tưởng tượng của mình.

Để đề phòng, tôi cẩn thận khoá cửa trước khi cởi đồ và kỳ cọ dưới vòi hoa sen. Sau khi gội đầu và tắm rửa cơ thể xong, tôi ngâm mình trong bồn tắm. Đúng như cô ấy nói, khi khởi động chức năng jacuzzi, tôi được bao bọc bởi một cảm giác sảng khoái không thể diễn tả thành lời. Dấu vết mà con quái vật giày xéo con tim tôi để lại dần dần được rửa trôi. Tắm táp thật tuyệt. Tôi tận hưởng hoàn toàn phòng tắm của một khách sạn hạng sang mà tôi cho là mình sẽ không được trải nghiệm ít nhất trong vòng mười năm nữa.

Tôi ra khỏi nhà tắm và thấy chiếc đèn chùm đã tắt, làm cho căn phòng tối đi đáng kể. Cô nàng ngồi trên chiếc sofa đáng lẽ ra là giường của tôi, và nằm trên cái bàn tròn là một túi đồ từ cửa hàng tiện lợi không ở đây trước đó.

"Tớ mua vài gói snack và mấy món đồ từ cửa hàng tiện lợi dưới lầu! Cậu có thể lấy hai cái cốc từ cái giá ra đây không?"

Đúng như cô vừa yêu cầu, tôi cầm lấy quai hai chiếc cốc và mang chúng tới chỗ cái bàn. Bởi sofa đã được sử dụng, tôi ngồi trên chiếc ghế được thiết kế với kiểu dáng thanh lịch đối diện cái bàn. Cũng như sofa, thứ này cũng có độ đàn hồi có thể khiến con người bình tâm lại.

Trong lúc tôi thoải mái an tọa, cô để túi đồ từ cửa hàng tiện lợi xuống sàn nhà, lấy ra một cái chai, và rót thứ nước bên trong ra hai cốc. Cô đổ vào cả hai cốc tới một nửa dung tích với thứ chất lỏng màu hồng phách, rồi tiếp tục đổ đầy chúng bằng thứ đồ uống có ga không màu từ một cái chai khác cho tới khi chúng sắp tràn ra ngoài. Hai loại chất lỏng hoà trộn vào nhau, tạo nên một loại cocktail kỳ ảo.

"Và đây là?"

"Rượu mạn pha soda - tớ không rõ tỷ lệ thế này là vừa chưa nữa."

"Tớ đã suy nghĩ từ lúc ăn lẩu nội tạng rồi, cơ mà cậu mới chỉ là học sinh cao trung thôi đấy."

"Tớ không giả vờ ngẫu nhiên hay gì cả, chẳng qua tớ thích uống đồ có cồn thôi. Cậu không định uống ư?"

".....Thôi thì đành nhập cuộc với cậu vậy."

Tôi đưa chiếc cốc đầy ắp lên miệng mình, đảm bảo không làm sánh ra bất kỳ chút rượu mạn nào.

Ngụm rượu đầu tiên mà tôi đã uống sau một khoảng thời gian dài có một hương vị tươi mới, và ngọt đến không ngờ.

Cô thích thú nhấp phần rượu mạn của chính mình - đúng như cô đã phát biểu - trong lúc đồ từng miếng snack một ra bàn.

"Cậu thích vị khoai tây lát mỏng nào? Tớ thì là nước súp."

"Những gì ngoài muối đều đi ngược lại với các quy tắc của xã hội."

"Quả nhiên bọn mình đi theo hai hướng khác nhau nhỉ! Nhưng tớ chẳng mua gì ngoài nước súp - đáng đời cậu."

Tôi quan sát cô gái dường như đang khá vui vẻ kia, và đủ để chắc rằng, rượu này đang trở nên quá ngọt. Tôi gần như đã ngang dạ sau bữa lẩu rồi, nhưng mấy cái đồ ăn vô bổ này kỳ lạ thay, lại khiến tôi thèm ăn một lần nữa. Trong lúc lai rai mấy lát khoai tây chiên vị nước súp giả dối này, tôi hớp một ngụm rượu.

Khi cả hai đã xử lý xong cốc đầu tiên của mình, cô rót cho mỗi người chúng tôi cốc thứ hai, và đưa ra lời đề nghị.

"Cùng chơi một trò chơi nào."

"Một trò chơi? Bọn mình sẽ chơi shogi à?"

"Tớ đang ở mức ít nhất cũng có thể hiểu được luật của shogi, nhưng với tớ, cậu trông có vẻ là một đối thủ mạnh."

"À thì tớ thích tsume-shogi(15), vì tớ có thể chơi một mình."

(15. Tsume-shogi: Cờ thế)

"Thật cô đơn làm sao. Nhưng tớ có mang bài đi đấy."

Cô đến gần chiếc giường, và mang lại một hộp đựng bài từ đằng sau ba lô của mình.

"Tớ nghĩ chơi bài với chỉ hai bọn mình còn cô đơn hơn. Chẳng hạn, cậu muốn bọn mình chơi gì nào?"

"Đại phú hộ?"(16)

(16.Đại phú hộ (Daifugo) là một kiểu chơi bài của người Nhật.)

"Nó sẽ chỉ là cách mạng nối tiếp cách mạng và sẽ không có bất kỳ ai là bản dân(17) cả."

(17.Sau ván thứ nhất, thì người về nhất là đại phú hộ, nhì là phú hộ, ba là bản dân, bét là đại bản dân.)

Cô cười khúc khích, có vẻ đang có tâm trạng tốt.

"Hmmm."

Lôi những lá bài ra khỏi chiếc hộp nhựa, cô nàng trông như thể đang nghĩ ngợi trong khi cơ thể rung lên vì tráo bài. Không bị tác động nhiều lắm, tôi lấy túi Pocky(18) cô đã mua ra và gặm một thanh. Xào bài năm lần, cô dừng lại. Sau hành động hình như là gật đầu với chính mình trong sự tán thành vô số lần vì đã nảy ra ý tưởng nào đó, đôi mắt lấp lánh của cô quay về phía tôi.

(18.Pockky là loại bánh quy dạng que nhỏ.)

"Vì cả hai đứa đều uống rồi, hãy theo đà đó và chơi Sự thật hay Thách thức đi."

Tôi nhú mày, bởi nghe thấy tên một trò chơi mà mình chưa từng nghe qua.

"Cái kiểu trò chơi gì mà có tên nặng nề như vậy?"

"Cậu không biết á? Thế thì vừa chơi tớ sẽ vừa giải thích cho. Nhưng đầu tiên, luật quan trọng nhất này. Cậu tuyệt đối không được bỏ cuộc. Rõ chưa?"

"Nói cách khác, tớ không thể hất tung bàn cờ shogi đi, đúng chứ? Được thôi, tớ sẽ không chơi xấu thế đâu."

"Cậu thật sự nói vậy nhỉ?"

Điều cười tinh nghịch của cô nhuộm vẻ xấu xa. Cô di chuyển tất cả chỗ snack trên bàn xuống đất, và trải các lá bài úp sấp một cách điêu luyện trên mặt bàn thành hình tròn. Tôi có thể đọc được từ vẻ ngoài của cô rằng cô đang định lợi dụng cách biệt trong kinh nghiệm của hai đứa để đánh bại tôi, và điều này khiến tôi phẫn khích - tôi

quyết tâm sẽ cho cô biết thế nào là lẽ độ. Chẳng có rắc rối gì sất, bởi phần lớn trò chơi liên quan đến các lá bài đều là trận chiến của nhanh trí và vận may. Kinh nghiệm sẽ không giúp gì nhiều khi mà tôi hiểu được luật chơi.

"Tien thể, bọn mình đang sử dụng các lá bài vì tình cờ có chúng, cơ mà dùng trò oẳn tù tì thì cũng ổn thôi."

".....Trả lại nhiệt huyết của tớ đây."

"Tớ ăn nó mất rồi. Được rồi, vậy người lật được lá lớn nhất trong vòng tròn này sẽ là người thắng cuộc. Và người thắng cuộc sẽ có quyền."

"Quyền?"

"Quyền được hỏi 'sự thật hay thách thức?' Về điều này, tớ đoán mười vòng là được. Bây giờ, cứ chọn lấy một lá đi."

Như hướng dẫn, tôi lật một lá bài lên. Là lá 8 bích.

"Nếu lá bài cả hai bốc có cùng số thì sao?"

"Làm cách khác sẽ hơi phiền phức, cho nên bọn mình sẽ chỉ chọn một lá bài khác. Tớ cũng đã đề cập vừa nãy, nhưng vì tớ chỉ nghĩ ra luật bởi nó phù hợp, trò chơi này không thật sự liên quan tới poker đâu."

Lần này cô nàng uống rượu mặn trong khi lật một lá bài. Đó là lá 11 cơ. Quả thật tôi không hiểu, song tôi có thể biết mình nhất định đang ở trong tình thế bất lợi, cho nên tôi chuẩn bị tâm lý.

"Ya~y, thế là giờ tớ có quyền. Giờ tớ sẽ hỏi 'sự thật hay thách thức?' Và đầu tiên, cậu sẽ nói 'sự thật'. Okay, vậy, sự thật hay thách thức?"

"Sự thật..... Rồi sao nữa?"

"Vậy để bắt đầu, cậu nghĩ ai là người dễ thương nhất lớp mình?"

".....Chính xác thì tự dưng cậu hỏi cái gì thế?"

"Đây là Sự thật hay Thách thức, cậu biết đấy? Nếu không thể trả lời, thì cậu sẽ phải chọn thách thức. Và nếu cậu chọn thách thức, thì tớ sẽ quyết định cậu phải làm điều gì đó như một thách thức. Dù là sự thật hay thách thức, cậu tuyệt đối không thể tránh việc phải chọn một trong hai thứ đó."

"Đúng là một trò chơi của ác quỷ mà."

"Tớ đã bảo cậu lúc trước rồi, nhưng lúc này cậu không thể quay đầu nữa đâu. Chẳng phải cậu cũng đồng ý rồi sao? Cậu sẽ không chơi xấu đâu, đúng không?"

Cho rằng khiến tôi phát cáu đều là một phần trong kế hoạch của cô ấy, tôi vẫn giữ nguyên vẻ vô cảm trước mặt cô, người đang cười khả ố trong khi uống phần rượu của mình.

Không, còn quá sớm để bỏ cuộc. Có lẽ vẫn có lối thoát ở đâu đó.

"Cái thể loại trò chơi này thật sự tồn tại sao? Cậu có đảm bảo không phải mình vừa bày ra trò này ngay tại đây không? Nếu thế, tớ khẳng định rằng lời chấp nhận không bỏ cuộc giữa chừng của mình đã bị vô hiệu hoá."

"Đen thật, nhỉ. Cậu thực sự cho tớ là loại người không suy nghĩ thấu đáo kế hoạch của mình sao?"

"Có đấy."

"Muahaha, đó là một trò chơi được hoàn thiện thậm chí đã xuất hiện trong nhiều bộ phim đấy. Tớ dám chắc với cậu điều đó là thật vì tớ đã cẩn thận tìm kiếm sau một lần thấy nó xuất hiện trong phim. Nên cảm ơn cậu vì cố gắng hết sức mình để một lần nữa để nói rằng cậu sẽ không bỏ cuộc."

Khúc khích trong một dáng điệu mà tôi tưởng tượng chỉ cư dân của địa ngục mới có thể có, rõ ràng có sự độc ác ẩn hiện bên trong cặp mắt của cô nàng.

Bằng cách nào đó, có vẻ một lần nữa tôi đã bị mắc bẫy. Chính xác thì chuyện này đã diễn ra bao nhiêu lần rồi?

"Không được phạm vào trật tự công cộng và đạo đức trong sự thật và thách thức của bọn mình nhé - à, cơ mà cậu chưa bao giờ được trải nghiệm thứ gì đó gọi tình trước kia nhỉ, chết thật, phải nhớ điều khiển bản thân mình thật tốt đấy."

"Nhiều chuyện quá, đồ ngốc."

"Mất lịch sự thế!"

Cô ấy kết thúc chỗ rượu trong cốc của mình, và rót cốc thứ ba. Nụ cười nửa miệng mãi không ngớt kia cho thấy một chút còn có lẽ đã bắt đầu luân chuyển trong cơ thể của cô ấy rồi. Tiện đây, mặt của tôi đã nóng lên được một lát.

"Vậy, đầu tiên, câu hỏi của tớ - cậu nghĩ ai là người dễ thương nhất lớp mình?"

"Tớ không phán xét con người qua vẻ bề ngoài, cậu biết đấy."

"Tính cách không quá quan trọng, cái này là về người cậu cho là có khuôn mặt dễ thương nhất."

"....."

"Mà nói luôn, tớ sẽ không cho thấy lòng nhân từ nào hết nếu cậu chọn thách thức để thay thế đầu đấy."

Tôi chẳng cảm thấy gì ngoài cảm giác bất an từ câu nói ấy.

Tôi nghĩ về cách tốt nhất để tránh thiệt hại trong tình cảnh này. Cực chẳng đã - tôi đành chọn sự thật.

"Tớ nghĩ bạn nữ ấy cũng dễ thương đấy chứ. Cái bạn học giỏi toán ấy."

"Ah!! Ý cậu là Hina! Cô ấy có một phần tám là người Đức, cậu biết đấy. Hmm, ra là cậu thích kiểu con gái như thế. Dù Hina khá xinh, tớ không nghĩ cô ấy có bạn trai hay gì cả, và nếu là con trai tớ có lẽ cũng chọn Hina. Cậu có con mắt tinh đời đấy nhỉ!"

"Nói tớ có con mắt tinh đời giá chỉ khi nó hợp với quan điểm của cậu, cậu quả thực có một cái tôi khổng lồ đấy."

Tôi uống thêm rượu. So với lúc trước, vị giác của tôi đã trở nên tê liệt.

Theo chỉ đạo của cô, tôi lại chọn lấy một lá bài khác. Chín vòng nữa. Nghe chừng không giống như tôi có thể trốn thoát giữa chừng,

bởi vậy tôi hi vọng tất cả các câu hỏi còn lại đều là của tôi đặt ra.

Trời ơi, có vẻ tôi không may mắn trong những thời khắc thế này cho lắm.

Tôi bốc được lá 2 cơ, và cô thì bốc được 6 rô.

"Woohoo, có lẽ thiên đàng ban phước cho những đứa trẻ tốt bụng."

"Đột nhiên tớ trở nên mất niềm tin vào thánh thần rồi đây."

"Sự thật hay thách thức?"

".....Sự thật."

"Nếu Hina là số một trong lớp, chỉ xét ngoại hình, thì tớ xếp ở đâu?"

".....Trong số gương mặt những người mà tớ có thể ép mình nhớ ra - số ba."

Suy xét về việc đưa vào người sức mạnh của chất cồn, tôi uống nhiều rượu hơn nữa. Đồng thời, cô ấy cũng đưa cốc lên miệng, và uống thậm chí còn sung hơn cả tôi.

"Wo~w, tớ đã tự hỏi mình câu hỏi đó, nhưng tớ siêu ngớ ngàng luôn! Ý tớ là có ai ngờ Thân-thiết-kun lại trả lời thành thật đến thế cơ chứ - quá thành thật."

"Tớ chỉ muốn chuyện này chóng kết thúc thôi. Nên tớ đã cam chịu rồi."

Có lẽ là do rượu, gương mặt cô đã ửng đỏ.

"Thân-thiết-kun, cứ từ từ thôi, dù sao thì đêm nay vẫn còn dài mà."

"Đúng thế. Họ thường nói thời gian cảm giác như dài hơn nếu cậu không thích thú."

"Cơ mà tớ lại đang rất vui đây này."

Nói đoạn, cô rót hai cốc rượu khác. Do soda không còn sót lại tí nào, cô đổ đầy hai cốc tới tận miệng bằng rượu mạnh. Dù cho không cảm thấy gì, tôi có thể nói chính xác nó ngọt tới nhường nào từ mùi hương nồng nàn mà nó toả ra.

"Tớ hiểu rồi, thế tớ là người dễ thương thứ ba hửm. Ehehehehe."

"Đừng để ý, tớ rút bài đây. Xong, lá 12 rô."

"Quả nhiên cậu không có ý định hào hứng với trò chơi này nhỉ? Đến lượt tớ - waaah, 2 cơ."

Tôi liếc nhìn bộ mặt có vẻ thất vọng của cô nàng, và thấy nhẹ nhõm từ tận đáy lòng. Sự kháng cự tuyệt vời nhất tôi có thể huy động trong mười ván của trò chơi này là chặt con bài của cô, thậm chí chỉ một lần. Tôi thề rằng khi mà mười lượt chơi này chấm dứt, tôi sẽ không bao giờ tham gia cái hoạt động khó hiểu mà cô gọi là trò chơi một lần nào nữa.

"Nào, Thân-thiết-kun, nói đi chứ."

"Aaah, sự thật hay thách thức?"

"Sự thật!"

"E hèm, được rồi, hmm."

Tôi băn khoăn mình muốn biết điều gì về cô ấy, và nghĩ về chuyện đó ngay lập tức. Điều mà tôi muốn biết về cô ấy - không có gì khác ngoài chuyện đó.

"Okay, tớ quyết định rồi."

"Chuyện này bắt đầu làm tim tớ đập thành thịch!"

"Cậu là kiểu trẻ con thế nào?"

".....Ờ, chuyện này thật sự ổn chứ? Tớ thậm chí đã chuẩn bị để tiết lộ số đo ba vòng của mình đấy."

"Im lặng nào, đồ ngốc."

"Kinh khủng quá đi!"

Cô tựa người ra sau và nhìn lên trên, ra chiều thích thú. Hẳn nhiên, ý định đằng sau câu hỏi của tôi không phải để nghe về những hồi ức vui vẻ của cô. Cái tôi muốn biết là một con người như cô ấy đã trở thành bây giờ như thế nào. Tôi muốn biết rằng cô - người đối lập với tôi - lớn lên như thế nào, và những người xung quanh ảnh hưởng tới cô và bị cô tác động ra sao. Lý do đơn giản là bởi tôi thấy nó bí ẩn. Tôi băn khoăn khoảng cách giữa cuộc sống của chúng tôi đã lớn đến nhường nào để hình thành nét tính cách khác nhau của cả hai. Tôi tò mò liệu mình có thể nào trở thành giống như cô ấy chỉ với một bước đi sai lầm hay không.

"Tớ thế nào khi là một đứa trẻ áy à - dù sao thì, tớ đã được bảo rằng mình rất hiếu động."

"Dễ hiểu nhỉ, tớ có thể tưởng tượng một cách dễ dàng."

"Thật hả? Vì con gái cao hơn ở tiểu học, tớ thậm chí đã đi đánh nhau với đứa con trai đồ con nhất lớp. Tớ còn phá hỏng một vài đồ đạc, bởi vậy tớ là một đứa nhóc gây rắc rối."

Thật vậy, có lẽ có một sợi dây liên kết giữa vóc dáng cơ thể một người và tính cách của họ. Cơ thể của tôi lúc nào cũng đã nhỏ bé và ốm yếu. Có thể đó là nguyên nhân tôi trở thành người hướng nội.

"Nhiều đó đã đủ chưa?"

"Tớ đoán là rồi, tiếp tục thôi nào."

Sau đó, dường như chúa thật sự ban phước cho những đứa trẻ ngoan, và bằng cách này hay cách khác, tôi thắng năm lượt liên tiếp. Cô gái kiêu ngạo từ khi trò chơi bắt đầu đã biến mất, để lại cô gái mà chúa đã bỏ rơi cùng tuyến tụy của mình, người uống nhiều rượu hơn với mỗi lần thua và đã rơi vào tâm trạng xấu. Không, chính xác thì, cô lần nào cũng bực mình mỗi khi nghe thấy câu hỏi của tôi. Chỉ còn lại hai lượt, gương mặt cô đỏ bừng và đôi môi mím chặt, và cô trông như thể sẽ trôi tuột khỏi ghế sofa. Cứ như là một đứa trẻ đang hơn dỗi vậy.

Nhân tiện, dưới đây là câu hỏi và câu trả lời của năm lượt chơi khiến cô ấy nói, "Đây là phỏng vấn đấy hả?"

"Thứ đã khiến cậu thích thú trong thời gian dài nhất là gì?"

"Nếu phải chọn một thứ, tớ đoán là tớ luôn luôn thích phim."

"Cậu tôn trọng người nổi tiếng nào nhất và tại sao?"

"Sugihara Chiune!(19) Người cấp visa cho những người Do thái. Tớ nghĩ ông ấy siêu ngẫu khi thực hiện những điều mà ông cho là

đúng."

(19. Một nhà ngoại giao người Nhật, từng là Phó tổng lãnh sự Đế quốc Nhật Bản tại Litvia. Trong chiến tranh thế giới thứ hai, ông đã giúp hàng nghìn người Do Thái rời khỏi Litvia bằng cách cấp cho họ thị thực quá cảnh vào Nhật.)

"Cậu nghĩ đâu là điểm mạnh và điểm yếu của mình?"

"Điểm mạnh của tớ là tớ có thể thân thiết với mọi người, và tớ hoàn toàn không chắc về điểm yếu của mình, nhưng có lẽ đó là tớ dễ dàng trí như thế nào."

"Khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời cậu?"

"Hehe, tớ đoán là gặp cậu. Teehee."

"Không tính mấy thứ về tuyên tụy của cậu, thời khắc đau khổ nhất trong cuộc đời của cậu là gì?"

"Chắc là khi con chó luôn ở bên tớ bị chết hồi tớ học sơ trung..... Mà này, bộ đây là phỏng vấn hả?"

Tôi làm một bộ mặt tỏ vẻ không quan tâm tuyệt đẹp nếu phải nói, rồi trả lời, "Không, một trò chơi." Và với đôi mắt ngấn nước, cô hét lên, "Vậy hỏi mấy câu thú vị hơn đi chứ!"

Sau đó, cô ấy tiếp tục uống một cốc rượu khác.

"Uống đi."

Để không chọc giận kẻ nghiện rượu đang đối diện mình cùng với cái nhìn kiêu nhã, tôi cũng uống một chút rượu. Bằng cách đó, tôi

cũng đã trở nên chhuizen choáng, song tôi vẫn còn duy trì được bản mặt tỉnh bơ tốt hơn cô.

"Còn hai lượt; Bây giờ tớ sẽ bốc bài - 11 bích."

"Gì thế! Sao lại to vậy cơ chứ~, gah!"

Trong lúc dốc hết sức than vãn với vẻ buồn bã, thất vọng và bức tức, cô cũng lật lá bài lên. Tôi nhìn vào con số mà cô đã lấy, và tôi - người chắc mẩm mình sẽ thắng - mồ hôi đang chảy dọc sống lưng.

13 bích - lá là già.

"Tớ, tớ, tớ, tớ làm được rồi!Hmm?"

Có vẻ cõn đã đi tới chân của cô nàng đang hân hoan và đứng dậy cùng một lúc, thế rồi cô lão đảo và ngã nhào trên ghế sofa. Với điệu bộ hoàn toàn khác so với trước đó, cô cười khanh khách vào trạng thái bất thường của cơ thể mình.

"Này, Thân-thiết-kun, tớ xin lỗi, nhưng lần này, cậu có thể chọn sau khi tớ tiết lộ cả câu hỏi và mệnh lệnh được không?"

"Thế cuối cùng cậu đã lộ ra bản chất thật sự của mình rồi nhĩ, không nói đến câu hỏi, cậu thật sự chỉ muốn đưa ra mệnh lệnh mà thôi."

"Aaah, phải, phải, nói cho cùng thì đây cũng là Sự thật và Thách thức mà."

"Chà, tớ đoán chuyện đó cũng không phạm luật."

"Đượ~c rồi, sự thật hay thách thức? Sự thật, nói cho tớ ba điểm cậu cho là dễ thương ở tớ. Thách thức, đưa tớ đi đến giường."

Cơ thể tôi bắt đầu tự động di chuyển, có lẽ còn trước cả khi cô ngừng nói. Trong trường hợp này, nếu chọn sự thật, thì đằng nào, cuối cùng tôi cũng phải đưa cô đi, nên chẳng có chút lưỡng lự nào trong việc chọn lấy lựa chọn giúp tôi một mũi tên trúng hai đích cả. Ấy là còn chưa kể, câu hỏi mà cô đưa ra cho sự thật quá ư sai lầm.

Đứng dậy, tôi bị hạ gục bởi ấn tượng sai lệch rằng cơ thể mình nhẹ hơn bình thường. Tôi tiến thẳng đến ghế sofa mà cô đang ngồi. Hình như rượu đã lên tới đầu cô ấy. Nghĩ bụng cho cô ấy mượn một tay, tôi chìa bàn tay mình ra ngay trước mắt cô nàng. Khi tôi làm thế, tròng cười lớn dừng lại.

"Cái tay đó là sao vậy?"

"Tớ cho cậu mượn một tay, bởi vậy nhanh lên, đứng dậy đi."

"Không, không dậy đâu. Vì chân tớ chẳng còn chút sức lực nào cả."

Cô chậm rãi nhếch khoé môi.

"Tớ nói rồi còn gì? ĐƯ~A TỚ~ ĐI."

"....."

"Thôi nào, thôi nào, cõng tớ cũng được, hoặc có lẽ thậm chí là bế kiểu cô- waaah!"

Trước khi cô có thể nói hết cái tên phát ngượng kia, tôi vòng tay ra sau lưng và đầu gối cô, và nhấc bổng cô ấy lên. Ngay đến một thằng tôi yếu đuối cũng có đủ sức mạnh để bế cô đi được vài mét. Do dự sẽ chẳng đi đến đâu cả - đó là điều tôi nghĩ. Không có vấn đề

gì hết - chúng tôi lúc này đều đã say, cho nên mấy cái cảm giác ngại ngùng có thể đã mất hết rồi.

Trước lúc cô có thể đưa ra bất kỳ phản ứng nào, tôi quăng cô nàng trong tay mình lên giường. Hơi ẩm vượt khỏi cánh tay tôi. Cô vẫn chết lặng, sự bất ngờ vẫn hiện hữu trên gương mặt ấy. Thở không ra hơi, mặc cho chất cồn và nỗ lực của thân thể, tôi nhìn chằm chằm vào cô trong khi gương mặt cô chậm rãi và lặng lẽ nở một nụ cười trước khi bắt đầu bật cười trong điệu bộ gợi nhớ lại tiếng lách phách mà mấy con dơi tạo ra.

"Tớ rất ngạc nhiên! Cảm ơn nha!"

Nói đoạn, bằng hành động chậm chạp và uể oải, cô lật sang mé trái chiếc giường lớn, nằm ngửa người, và nhắm mắt lại. Tôi nghĩ rằng sẽ thật tốt nếu cô cứ ngủ như thế, thế nhưng cô cười khanh khách trong khi đánh vào mặt giường bằng cả hai tay. Không may là, hình như cô ấy sẽ không bỏ lỡ ván cuối.

Tôi kiên quyết với quyết tâm của mình.

"Ừm, vòng cuối rồi nhỉ. Tớ sẽ đặc biệt lật bài hộ cậu. Chỉ cần nói cậu muốn lá nào thôi."

"Okay, có lẽ tớ sẽ chọn lá bên phải gần cái cốc của mình."

Cô lặng thinh, và thản nhiên khua khoắng tay liên tục trên giường.

Tôi, vẫn đang đứng, lật lá bài có góc bị kẹp dưới cái cốc đang chứa chút rượu mặn.

Lá 7 chuồn.

"7."

"Waaah, lưng chùng."

"Tớ hiểu điều đó nghĩa là cậu có mâu thuẫn trong tư tưởng được không?"

"Yup, lưng chùng."

Tôi phớt lờ cô nàng vẫn tiếp tục nói "lưng chùng~" sau khi có lẽ đã trúng tiếng sét ái tình với cụm từ kia, và nhìn vào vòng tròn các lá bài để chọn ra lá cuối cùng của mình. Trong những thời điểm thế này, có lẽ có người sẽ suy đi tính lại và cực kỳ thận trọng trong lựa chọn của mình, thế nhưng họ đã sai. Vì chúng tôi đều gần như đang lựa chọn dưới cùng điều kiện, về cơ bản thì không có tác nhân nào khác ảnh hưởng bên cạnh vận may. Nếu thế, người ta nên nhanh chóng đưa ra quyết định mà không nhìn lại.

Thản nhiên, tôi lấy một lá bài bên trong vòng tròn, và với hết khả năng của mình, tôi rửa sạch tâm trí khỏi những ý nghĩ thừa thãi trước khi lật nó.

Cái tôi cần là may mắn.

Dù tôi có quyết định coi điều này là gả lãng hay không đi nữa, con số sẽ không thay đổi.

Lá bài tôi rút ra là -

"Bao nhiêu vậy?"

".....6."

Trong những thời điểm thế này, tôi - người trung thực tới mức không thể nói dối - là một bất lợi. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho tôi nếu tôi có thể trở thành một con người có thể hát đồ bàn cờ shogi, song tôi không muốn trở nên như vậy, và tôi cũng không thể.

"Woohoo, tớ nên bắt cậu làm gì đây nhỉ~."

Nói xong, cô trở nên im lặng. Cảm thấy như một tù nhân trong xà lim cho tử tù, tôi vẫn vừa đứng vừa chờ đợi câu hỏi của cô.

Lần đầu tiên sau một lúc lâu, sự im lặng xảy ra trong căn phòng mờ tối. Có lẽ như một phần chi phí của khách sạn, gần như không tiếng ồn nào từ ngoài kia có thể được nghe thấy - kể cả tiếng ồn lọt ra từ mấy phòng kế bên. Một cách khó chịu, vì thực tế tôi đã say, tôi có thể rõ ràng nghe thấy âm thanh hơi thở và nhịp tim của chính mình. Tôi cũng có thể nghe thấy hơi thở sâu và bình thường của cô nữa. Tôi nghĩ cô có thể đã thiếp đi, nhưng khi nhìn vào cô, đôi mắt đó vẫn mở to, nhìn đắm đắm vào trần nhà đen đặc. Có quá nhiều thời gian trong tay, tôi nhìn ra ngoài qua kẽ hở giữa các tấm rèm. Đường phố nhộn nhịp vẫn chiếu sáng với những ánh đèn nhân tạo, chẳng có vẻ gì là muốn đi ngủ.

"Sự thật hay thách thức?"

Câu nói đột ngột vang lên từ đằng sau tôi - dường như cô rốt cục đã đi đến kết luận, và trong khi cầu nguyện hết khả năng có thể rằng đó không phải là điều sẽ đe dọa con tim mình, tôi trả lời, tấm lưng vẫn quay lại phía cô.

"Sự thật."

Một hơi thở duy nhất - tôi nghe thấy luồng khí lớn, và cô thốt câu hỏi cuối cùng của đêm nay.

"Nếu tớ-"

"....."

"Nếu tớ nói tớ thật sự, thật sự sợ cái chết, cậu sẽ làm gì?"

Không bật ra được một chữ nào, tôi quay người lại.

Giọng nói của cô quá đổi dịu dàng, và nó khiến tôi nghĩ rằng con tim mình sắp thôi băng giá. Để trốn chạy cơn ớn lạnh, tôi phải đảm bảo rằng cô vẫn còn sống, và vì thế tôi quay người lại.

Có thể cô đã cảm nhận được ánh nhìn của tôi lên người mình, ấy vậy mà, cô gái ấy vẫn tiếp tục lãnh đạm nhìn lên trần nhà với đôi môi khép chặt, chẳng buồn nói thêm gì nữa. Có lẽ, cô nghiêm túc. Tôi không tài nào hiểu được cảm xúc thật của cô. Sẽ chẳng có gì lạ ngay cả khi cô nghiêm túc. Sẽ chẳng có gì lạ ngay cả khi cô đang đùa giỡn. Nếu đón nhận nó một cách nghiêm túc, tôi sẽ không biết phải trả lời ra sao. Nếu đón nhận nó như một lời nói đùa, tôi sẽ không biết phải trả lời thế nào.

Tôi không biết.

Tựa hồ cười vào trí tưởng tượng của tôi yếu đuối đến nhường nào, một lần nữa, con quái vật sâu thẳm trong tâm hồn tôi bắt đầu thở ra. Thằng tôi sợ hãi không dám xía đến ý định của mình, và mở cái miệng của nó.

"Thách thức....."

Cô không nói lựa chọn của tôi là tốt hay xấu. Cô đơn giản là tiếp tục nhìn chăm chú vào trần nhà, và đưa ra mệnh lệnh tiếp theo:

"Cũng phải ngủ trên giường, không được phép phản đối hay làm trái."

"Lưng chừng~," cô cất tiếng lần nữa, lần này thì ngân nga nó bằng một giai điệu.

Tôi chán nản trong trong suốt lúc nhận lấy việc mình phải làm, nhưng như mong đợi, tôi đâu thể nào lật đồ bàn cờ shogi chứ.

Tôi tắt điện, và nằm xuống với lưng quay lại cô ấy, đơn giản là đợi thần ngủ làm tôi chìm vào cõi mộng. Một đôi lần, chiếc giường không phải của riêng mình tôi sẽ đứng đưa khi cô xoay người và trở mình trong giấc ngủ. Hình như cô không thật sự muốn chia sẻ.

Chiếc giường cỡ lớn có đủ khoảng trống ngay cả khi hai đứa tôi ngủ quay lưng lại với nhau.

Chúng tôi vô tội.

Vô tội, và trong trắng.

Tôi không phải tìm kiếm sự tha thứ từ bất cứ ai.

Cả cô và tôi thức dậy cùng lúc vì cùng một lý do. Một chiếc di động đang kêu ầm ĩ. Tôi rút điện thoại của mình ra khỏi túi, thế nhưng không có một thông báo nào hết - vì vậy có nghĩa đó phải là của cô ấy, tôi lấy cái điện thoại vớt ở ghế sofa và đưa cho cô gái đang ngồi trên giường. Cô gái với đôi mắt ngái ngủ mở chiếc điện thoại gấp ra, và đưa nó lên tai.

Ngay tức thì, tôi, người không ở ngay cạnh cô ấy, có thể nghe thấy tiếng la hét từ đầu dây bên kia. "Sakuraaaaa! Cho tớ biết bây giờ cậu đang ở đâu ngay!" Cau mày, cô đưa điện thoại ra xa khỏi tai. Khi người gọi đã bình tĩnh lại, cô mới dí nó vào sát tai một lần nữa.

"Buổi sáng tốt là~nh, có chuyện gì thế?"

"Đừng hỏi tớ có chuyện gì! Tớ đang hỏi cậu đang ở đâu đấy!"

Có vẻ đôi chút không chắc chắn, cô cho người gọi biết tên của tỉnh mà chúng tôi đã đặt chân tới. Tôi có thể nói rằng người gọi đang kinh ngạc.

"Tạ - tại sao cậu lại đi tới tận chỗ đó, và lại còn nói dối bố mẹ mình rằng cậu đang đi du lịch với tớ nữa chứ!"

Bằng câu nói đó, tôi biết rằng người ở đầu dây bên kia là Bạn-tốt-nhất-san. Đáp lại cô bạn đang phàn nàn ca cẩm, cô ấy buông ra một cái ngáp dài thành thoi.

"Làm sao cậu biết?"

"Đã có vài chuyện về hội phụ huynh và giáo viên qua điện thoại sáng nay! Sau của cậu là của tớ, cậu biết không! Có một cuộc gọi từ mẹ cậu, và tớ đã là người nghe máy - tớ đã phải rất vất vả mới lừa được bác ấy."

"Vậy là cậu lừa mẹ tớ vì tớ, đúng như mong đợi về Kyouko. Cảm ơn cậu nhiều lắm luôn. Cậu làm thế nào thế?"

"Tớ giả bộ là chị gái mình, nhưng cái đó không phải vấn đề! Tại sao cậu lại đi xa tới mức nói dối bố mẹ mình để đi đến cái nơi kiểu đó cơ chứ?"

".....Mmm."

"Còn chưa kể, nếu cậu thật sự muốn đi, cậu không cần phải nói dối hay gì cả, cứ đường hoàng mà đi chơi thôi. Tớ thậm chí sẽ đi cùng."

"Aah, nghe hay đấy, hãy cùng đi chơi đâu đó vào kỳ nghỉ hè nhé. Khi nào thì Kyouko được nghỉ hoạt động câu lạc bộ nhỉ?"

"Tớ sẽ kiểm tra lịch và liên lạc với cậu sau được chứ - cứ như tớ sẽ làm thế ấy!"

Lời hứa-hảo-và-trả-miếng thông minh chạm đến tai tôi với âm lượng dư thừa. Cho dù ai đó đang nói chuyện với âm lượng bình thường qua điện thoại, bên trong một căn phòng tĩnh lặng, thì đã có thể nghe thấy một số nội dung nhất định rồi. Tôi rửa mặt, và đánh răng trong khi quan sát cuộc nói chuyện qua điện thoại của cô. Kem đánh răng còn mới hơn cái mà tôi vẫn hay sử dụng.

"Về cơ bản, tự ý lảng lảng đi đến nơi nào đó thật xa - cậu đâu phải mấy con mèo sắp chết, cậu biết đấy."

Một lời nói đùa không thể cười vào - tôi nghĩ trong khi lắng nghe, và cô đáp lại một câu còn khó để mà cười vào hơn, nhưng quả thực là sự thật.

"Tớ đâu có ở một mình."

Bằng đôi mắt đỏ ngầu do chất còn buổi tối qua, và trông cô ấy tựa như đang thích thú, cô hướng ánh mắt của mình về phía tôi. Tôi muốn úp mặt vào bàn tay mình, nhưng không may, chúng đều đang bận giữ bàn chải đánh răng và ca nước.

"Cậu, không ở một mình? Hả, với ai... Bạn trai cậu à?"

"Làm gì có chuyện, cậu biết tớ đã chia tay với cậu ta rồi mà!"

"Thế thì là ai?"

"Thân-thiết-kun."

Tôi có thể nghe thấy sự câm lặng từ phía bên kia của người gọi. Chẳng bận tâm xem chuyện này sẽ đi đến đâu, tôi tiếp tục đánh răng.

"Cậu biết không, cậu-"

"Cứ nghe những gì tớ nói đã, Kyouko."

"....."

"Cậu có thể nghĩ rằng nó kỳ lạ, và cậu có thể không hiểu lý do, nhưng tớ nhất định sẽ giải thích tất cả cho cậu một ngày nào đó. Đó là lý do ngay cả khi cậu không hoàn toàn bị thuyết phục, hãy cứ để mọi thứ thế này đi. Và thế nên, tớ mong bây giờ cậu sẽ giữ kín chuyện này cho riêng mình."

"....."

Dường như giọng nói của cô nàng đã trở nên nghiêm túc, và trước khi tôi biết, cô ấy đã khiến Bạn-tốt-nhất-san không nói được lời nào. Tôi nghĩ rằng đó là điều hết sức hiển nhiên. Suy cho cùng, cô nàng đã để lại cô bạn tốt nhất của mình để đi chơi cùng người bạn cùng lớp xa lạ nào đấy.

Bạn-tốt-nhất-san lặng thinh một lúc ở đầu dây bên kia. Cô nàng kiên nhẫn áp sát điện thoại vào tai.

Rốt cục, một giọng nói cũng phát ra từ thiết bị điện tử.

".....Hiểu rồi."

"Cảm ơn, Kyouko."

"Tớ có vài điều kiện."

"Gì cũng được."

"Đi về an toàn, và mua cho tớ một món đồ lưu niệm. Còn nữa, đi chơi một chuyến với tớ trong kỳ nghỉ hè. Cuối cùng, bảo với Bạn-cùng-lớp-có-mối-quan-hệ-khó-hiểu-với-bạn-tốt-nhất-của-tớ rằng - nếu cậu ta có làm gì với Sakura, tớ sẽ giết chết cậu ta."

"Wahaha, tớ biết rồi."

Sau khi trao đổi vài câu bông đùa, cô nàng cúp máy. Tôi súc miệng và ngồi xuống ghế sofa đã bị chiếm giữ bởi cô ấy ngày hôm qua. Trong lúc sắp xếp những lá bài poker nằm vương vãi khắp trên bàn, tôi quay ra nhìn cô và thấy cô đang chải mái tóc đen dài vẫn rối tinh rối bù vì ngủ dậy.

"Thật tốt khi có một người bạn tốt nghĩ về bạn bè của họ, nhỉ."

"Tớ biết roà~i, à, có thể cậu đã nghe thấy, nhưng hình như Kyouko sẽ giết cậu đấy."

"Chỉ khi tớ làm gì đó kỳ lạ thôi, phải không? Vậy bên cạnh việc nói rằng tớ vô tội, làm ơn hãy giải thích chính xác mọi thứ."

"Thế còn bé kiểu công chúa thì sao?"

"Ooh, thì ra nó có cái tên kiểu ấy - với mọi thứ đã làm và trải qua, tớ cảm tưởng mình như một phần của công ty vận chuyển nào đó vậy."

"Tớ đoán cho dù Kyouko có nghe thấy gì, thì cậu cũng bị cô ấy giết thôi."

Khi cô gội đầu để sửa sang lại mái tóc sau khi ngủ dậy của mình xong xuôi, chúng tôi bước xuống tầng một của khách sạn để ăn sáng.

Bữa sáng được cung cấp trong hình thức của một bữa tiệc buffet lớn, và như mong đợi, thật sự nó gọi lên trong đầu về đẳng cấp của khách sạn này. Tôi chủ yếu chọn lấy mấy món như cá và tofu lên đĩa của mình, rồi làm một suất quà sáng kiểu Nhật. Đã lấy được một chỗ gần cửa sổ, tôi đang đợi cô trong lúc cô tới cùng một số lượng đồ ăn nhiều đến lố bịch trên khay của mình. "Tớ cần ăn nhiều vào buổi sáng," cô nói vậy đấy, thế mà cuối cùng, vẫn để lại ba món ăn chưa đụng tới, và tôi phải ăn chúng.

Vừa dùng bữa, tôi vừa nghiêm túc lên lớp cô về niềm vui của việc lên kế hoạch.

Trở về phòng, tôi đun sôi chút nước và pha cà phê; cô thì vẫn vậy, một chút trà đen. Chúng tôi nghỉ ngơi và xem vài chương trình buổi sáng, ngồi vào vị trí y hệt tối hôm trước. Bên trong không gian im ắng mà những giọt nắng chói gắt hắt vào, cơ hồ cả hai đứa đều đã quên bằng câu hỏi cuối cùng ngày hôm qua.

"Kế hoạch hôm nay là gì?"

Khi tôi hỏi, cô hào hứng đứng lên, tiến về chỗ chiếc ba lô màu xanh da trời, và lôi ra một quyển sổ tay. Có vẻ cô đã kẹp lại vé Shinkansen trong đó.

"Bọn mình sẽ lên Shinkansen vào lúc hai giờ ba mươi, cho nên bọn mình sẽ có thời gian ăn uống và đi mua quà lưu niệm. Chúng ta có thể đi đâu trước đó không?"

"Tôi không biết khu vực này thế nên tôi sẽ giao toàn quyền cho cậu."

Sau khi ung dung kiểm tra đồ đạc và cúi đầu chào các nhân viên, trong sự đồng thuận với quyết định của cô, chúng tôi bắt một chuyến xe bus và đi đến một khu mua sắm có vẻ khá nổi tiếng. Một khu phức hợp thương mại được xây dựng sao cho có một con sông vắt qua, nó có mọi thứ từ các cửa hàng bán các vật dụng thường ngày cho tới rạp phim, và dường như nơi này còn có rất nhiều du khách nước ngoài ghé vào như một điểm tham quan. Khi đến nơi, chúng tôi đưa mắt quan sát, công trình khổng lồ màu đỏ có sức ảnh hưởng không gì sánh bằng, rò rỉ ra bầu không khí của một điểm mốc đích thực. Chúng tôi lạc lối không biết đi đâu trong tòa nhà được xây dựng tráng lệ một cách phức tạp, song khi chúng tôi đi tha thẩn, thật tình cờ lại có một anh hề đang biểu diễn đường phố ở một không gian rộng lớn bên bờ sông, và hai đứa hoà lẫn vào với các khán giả khác.

Buổi trình diễn kéo dài chính xác là hai mươi phút thật thú vị, và với cái vẫy tay đầy hóm hỉnh của anh hề sau buổi diễn, tôi đặt một đồng một trăm yên vào mũ của anh ta, với tư cách một học sinh cao trung. Có vẻ như đã cảm thấy thích thú, cô đặt vào đó đồng năm trăm yên.

"Thế không thú vị sao? Thân-thiết-kun cũng nên trở thành một nghệ sĩ đường phố đi."

"Làm ơn nhìn lại xem cậu đang nói chuyện với ai đi. Làm một việc mà tớ phải thu hút người khác là không thể với tớ. Đó là lý do vì sao tớ nghĩ người đó thật tuyệt vời."

"Tớ hiểu rồi, tề thật. Có lẽ tớ nên thử một lần. À, quên mất tiêu, tớ sẽ chết sớm mà."

"Có phải cậu khơi ra chuyện này chỉ để nói về điều đó không? Dù sao cậu cũng có một năm cơ mà, ngay cả khi không thể đạt đến trình độ của họ, cậu vẫn sẽ khá tuyệt vời nếu cậu luyện tập."

Cô mỉm cười rạng rỡ với đề nghị của tôi. Đó là một nụ cười có vẻ rất dễ lây.

"Phải! Đúng vậy! Có lẽ tớ nên thử!"

Xúc động với triển vọng của bản thân trong tương lai, cô mua một vài vật dụng để luyện tập từ một cửa hàng chuyên dụng bán đồ ảo thuật bên trong toà nhà đó. Vì cô cũng sẽ biểu diễn cho tôi một ngày nào đó, nên sẽ thật vô ích nếu tôi giúp cô ấy chọn đồ - đó là lý do tại sao. Chẳngặng đừng, tôi đành xem buổi chào hàng các món đồ ảo thuật diễn ra ở trước cửa hàng cùng mấy nhóc học tiểu học.

"Aah, có lẽ với cái này, tớ sẽ hiện ra như một ngôi sao chổi, và tên tớ sẽ được truyền dạy cho các thế hệ sau này như một nhà ảo thuật huyền thoại biến mất một cách bất ngờ."

"Nếu cậu có tài năng không thể tin được, thì có lẽ."

"Một năm trong cuộc đời của tớ đáng giá năm năm của người khác, nên nhất định tớ sẽ làm được. Chống mắt lên mà xem đi."

"Chẳng phải giá trị mỗi ngày của một người không thay đổi sao?"

Trông cô nàng quả thực nghiêm túc về điều này, dáng điệu của cô đang đầy ắp sự hăng hái mãnh liệt hơn bình thường. Cái khiến con người toả sáng là khả năng đạt được mục tiêu mặc cho thời gian bị hạn chế. Đứng kế bên tôi, cô có lẽ toả sáng còn rực rỡ hơn thế.

Trong khi tôi dạo bước quanh toà nhà cùng cô gái toả sáng ấy, thời gian cứ dần trôi. Cô mua vài ba món quần áo. Cô cứ đến chỗ tôi với mấy chiếc áo thun và váy có vẻ dễ thương trên tay, và bắt tôi đánh giá từng và mỗi cái trong số chúng, song bởi tôi không hiểu rõ cái gì được xem là tốt hay xấu trong thời trang của con gái, tôi chọn cách nói rằng chúng hợp với cô - những câu từ chẳng hàm chứa khen ngợi hay chê bai. Ngạc nhiên thay, những lời nói ấy đặt cô vào tâm trạng tốt, nên tôi vui mừng. Và do tôi không nói dối về việc quần áo hợp với cô, con tim tôi không thấy đau đớn bởi tội lỗi.

Chúng tôi tạt vào một tiệm bán hàng Ultraman trên đường, và cô mua cho tôi một cái mô hình quái thú bằng nhựa vinyl trông như xương khủng long như một món quà, thế nhưng tôi không hiểu ý nghĩa sau lựa chọn ấy. Khi hỏi cô, thì cô bảo rằng nó hợp với tôi. Nó chẳng làm tôi vui chút nào. Đáp lại, tôi cũng mua cho cô một mô hình Ultraman bằng nhựa vinyl mềm. Khi tôi nói nó hợp với cô, tâm trạng cô vẫn vui như bao lần.

Chúng tôi đặt mô hình nhựa vinyl mềm một trăm yên lên các ngón tay mình, và bắt đầu trở lại nhà ga sau khi ăn một vài chiếc kem tươi. Chúng tôi đến nhà ga vào khoảng giữa trưa, và hai đứa -

những người chỉ mới ăn kem tươi - đi xem đồ lưu niệm trước bữa trưa. Bên trong khu phức hợp của nhà ga, có một không gian lớn chỉ bán đồ lưu niệm, và nó lọt vào mắt cô nàng.

Trong lúc nếm thử các loại đồ ăn thức uống khác nhau, cô mua snack và trứng cá cho gia đình, cũng như snack cho bạn tốt nhất của mình. Tôi cũng mua chút snack cho bản thân đã được trao giải vàng bởi Monde Selection nhiều năm liên tiếp. Do đã bảo với gia đình rằng mình đang ở lại nhà một người bạn, tôi không thể mua quà lưu niệm về nhà được. Đó là một nỗi xấu hổ thật sự, cơ mà lần này thì đành phải vậy thôi.

Chúng tôi ăn ramen ở một quán ramen khác với hôm qua, và vì vẫn còn thì giờ, chúng tôi dùng trà tại một quán cà phê trước khi lên tàu Shinkansen. Tôi bắt đầu trở nên đa cảm suốt lúc cuối chuyến đi. Thậm chí còn nhiều hơn cả thằng tôi trong quá khứ đã bị cô ấy lôi đi, tôi trở nên lo lắng về tương lai.

"Hãy cùng đi chơi một chuyến nữa - tớ đoán lần tới sẽ là mùa đông."

Người con gái đang nhìn ngắm cảnh vật từ chỗ ngồi sát cửa sổ đã nói vậy. Tôi gặp đôi chút khó khăn khi tìm cách đáp lại, nhưng cuối cùng, tôi cũng trả lời thành thật.

"Ừm, có lẽ thế cũng được."

"Ôi, cậu thành thật một cách khủng khiếp. Vậy có phải cậu đã vui không?"

"Ừm, tớ đã vui."

Tôi đã vui. Quả thực tôi cảm thấy như vậy. Tôi lớn lên trong một gia đình tự do kinh tế, cả bố lẫn mẹ đều bận rộn, và dĩ nhiên tôi không có bất kỳ người bạn nào đi du lịch cùng, cho nên tôi vui sướng nhiều hơn là mình nghĩ.

Không hiểu sao cô lại trưng ra một gương mặt ngạc nhiên, và sau khi nhìn vào tôi, cô nhanh chóng trở lại với nụ cười thường ngày và mạnh mẽ nắm lấy cánh tay tôi. Không biết phải làm sao, tôi hoảng sợ. Có lẽ nhận ra cảm giác của tôi, cô nhìn tôi đầy lúng túng, thế rồi rút tay lại và khẽ cất tiếng,

"Xin lỗi."

"Gì thế, cậu đang cố gắng lấy tuyến tụy của tớ bằng vũ lực à?"

"Không, chỉ là hiếm có lúc nào cậu thành thật đến vậy, thế nên tớ bị mất tự chủ mà thôi. Phải, tớ đã cực kỳ vui. Cảm ơn rất nhiều, vì đã thân thiết với tớ. Tớ tự hỏi bọn mình nên đi đâu tiếp đây. Có lẽ đi về phía bắc cũng ổn. Tớ muốn hoàn toàn ném trái cái lạnh."

"Sao cậu phải đối xử tệ bạc với cơ thể mình? Tớ ghét cái lạnh, bởi vậy tớ muốn trốn chạy xa hơn về phía nam."

"Waaah, bọn mình thật sự đi về hai hướng khác nhau nhỉ!"

Vẫn nhìn cô nàng đã phồng má làm bộ khó chịu, tôi bóc giấy gói quà lưu niệm mà tôi mua cho chính mình. Chia cho cô snack, tôi cắn miếng snack kiểu bánh bao. Hương vị của bơ gần như quá ngọt.

Ngay trước khi chúng tôi đi tới thị trấn nơi hai đứa sống, vòm trời mùa hè đã bắt đầu chậm chậm chuyển màu xanh biếc. Chúng tôi lên con tàu tới nhà ga mọi khi của mình, và đi xe đạp tới đâu đó gần trường học trước khi chia tay ở một nơi như mọi ngày. Vì chẳng nào

cũng gấp lại vào thứ hai, cả cô nàng và tôi đều nhanh chóng nói lời tạm biệt và đi xuống con đường dẫn về nhà mình.

Tôi về nhà thì cả bố và mẹ tôi vẫn chưa trở về. Sau khi cẩn thận rửa tay và súc miệng, tôi ở lì trong phòng mình. Lúc nằm xuống giường, cơn buồn ngủ bất ngờ ập tới người tôi. Vừa bắn khoăn liệu có phải mình đã mệt mỏi về thể xác, thiếu ngủ, hay có lẽ là cả hai hay không, tôi ngủ thiếp đi.

Tôi được mẹ đánh thức khi đến lúc ăn cơm tối, và ăn mì xào trong khi xem ti vi. Đa phần sẽ nói mọi thứ cho tới lúc về tới nhà có thể được gọi là một cuộc hành trình, thì tôi hiểu điều đó theo cách khác, cuộc hành trình thật sự chỉ kết thúc khi tôi dùng bữa cơm gia đình hằng ngày. Tôi đã trở về với cuộc sống thường nhật của mình.

Phần còn lại của cuối tuần, cô ấy không liên lạc lần nào hết. Vẫn giống như mọi bữa, tôi lại ngồi lì trong phòng đọc sách, chỉ ra ngoài đi siêu thị một mình vào buổi chiều để mua vài chiếc kem đá. Dùng mọi thứ còn lại của hai ngày theo cách chẳng có gì đặc biệt, khi tôi nhận ra điều ấy thì đã là tối chủ nhật.

Tôi đã đợi cô ấy liên lạc với tôi. Khi tới trường vào thứ hai, sự thật tôi đi du lịch cùng cô ấy đã lan truyền khắp cả lớp.

Tôi không chắc liệu nó có liên quan gì đến việc đó không, nhưng tôi phát hiện giày đi trong nhà của mình nằm trong một cái sọt rác.

Dù sao đi nữa, chẳng có vẻ gì là tôi đã vô tình phạm sai lầm.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 5

Đã có hàng loạt các sự kiện bất thường từ khi buổi sáng bắt đầu.

Đầu tiên, giày đi trong nhà của tôi biến mất như tôi đã đề cập, nhưng chuyện không dừng lại ở đó.

Như bình thường, tôi đến trường và mở tủ giày của mình để lấy đôi giày đi trong nhà ra - nó xảy ra cùng lúc tôi nhủ thầm, "Hửm, nó đâu rồi nhỉ?"

"Buổi sáng tốt lành....."

Có người gọi tôi. Ngoài người con gái ấy, chẳng có ai trong lớp sẽ chào tôi cả, nhưng bởi cao độ trong giọng nói của cô quá thấp, tôi quay người lại nghĩ rằng có lẽ tuyển tụy của cô bị suy nhược, và gặp phải một bất ngờ.

Bạn-tốt-nhất-san của cô nàng đang ném cho tôi một cái nhìn thù địch công khai.

Tôi run rẩy, nhưng ngay cả tôi, người không có nhiều kiến thức về giao tiếp xã hội, cũng biết không trả lời thì sẽ thật khiếm nhã, nên bèn dè dặt đáp lại "buổi sáng tốt lành". Cô nhìn chăm chăm vào mắt tôi, tùy tiện càu nhàu, và bắt đầu thay giày. Nhưng bởi giày của tôi đang bị mất, tôi vẫn đứng yên, không biết phải làm gì.

Trong lúc băn khoăn liệu Bận-tốt-nhất-san, người đã xỏ giày trong nhà vào, phải chăng sẽ chỉ rời đi như thế, thì cô nhìn thẳng vào mắt tôi thêm lần nữa, và lại cầu nhàu một lần nữa. Tôi không buồn bực. Không phải tôi có sở thích bị hành hạ. Đó là vì tôi có thể nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt cô. Cô chắc chắn không thể quyết định được nên đối xử với tôi như thế nào.

Dù sao thì, ngay cả khi cô mang trong mình sự thù địch, tôi vẫn muốn thể hiện sự tôn trọng cho cô người đã chào tôi. Đổi lại là mình, thì tôi chắc chắn đã đợi cô ấy rời khỏi tủ giày trước khi thay giày rồi.

Tôi thử ngó quanh tủ giày nhưng không tài nào tìm thấy đôi giày trong nhà của mình. Tưởng rằng ai đó đã vô tình đi chúng vào, và có lẽ không sớm thì muộn sẽ trả lại chúng, tôi đi thẳng tới phòng học, vẫn mang đôi giày bên ngoài của mình.

Khi bước vào lớp, tôi cảm thấy ánh mắt khiếm nhã từ mọi hướng, nhưng tôi phớt lờ chúng. Có thể họ đã mong chờ chúng tôi đi vào cùng nhau, song ngay từ ban đầu, tôi không bao giờ quan tâm tới chuyện đi khắp nơi với cô nàng đó. Cô ấy vẫn chưa đến.

Tôi ngồi xuống chỗ ngồi của mình ở tít cuối lớp, và để vật dụng cần thiết từ trong chiếc cặp sách được thiết kế để đi học lên bàn. Bài kiểm tra của chúng tôi sẽ được trả hôm nay, nên tất cả tôi cần là tờ đề của mình. Sau đó, tôi cất hộp bút và quyển sách bìa mềm vào khoảng trống dưới bàn.

Trong lúc đọc lướt qua các câu hỏi từ bài kiểm tra hôm trước và nghĩ xem giày đi trong nhà của mình có thể ở đâu, trong lớp có một sự huyền não bất ngờ. Tựa hồ chuyện gì đã xảy ra, tôi nhìn lên và trông thấy cô gái ấy bước vào phòng học từ cửa trước, dường như trong tâm trạng tốt. Cơ sở các bạn cùng lớp nhốn nháo cả lên khi

chào cô, vây quanh cô trong một vòng tròn. Bạn-tốt-nhất-san không vào trong vòng tròn đấy. Cô ấy bày ra vẻ mặt lo lắng khi nhìn vào cô nàng bị mắc kẹt trong vòng tròn. Và sau đó, cô ấy liếc nhìn về phía tôi. Do bị Bạn-tốt-nhất-san nhìn, ngay lập tức tôi qua sang chỗ khác.

Sự chú ý của tôi nhanh chóng vượt khỏi những lời thì thầm và xì xào của các bạn cùng lớp đã vây quanh cô. Bởi tôi nghĩ rằng nếu không can hệ đến mình, nó sẽ không ảnh hưởng đến mình và nếu can hệ đến mình, thì nó sẽ không đáng để dây vào.

Tôi mở cuốn sách bìa mềm của mình, và cất cánh bay vào thế giới văn chương. Sức mạnh của sự tập trung mà tôi chuyển hoá từ tình yêu sách của mình sẽ không thể thua sự ồn ào. Hoặc là tôi nghĩ vậy, song tôi phát hiện rằng dù cho có yêu sách tới cỡ nào, tôi vẫn sẽ bị lôi ra khỏi thế giới của sách nếu bị bắt chuyện.

Hai người chúng tôi bình thường chẳng nói với nhau câu nào, nên tôi ngạc nhiên. Tôi ngẩng đầu lên, và trước mặt tôi là một anh chàng đã thể hiện tiềm năng cho hoạt động trực nhật theo nhóm. Như mọi khi, cậu ta -nói theo một cách xấu - đang vô tư mỉm cười.

"Ê, Bạn-cùng-lớp-là-chủ-đề-nóng-hổi. Này, sao cậu lại vứt giày trong nhà của mình đi thế?"

".....Hử?"

"Ý tớ là không phải cậu đã quăng chúng vào sọt rác ở toa lét sao? Mặc cho chúng trông vẫn còn đi được, sao vậy? Cậu dẫm phải phân chó hay gì à?"

"Nếu có phân chó trong trường học, thì đó là vấn đề đấy. Cơ mà, tớ hiểu rồi, cảm ơn. Nó bị mất và tớ đang gặp rắc rối về chuyện đó."

"Ồ? Vậy thì ổn cả rồi, cẩn thận hơn đi. Làm tí kẹo gôm không?"

"Thôi, cảm ơn. Tớ sẽ ra ngoài một lát để lấy nó."

"À, một việc nữa, cậu đã đi đâu với Yamauchi thế? Nó trở thành một chủ đề nóng hổi khác, cậu biết đấy."

Nhờ vụ náo loạn trong lớp, chỗ ngồi xung quanh chúng tôi đã bị bỏ trống, và thành ra, không ai khác ngoài tôi nghe thấy câu hỏi thẳng thừng của anh chàng.

"Biết ngay mà, hai người hẹn hò phải không?"

"Không. Chúng tớ chỉ tình cờ gặp nhau ở nhà ga. Chẳng biết ai đã trông thấy nữa."

"Hmm, hiểu rồi. Có gì thú vị xảy ra thì cho tớ biết với nhé!"

Trong lúc chớp chép nhai kẹo gôm, cậu ta trở về chỗ ngồi của mình. Dù rằng điều đó có khả năng cho thấy cậu ta là con người đơn giản, tôi lại coi cái tính cách kia của cậu chàng là vô cùng tốt bụng.

Tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi vào nhà vệ sinh gần phòng học nhất, và quả nhiên, giày đi trong nhà của tôi nằm trong sọt rác. May mắn thay, không có bất kỳ rác thải nào trong sọt có thể làm bẩn đôi giày, thế nên tôi xỏ chúng và lặng lẽ trở vào lớp. Lúc tôi bước vào lớp học, bầu không khí trùng xuống trong tích tắc trước khi nhộn nhạo trở lại.

Buổi học kết thúc mà không có rắc rối nào. Tôi đã làm tốt các bài kiểm tra mà mình nhận lại. Đằng trước tôi, cô gái đang vui mừng về kết quả cùng Bạn-tốt-nhất-san, và trong khoảnh khắc, mắt hai đứa

tôi chạm nhau. Chẳng có lấy một dấu hiệu báo trước, cô cho tôi xem bài kiểm tra của mình. Tôi không thể nhìn rõ chúng từ phía xa, nhưng có vẻ có rất nhiều dấu tích. Bạn-tốt-nhất-san phát hiện ra hành động của cô nàng và tỏ vẻ bối rối, nên tôi đánh mắt sang chỗ khác. Ngoài chuyện đấy, tôi không nhận được liên lạc nào từ cô ngày hôm ấy nữa.

Hôm sau cũng thế, tôi không nói chuyện với cô lần nào. Nếu phải nói chuyện gì đã xảy ra giữa tôi và các bạn cùng lớp, tôi bị nhìn chòng chọc bởi Bạn-tốt-nhất-san một lần nữa, và được mời kẹo bởi anh chàng đã kể ở trên. Ngoài những việc này, có một vấn đề cá nhân - chiếc hộp bút tôi mua trong cửa hàng một trăm yên đã mất tích.

Cơ hội nói chuyện với cô ấy lần đầu tiên sau một vài ngày đến vào buổi học cuối cùng trước kỳ nghỉ hè. Nhưng mặc dù gọi là nghỉ hè, thì kể từ ngày tiếp theo, chúng tôi sẽ có hai tuần học bổ sung, bởi vậy ngày hôm nay kiểu như mất đi ý nghĩa của kết thúc. Ngày hôm ấy, đáng ra chúng tôi đã về nhà ngay sau buổi lễ bế mạc và bản tóm tắt quản lý về thứ hạng, thế nhưng tôi đã bị yêu cầu giúp đỡ vài công việc sau khi tan học bởi giáo viên phụ trách thư viện. Dĩ nhiên, tôi có nhiệm vụ kéo theo cô nàng - người cũng là thành viên uỷ ban thư viện - đi cùng nữa.

Ngày thứ tư nhiều mưa hôm ấy, lần đầu tiên trong phòng học, tôi là người bắt chuyện với cô. Đang lúc cô xoá bảng như một phần nhiệm vụ trực nhật của mình, tôi thông báo cho cô về việc chúng tôi phải làm. Tôi có thể nói rằng có một số ánh nhìn hướng về phía chúng tôi, những người đang đứng trước lớp, tuy nhiên ngay cả thế, tôi vẫn phớt lờ họ. Còn về phần cô, cô trông có vẻ không bận tâm ngay từ đầu.

Tan học, cô nói mình phải đi khoá cửa lớp, cho nên tôi ăn trưa ở quán ăn tự phục vụ trước khi tới chỗ thư viện. Vì là ngày tổ chức buổi lễ bế mạc, có nhiều học sinh hơn bình thường trong thư viện.

Nhiệm vụ của chúng tôi là trực ở quầy thủ thư trong lúc giáo viên phụ trách thư viện ra ngoài tham dự một cuộc họp. Sau khi Sensei rời khỏi thư viện, tôi đang ngồi đọc sách ở quầy thì có hai bạn cùng lớp đi tới để mượn vài cuốn sách. Có vẻ không để tâm tới tôi, cô bạn dễ bảo hỏi, "Sakura ở đâu thế?" Bằng cùng giọng nói và biểu cảm hoà nhã mà tôi luôn thấy cậu ta sử dụng trong lớp, cậu con trai có vai trò như đại diện của lớp cũng hỏi "Yamauchi-san ở đâu vậy?" Tôi đáp lại hai người họ rằng có lẽ cô đang ở phòng học.

Cô nàng đi đến không lâu sau đó. Như mọi lần, cô vẫn đang nở một nụ cười chẳng hề hợp với thời tiết.

"Yoo-hoo, cậu cô đơn khi không có tớ à?"

"VẬY là có người nói yoo-hoo bên ngoài các ngọn núi nhỉ. Cậu có nghĩ rằng đó là tiếng vọng hay gì đó không? Nhân tiện, có vài bạn cùng lớp đã kiếm cậu đấy."

"Ai thế?"

"Chà, tớ không rõ tên của họ cho lắm. Một là cô gái dễ bảo, còn lại là một anh chàng từ ban cán sự lớp."

"À, tớ biết rồi, okay okay."

Trong lúc nói vậy, cô hạ thấp người với một lực mạnh mẽ trên chiếc ghế xoay bên trong quầy. Tiếng kêu cọt két của nó vang khắp thư viện yên tĩnh.

"Cái ghế đang rơi nước mắt đấy, cậu biết mà."

"Cậu nghĩ nói thế với một thiếu nữ là được sao?"

"Tớ không nghĩ cậu là một thiếu nữ đâu."

"Ehehehehe, nói thế có thật sự đúng không nhỉ? Hôm qua, tớ nhận được lời tỏ tình từ một chàng trai đấy nhé."

".....Hử? Rồi sao nữa?"

Đáp lại với sự kiện bất ngờ đó, tôi thật sự ngạc nhiên.

Có lẽ hài lòng khi thấy phản ứng của tôi, cô nhếch khoé môi tới giới hạn của chúng, và tăng khoảng cách giữa cặp lông mày. Một vẻ mặt khiến tôi bực mình.

"Tớ được gọi sau khi tan học ngày hôm qua, và được tỏ tình."

"Nếu là thật, thì kể với tớ thực sự ổn chứ?"

"Về chuyện đấy là ai, đúng là xấu hổ nhưng, đó là bí mật, nên - Miffy-chan(1)."

(1. Thỏ Miffy, trông giống giống mèo Kitty nhưng có chữ miệng hình chữ x, được tạo ra bởi một họa sỹ người Hà Lan.)

Cô làm một dấu x trên môi với hai ngón trỏ của mình.

"Có thể nào cậu là một trong những người nghĩ rằng dấu x trên Miffy-chan là miệng không? Thật ra nó chia đôi ở giữa - phần trên là mũi và phần dưới là miệng."

"Cậu đùa đấy à!"

Trong lúc tôi giải thích bằng một bức vẽ, cô cười phá lên bằng một giọng ồn ào đến phiền phức không ngừng bên trong thư viện. Chứng kiến đôi mắt và miệng của cô mở to, tôi hài lòng. Trận chiến để phục thù từ thông tin lật vật về phương ngữ đã chấm dứt.

"Wow, tớ như kiểu, siêu ngạc nhiên luôn ấy. Cảm giác như tất cả mười bảy năm trong cuộc đời tớ là một sự dối trá. Mà thôi đừng để ý, tớ đã được tỏ tình."

"À, bọn mình đã quay lại chủ đề. Và sao nữa?"

"Phải, tớ nói xin lỗi cậu ta. Cậu nghĩ vì sao lại thế?"

"Có gì rồi biết."

"Không cho cậu biết đâ~u."

"Thế để tớ kể cho cậu một chuyện - khi ai đó nói gì đó như 'có gì rồi biết' và 'hmm', nghĩa là người ấy chẳng hứng thú gì với câu hỏi của cậu hết. Và giờ, không phải tớ đã nói 'có gì rồi biết' hay đại loại thế đâu đó ban nãy sao?"

Dường như cô muốn bác bỏ, nhưng có người đã tới mượn sách, nên những ngôn từ ấy không bao giờ được thốt ra. Sau khi nghiêm túc xử lý công việc ở quầy thủ thư, cô đổi chủ đề.

"À đúng rồi, vì bọn mình không thể chơi bên ngoài vào một ngày mưa thế này, cậu sẽ phải ghé nhà tớ hôm nay - nghe ổn đấy, nhỉ?"

"Nhà của cậu ở hướng đối diện nhà tớ nên tớ không muốn."

"Đừng từ chối tớ theo cách tầm thường bằng một lý do tầm thường! Vậy có vẻ là cậu thật sự không muốn được mời!"

"Bực thế không biết, cứ như cậu nghĩ tớ không để tâm tí nào ấy."

"Cái- À thì nó không thành vấn đề, cậu nói như vậy, nhưng cuối cùng, cậu vẫn sẽ đi chơi cùng tớ thôi."

Chà, có lẽ là đúng. Nếu được cho một lý do xác đáng, bị đe dọa, hay được nghe một lý do chính đáng, tôi sẽ chấp nhận lời mời của cô. Tôi là một con thuyền sậy, không thể đi ngược dòng ngay cả khi được ban tặng một lối thoát - ngoài điều đó thì chẳng còn lý do nào khác.

"Cứ nghe điều tớ nói bây giờ đi. Nếu cậu nghe, có lẽ cậu sẽ ngoan ngoãn đến chơi nhà tớ."

"Tớ tự hỏi liệu cậu có khả năng xuyên thủng ý chí còn đặc hơn cả Fruiche(2) của tớ không."

(2. Một loại đồ ngọt khá phổ biến ở Nhật, đặc hơn khi làm cùng sữa chua. Chúng có nhiều vị khác nhau như dâu tây, cam chuối, ...)

"Thế có nghĩa nó chỉ là Fruiche. Nhưng Fruiche khiến cậu hoài niệm nhỉ, đã lâu rồi tớ chưa ăn nó - tớ nên đi mua nó vào lần tới. Hồi còn tiểu học, lúc nào mẹ cũng sẽ làm nó cho tớ. Tớ thích nhất loại dâu tây."

"Hmm, dòng suy nghĩ của cậu cũng giống hệt sữa chua. Dường như nó sẽ pha trộn vô cùng tốt với ý chí của tớ."

"Oho, muốn thử pha trộn không?"

Cô nới lỏng sợi ruy băng ở bộ đồng phục mùa hè của mình, và cởi một chiếc cúc - ắt hẳn cô đang cảm thấy nóng. Hoặc có lẽ cô chỉ là một nàng ngốc. Hmm, có lẽ là về sau.

"Đừng nhìn tớ bằng đôi mắt phán xét như thế. À thì, tớ sẽ quay lại chủ đề - vậy tớ đã bảo cậu lúc nãy rằng tớ không đọc sách tí nào."

"Ừm, dù cậu vẫn đọc manga."

"Phải, nhưng mà lúc đó tớ đã nhớ ra một thứ. Về cơ bản thì tớ không đọc sách, tuy nhiên, có duy nhất một quyển mà tớ đã yêu thích từ khi còn bé. Bố đã tặng nó cho tớ. Cậu không thấy hứng thú sao?"

"Có chứ, tớ đoán mình hứng thú một cách khác thường về chuyện ấy. Là vì tớ tin có thể nhìn thấu tính cách một người qua những cuốn sách mà họ thích. Và tớ rất hứng thú về loại sách mà người như cậu yêu thích. Vậy, cuốn sách đó là gì?"

Sau một thoáng ngập ngừng đầy tự phụ để tạo hiệu ứng, cô đáp lời.

"Là 'Hoàng tử bé', đã nghe bao giờ chưa?"

"Viết bởi Saint-Exupéry hử?"

"Cái gì! Cậu đã nghe về nó rồi ư? Không thể nào, đấy là một cuốn sách nước ngoài, tớ tưởng đến cả Thân-thiết-kun cũng không biết về nó và sẽ bị ngạc nhiên, nhưng tớ thua rồi."

Cô bấu môi và tựa mạnh người vào lưng ghế, tựa như cạn kiệt năng lượng. Một lần nữa, tiếng cọt két dội lại.

"Từ cái cách cậu cho rằng 'Hoàng tử bé' ít được biết đến, tớ quả thực có thể cảm thấy chính xác thì cậu thờ ơ với sách tới mức nào."

"Tớ cũng hiểu được, bằng cái nhìn trên mặt cậu, nghĩa là cậu cũng đã đọc nó? Gah!"

"Không, có hơi xấu hổ, cơ mà tớ chưa đọc nó."

"Tớ biết rồi!"

Bỗng lấy lại sức sống, cô nhồm dậy và nâng chiều cao của chiếc ghế lên. Tội nâng chiều cao ghế của mình sau cô.

Một cách tự nhiên, một nụ cười toả nắng điểm trên gương mặt cô. Bằng cách nào đó, cuối cùng tôi lại khiến cô hạnh phúc.

"Chà, tớ cũng đã nghĩ tới khả năng ấy."

"Cậu không biết nếu nói dối thì sẽ bị rơi xuống địa ngục à?"

"Vì cậu chưa đọc, tớ sẽ đưa cho cậu bản 'Hoàng tử bé' của tớ, nên hãy thử đọc đi nhé! Qua chỗ tớ hôm nay để nhận nó!"

"Cậu không thể mang nó theo được sao?"

"Ý cậu là cậu muốn một cô gái mang một vật nặng ư?"

"Chưa bao giờ đọc nhưng tớ khá chắc nó chỉ là một cuốn sách bìa mềm."

"Mang nó qua nhà cậu cũng được."

"Tớ tự hỏi cái gì khiến nó nặng được nhỉ. Mà thôi kệ đi, có mấy cuộc tranh luận vô bổ với cậu làm tớ phát mệt, và nếu cậu sẵn lòng đi thật xa như là đến chỗ tớ, thì tớ sẽ là người đến."

Lần này, đó là lý do chính đáng của tôi.

Thật lòng mà nói, ngay cả thư viện này có lẽ đã có bản in của một cuốn sách nổi tiếng như 'Hoàng tử bé' rồi, có điều tôi không muốn tự dưng lại phá hỏng tâm trạng của người con gái là thành viên uỷ ban thư viện mặc cho chẳng thân thuộc với sách, cho nên tôi chỉ giữ im lặng. Về phần nguyên nhân tôi chưa đọc một cuốn sách nổi tiếng như vậy cho tới giờ, chính tôi cũng chẳng rõ. Đó chắc hẳn là vấn đề về sắp xếp thời gian.

"Ồ, đọc tình huống tốt đấy. Có gì đã xảy ra à?"

"Tớ vừa mới học được từ cậu. Rằng một con thuyền sập đi ngang đường một con tàu lớn thì thật là vô nghĩa."

"Đúng kiểu của cậu nhỉ, thỉnh thoảng lại nói ra mấy thứ tớ không hiểu."

Trong lúc tôi nghiêm túc giải thích hình tượng ẩn dụ với cô, giáo viên phụ trách thư viện trở về. Như mọi khi, chúng tôi tán gẫu với Sensei với chút trà và snack, than vãn nỗi đen đui của chúng tôi phải trở lại trường hai tuần từ ngày hôm sau trở đi, rồi rời khỏi trường. Bên ngoài, những đám mây dày đặc phủ kín bầu trời - dường như hôm nay sẽ không phải một ngày quá nắng. Không phải tôi không thích những ngày mưa. Cảm giác bị giam cầm bởi mưa rất hợp với những gì tôi cảm thấy gần như mỗi ngày, bởi vậy tôi không bao giờ dấy lên những xúc cảm tiêu cực về mưa cả.

"Cậu không ghéét mưa sao?"

".....Cảm giác của bọn mình quả nhiên đi theo hai hướng khác nhau nhỉ."

"Những người thích mưa thậm chí có tồn tại cơ à?"

Tôi cực kỳ chắc chắn họ có tồn tại. Không trả lời, tôi đi trước cô ấy. Tôi không biết vị trí chính xác nhà cô, thế nhưng tôi biết nó ở hướng đối diện với nhà mình, nên tôi đi về hướng đối diện mình vẫn đi tính từ cổng trường.

"Cậu đã vào phòng con gái trước kia chưa?"

Cô gái bên cạnh tôi hỏi như thế.

"Tớ chưa, nhưng bởi nó sẽ là căn phòng của một học sinh cao trung khác, tớ cho là nó chẳng có gì quá hấp dẫn."

"Chà, tớ đoán là cậu đã đúng. Phòng tớ khá đơn giản. Phòng Kyouko thì có hàng tá poster ban nhạc và mấy thứ linh tinh, cho nên nó trông còn nam tính hơn phòng của con trai nữa. Còn về Hina mà cậu rất để ý ấy, phòng của cô ấy chất đầy thú nhồi bông và mấy món đồ cute. Đúng rồi, có lẽ lần tới bọn mình nên đi đâu đó cùng Hina?"

"Cho tớ xin kiếu. Vì tớ bị căng thẳng khi ở cạnh mấy cô gái xinh xắn, và sẽ không thể mở lời chính xác được."

"Nói theo cách đó cứ như thể cậu bảo rằng tớ không dễ thương ấy, nhưng vô dụng thôi, tại tớ không quên buổi tối cậu nói tớ dễ thương thứ ba đâu."

"Dù cậu hình như không biết mình chỉ là một trong số ba gương mặt mà tớ có thể nhớ ra."

Chà, có một chút phóng đại, cơ mà tôi thật sự không nhớ tất cả gương mặt các bạn cùng lớp. Tôi không tiếp xúc nhiều với mọi người, cho nên tôi đoán khả năng nhớ mặt của mình đã rơi rớt lại phía sau vì tôi không bao giờ thật sự cần sử dụng nó. Các cuộc đua

mà một người không còn lựa chọn nào khác ngoài tham gia thì không nên tính.

Nhà của cô cách một khoảng xem xem từ nhà tôi đến trường. Hoà vào khu vực chung quanh nơi các căn nhà lớn xếp thành hàng là ngôi nhà có tường màu kem và mái đỏ - đây là nơi cô sống.

Do có cô ở gần, một cách tự nhiên, chúng tôi đường hoàng bước vào qua cổng trước. Tuy có chút khoảng cách giữa lối vào và cửa chính, nhưng cũng có một khoảng dừng nho nhỏ giữa lúc đi vào ngôi nhà và cụp ô của chúng tôi.

Được cô nàng mời vào trong, tôi trốn khỏi cơn mưa giống như một con mèo ghét nước.

"Con về rồi đây!!"

"Xin lỗi đã quấy rầy."

Theo lời chào trở về nhà đầy sức sống của cô, tôi dè dặt bật ra vài chữ. Ký ức cuối cùng tôi có về việc gặp bố mẹ bạn cùng lớp là khi tham dự một chuyến tham quan lớp hồi tiểu học, nên chẳng cần phải nói, tôi bị căng thẳng.

"Không có ai ở nhà đâu."

".....Chỉ người nào đầu có vấn đề mới phản kích chào một nơi không có ai thôi, cậu biết đấy."

"Tớ đang chào nhà mình. Dù sao đây cũng là nơi tuyệt vời nhất mà tớ được nuôi dưỡng."

Tôi không đáp lại nổi một chữ với cô gái đôi lúc lại nói những lời lẽ đúng mực này. Một lần nữa, tôi cất tiếng, "Xin lỗi đã quấy rầy" - lần này là với căn nhà, và cởi giày của mình sau cô.

Cô đi bật điện, và ngôi nhà trông như đã được hồi sinh. Tôi đi theo cô tới phòng rửa để rửa sạch tay và súc miệng, rồi chúng tôi đi lên phòng của cô ở tầng hai.

Phòng của con gái đầu tiên mà tôi được mời vào - một từ thôi - rộng. Cái gì ư? Tất cả mọi thứ. Bản thân căn phòng, ti vi, giường, tủ sách và máy tính. Tôi ghen tỵ, hoặc đã như thế trong vài giây; khi nghĩ tất cả mọi thứ đều tỷ lệ thuận với nỗi buồn của cha mẹ cô, khao khát của tôi vội tan biến. Dù có là gì đi nữa, thì căn phòng cũng như thể tràn ngập sự trống rỗng.

"Ngồi bất cứ chỗ nào cậu thích, cũng có thể lên giường nếu cảm thấy buồn ngủ. Nhưng tớ sẽ kể với Kyouko." Sau khi nói vậy, cô ngồi xuống chiếc ghế xoay màu đỏ trước bàn và bắt đầu quay vòng vòng. Hơi lúng túng, tôi thả mình xuống giường. Cơ thể tôi nảy lên nhờ vào độ đàn hồi của nó. Tôi nhìn quanh bên trong căn phòng thêm lần nữa. Đúng như cô đã nói, nó đơn giản, nhưng so với phòng tôi, nó nổi bật lên bởi độ rộng của mình, sự xinh xắn của đồ trang trí, và thứ bên trong giá sách của cô. Giá sách của cô chất đầy manga. Có các bộ shounen manga nổi tiếng cũng như vô số các manga tôi không biết xếp ngay ngắn trên giá.

Rốt cuộc cô cũng ngừng xoay vòng, và trông xuống sắc, ho sặc sụa với đầu gục xuống. Tôi đang theo dõi bằng đôi mắt lạnh băng khi cô chợt ngẩng đầu lên.

"Bọn mình sẽ chơi gì đây? Sự thật hay Thách thức nhé?"

"Cậu không định đưa tớ quyền sách à? Tớ đến đây vì nó đấy."

"Cậu nên thư giãn đi, hoặc cậu sẽ chết trước tớ, người có tuổi thọ dự tính đã bị rút ngắn đấy."

Tôi nhíu mày với cô gái đã đặt lời nguyền lên mình, trong khi cô cong môi và làm một gương mặt kỳ quặc. Tựa tựa một trò chơi mà ai bực mình thì sẽ thua. Mặc dù trông có vẻ tôi đã chiến bại ngay tức khắc.

Cô thản nhiên ngồi dậy và lại gần kệ sách, khiến tôi tự hỏi phải chăng cô nàng đã có tâm trạng để lấy ra cuốn 'Hoàng tử bé', nhưng thay vào đó, cô lôi ra một bàn cờ shogi có thể gập lại từ ngăn kéo của ngăn thấp nhất.

"Thử chơi nào - một người bạn đã bỏ quên nó, nhưng không bao giờ quay lại lấy."

Không thực sự có lý do để từ chối, tôi chấp nhận lời mời của cô.

Cuối cùng, tôi tìm thấy chiến thắng từ ván cờ shogi tẻ nhạt, rồi rầm và kéo dài một cách không cần thiết. Thực tình, tôi nghĩ mình đã có thể có được một chiến thắng áp đảo. Tuy nhiên, tsume-shogi và đấu với một đối thủ thực sự là hai tình thế khác nhau, bởi vậy tôi không thể thật sự bắt được nhịp độ tốt. Đúng lúc tôi định đặt cô vào thế chiếu tướng, cô chán nản lật đổ bàn cờ shogi. Này.

Trong lúc lượm các quân cờ shogi tung toé khắp trên giường, tôi nhìn ra bên ngoài, và thấy trận mưa vẫn đang mưa như trút nước.

"Khi mưa ngớt một tí, cậu có thể về. Nên hãy chơi đến lúc đó."

Vừa nói như thể nhìn thấu con tim tôi, cô vừa cất bàn cờ shogi đi, và lần này, mang ra một bộ video game.

Tôi có kinh nghiệm chơi video game, nhưng đã được một thời gian kể từ lần cuối tôi động vào nó.

Đầu tiên, chúng tôi chơi một game đối kháng. Chỉ bằng việc nhấn các nút bấm trên tay cầm, nhân vật trong màn hình sẽ dễ dàng khiến đối thủ bị thương - đúng là tàn ác, một thứ kiểu như nhận được niềm vui từ việc làm đau người khác.

Vì bình thường tôi gần như chẳng chơi game tí nào, tôi được cho một khoảng thời gian ngắn để luyện tập. Tôi nhìn vào màn hình đồng thời điều khiển tay cầm, trong khi cô cho tôi các lời khuyên khác nhau về trò chơi. Những tưởng có lẽ cô sẽ nương tay với mình, thế nhưng tôi đã sai hoàn toàn. Giây phút trận đấu bắt đầu - khao khát báo thù ván cờ shogi ban nãy - cô sử dụng một vài kỹ thuật làm thay đổi màu sắc của màn hình và tung ra một làn sóng năng lượng kỳ lạ từ nhân vật của cô, khiến nhân vật của tôi như một con búp bê vải mềm.

Cơ mà, tôi không phải loại người chỉ nằm yên chịu trận. Bắt đầu pha phản công của mình, tôi nhớ lại một mẹo, né đòn tấn công của đối phương, và như thế tôi có thể quăng đối phương đang chặn đòn của mình đi, tôi giả vờ phạm sai lầm để dụ cô từ phòng thủ sang tấn công toàn lực. Đúng lúc những ngôi sao chiến thắng tôi đạt được đang sánh ngang với của cô ấy về số lượng, và có vẻ như tôi sắp sửa thắng, cô tắt nguồn. Thôi nào, này.

Cô nhìn tôi bằng ánh mắt buộc tội - thứ chẳng hề làm tôi nao núng - và mau chóng đổi game trước khi khởi động lại console.

Cô có nhiều loại game khác nhau, và chúng tôi đối đầu nhau một vài trong số đó, nhưng màn đối đầu tôi thích nhất là game đua xe. Dù là một cuộc đua giữa hai người chơi, cuối cùng thì nó là một trận chiến với thời gian, và vì thế cũng là một cuộc chiến với chính mình, có lẽ điều đó khiến nó là game hợp với tính cách của tôi.

Chúng tôi chơi đua xe trên chiếc tivi màn hình rộng, liên tục vượt mặt nhau. Chưa bao giờ là một người nói nhiều, tôi lặng im tập trung vào trò chơi. Mặt khác, cô sẽ không ngừng "aah!" và "agh!" - nếu loại bỏ chúng khỏi tất cả tiếng ồn trên thế giới, tôi cam đoan mình sẽ nhận được con số không.

Ấy chính là lúc chúng tôi bước vào vòng đua cuối cùng, khi cô nói có chủ đích thay vì khiến tôi rối trí.

Cô hỏi tôi một câu. Một câu mà với tôi nó đã trở nên như cơm bữa rồi.

"Thân-thiết-kun, cậu không muốn có một cô bạn gái sao?"

Tôi đáp lại cô trong khi tránh một quả chuối trên màn hình.

"Không phải tớ có muốn có một cô bạn gái hay không. Vì tớ thậm chí còn chẳng có bạn."

"Thế dẹp bạn gái đi, cậu nên kết bạn với vài người."

"Có lẽ nếu như tớ muốn."

"Nếu như cậu muốn, hừm. Hmm, cậu biết đấy."

"Yeah?"

"Cậu không muốn làm tớ trở thành bạn gái cậu đâu, phải không?"

Đáp lại đòn tấn công hết sức mạnh mẽ và vô lý của cô - thứ có thể là một phần trong chiến thuật của cô - tôi quay sang cô mà chẳng suy nghĩ, kết quả là tôi tan tành một cách ngoạn mục trên màn hình.

"Wahaha, cậu tan tành rồi!"

".....Chính xác thì cậu đang nói gì thế."

"À, bạn gái ấy hả? Tớ chỉ đang xác minh thôi. Cậu không thích tớ hay gì cả, phải không? Dù thế nào đi nữa, cậu sẽ không muốn làm tớ trở thành bạn gái cậu đâu, đúng chứ?"

".....Tớ không."

"Tuyệt vời, tớ yên tâm rồi."

"....."

Cô ấy yên tâm về cái gì? Tôi nghĩ nó thật kỳ lạ.

Từ ngữ cảnh, tôi cố gắng hình dung.

Có lẽ, bỗng dưng, cô nghi ngờ tôi thậm muốn mối quan hệ giữa chúng tôi trở thành người yêu.

Nói cho cùng, tôi đã chia sẻ chỗ ở với cô, và giờ thì được mời đến phòng cô - có lẽ cô sợ rằng tôi đã hiểu nhầm và yêu cô.

Một lời cáo buộc thiếu xác đáng, không có cơ sở.

Không giống mình chút nào, tôi bắt đầu cảm thấy bất an. Đặc biệt là tôi còn cảm thấy như thể thứ gì đó kinh khủng đã chất chồng nơi đáy lòng.

Khi cuộc đua kết thúc, chúng tôi đặt tay cầm xuống.

"Chà, đưa tờ quyền sách đi. Đến lúc tờ phải đi rồi."

Những xúc cảm đã bén rễ sâu bên trong tâm can tôi từ chối tan biến. Để cô không phát hiện ra, tôi quyết định trốn chạy sớm nhất có thể.

Tôi đứng dậy và bước về chỗ kệ sách. Cô đứng sau lưng tôi, đủ gần để tôi có thể nghe thấy mỗi nhịp thở cô thực hiện. Không hiểu sao, hơi thở của cô cảm giác như mãnh liệt hơn bình thường.

Không bận tâm đến cô, tôi bắt đầu tìm kiếm khắp kệ sách của cô từ trên cùng. Có lẽ cô đang tìm kiếm quyền sách trong cử chỉ tương tự. Tôi có hơi bức mình; lẽ ra cô nên để nó ở chỗ được đánh dấu ngay từ đầu.

Lát sau, tôi nghe hơi thở cô trở nên nặng nề. Cánh tay cô vươn tới trong tầm mắt của tôi. Tôi nghĩ bằng cách nào đó cô đã tìm ra nó trước. Ấy vậy mà không phải - đáng ra tôi nên hiểu được tình cảnh này. Vì tôi có thể thấy cả hai cánh tay cô ở nơi khoé mắt mình.

Và ngay sau đấy, tôi không biết nơi mình thậm chí đang đứng nữa.

Có lẽ bởi thực tế rằng gần như chẳng bao giờ được ai chủ động tiếp xúc về thể xác, tôi không thể ngay lập tức nắm được chuyện gì đã xảy đến với bản thân mình.

Khi nhận ra, lưng của tôi đã bị đẩy vào bức tường cạnh giá sách. Tay trái của tôi không bị gì, nhưng tay phải của tôi bị nắm chặt áp sát vào phần tường ngang vai. Còn gần hơn cả trước là hơi thở và nhịp thở không phải của tôi. Hơi ấm nữa, và một mùi hương quá đổi ngọt

ngào. Cô đã vòng cánh tay phải quanh cổ tôi. Tôi không thể nhìn thấy gương mặt cô; miệng cô ở kề sát bên tai tôi. Một khoảng cách mà tôi có cảm giác má hai đứa có thể chạm vào nhau. Và thi thoảng, chúng có chạm nhau.

Chính xác thì cô đang làm gì vậy chứ? Tôi mở miệng, thế nhưng không thể ra lời nào.

".....Tớ đã làm một ghi chú về điều tớ muốn làm trước khi chết, có nhớ không?"

Cô thì thầm vào tai tôi. Giọng nói và hơi thở của cô vẫn vương mãi trên thùy châu tôi. Cô không mong chờ một lời hồi đáp.

"Cho nên để có thể thực hiện nó, tớ kiểm tra liệu cậu có muốn làm tớ trở thành bạn gái của cậu không."

Mái tóc đen dài đang đung đưa ngay trước mũi tôi.

"Lý do tớ gọi cậu qua nhà mình cũng là vì thế."

Tôi có cảm giác cô cười khúc khích.

"Cảm ơn vì đã nói không. Thật nhẽ nhỡm. Nếu cậu nói có, tớ sẽ không thể đạt được mục đích của mình mất."

Tôi không thể hiểu được lời nói của cô lẫn tình huống này.

"Điều tớ muốn làm là, cậu biết đấy-"

Quá ư ngọt ngào.

"Để làm một điều không nên làm bởi một chàng trai không phải người yêu của tớ, hay thậm chí là người tớ thích."

Một điều không nên làm, một điều không nên làm? Ngôn từ của cô liên tục vụt qua trong đầu tôi. Một điều không nên làm - nó có thể là gì chứ? Cô đang nói về tình huống hiện tại, một điều trong tương lai, hay phải chăng thậm chí là một trong số những điều chúng tôi từng làm cho tới giờ? Tôi nghĩ tất cả chúng đều là đáp án đúng. Tất cả chúng đều là những điều không nên làm. Việc tôi phát hiện căn bệnh của cô, việc cô giành thời gian trước khi chết cùng tôi dẫu cho còn chẳng thích tôi, việc hai chúng tôi qua đêm cùng nhau, và việc tôi bước vào phòng cô nữa - giả như cô đang nói về chuyện đáng lẽ không nên làm, thì có cảm giác như nó có thể là bất kỳ cái nào trong số những việc kể trên.

"Đây là một cái ôm. Và như thế, kể từ chính lúc này, đây là một điều không nên làm."

Như lúc trước, cô nói thế cứ như nhìn thấu trái tim tôi. Có lẽ chia sẻ cùng nhịp đập khiến tim tôi dễ dàng bị đọc vị.

Ấy vậy mà tôi lại không thể đọc được con tim cô dù chỉ một chút.

Tôi nên làm gì đây?

"Thật tốt nếu đó là ?????-kun."

"....."

"Một điều không nên làm."

Tôi không biết đáp lại sao cho chính xác, và tôi không thể hiểu chút nào, nhưng tôi dùng tay trái không bị ràng buộc của mình để gỡ cánh tay choàng quanh cổ mình ra. Tôi đẩy cơ thể cô ra khỏi người, cả hơi thở và nhịp đập đều biến mất. Thay vào đó, xuất hiện trước tôi là gương mặt cô - đỏ bừng dẫu không uống chút rượu nào.

Trông thấy gương mặt tôi, cô tỏ vẻ bất ngờ. Không giống cô, tôi không thể làm ra mấy vẻ mặt cho người ta nhìn, thành ra tôi không tự mình biết được tôi đang trưng ra cái kiểu mặt gì. Tôi chỉ yếu ớt lắc đầu từ bên này sang bên kia. Tôi còn chẳng biết mình đang từ chối điều gì nữa.

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Sự tĩnh lặng vẫn đeo bám.

Tôi kiểm tra biểu cảm của cô. Đôi mắt cô đảo liên hồi, luôn nhìn ở chỗ nào đó cách xa khỏi tôi. Sau đó cô chậm chậm và rụt rè nâng khoé môi, và nhìn vào tôi.

Thế rồi, bất thành linh, cô thốt lên.

"Aha-"

"....."

"Ahahahahahahahahahahahahahahaha, chỉ~ đùa thôi."

Cô nàng nói vậy, giờ đây đang nở một nụ cười hết cỡ. Thôi không nắm chặt tay phải tôi nữa, cô buông bàn tay tôi ra, và vẫn phun ra tràng cười như thế.

"Aaaah, lúng túng quá đi. Chỉ là đùa, là đùa thôi! Một trò đùa như mọi khi. Đừng tạo ra bầu không khí lúng túng như thế chứ, sheesh."

Sự thay đổi bất ngờ của cô khiến tôi sửng sò.

"Waaah, phải can đảm lắm nhé cậu biết không. Tớ thậm chí đã phải đã ôm cậu. Cơ mà, cuối cùng nó cũng là thật ngay cả khi chỉ là một trò đùa. Tớ đã làm hết sức có thể đấy. Còn chưa kể, cậu toàn im lặng khiến bầu không khí cảm giác như là thật ấy. Tớ đã khiến

tim cậu nhảy múa ư? Tớ mừng vì cậu bảo rằng không thích tớ, nếu không tớ đã bắt đầu cảm thấy nghiêm túc! Nhưng trò đùa của tớ đại thành công nhĩ! Bởi đó là cậu nên tớ mới có khả năng làm vậy - thật hời hợt quá điiii."

Tôi không hiểu được lý do. Tôi tự hỏi vì sao?

Lần đầu tiên tôi thật sự giận dữ bởi trò đùa của cô ấy.

Cơn giận dữ với cô gái - người tiếp tục nói chuyện như thể sẽ rũ bỏ hết sự bối rối đã được đặt lên người tôi - từ từ bắt đầu thành hình sâu thẳm trong tôi, cho tới khi không còn có thể kìm nén được nữa.

Chính xác thì cô ấy nghĩ tôi là gì? Tôi cảm thấy mình đã bị sỉ nhục, và đó có lẽ cũng là bản chất của vấn đề.

Nếu cô bảo đấy là xã giao, thì đúng như tôi đã nghĩ, tôi muốn sống mà không phải can hệ tới người khác. Mọi người có thể chết do một căn bệnh tuyến tụy nào đó và biến mất. Không, tôi sẽ ăn chúng. Tôi, người đứng dẫn đầu nhất, sẽ ăn tuyến tụy của tất cả những người khác.

Cảm xúc và hành động đang đột ngột quán chặt vào nhau.

Tại tôi, nó đã bị ngăn chặn bên trong bởi cơn nóng giận đang phình to. Tôi không nhận ra tiếng hét của cô. Tôi túm lấy đôi vai người con gái trước mắt mình ấy, và đẩy cô xuống giường.

Phần thân trên của cô đổ sụp xuống giường. Buông đôi vai cô, tôi chộp lấy giữ chặt hai cánh tay cô để chúng không cử động. Tâm trí tôi trống rỗng.

Cuối cùng cũng nhận ra tình huống này, cô kháng cự một chút để cử động, nhưng chẳng mấy chốc đã bỏ cuộc; cô nhìn khuôn mặt tôi, phảng phất vẻ khổ sở trên đó. Như mọi khi, tôi chẳng biết mình đang trưng ra cái vẻ mặt gì nữa.

"Thân-thiết-kun?"

Cô ngơ ngác.

"Sao thế? Buông ra đi, đau lắm."

Tôi chẳng nói gì, chỉ nhìn vào mắt cô.

"Chuyện xảy ra vừa nãy chỉ là một trò đùa cậu biết mà? Này, tớ chỉ đùa nghịch như mọi khi thôi."

Điều đó có làm tôi hài lòng? Chính tôi cũng chẳng biết. Hoặc có lẽ, tôi đã có quá đủ rồi.

Trong lúc tôi tiếp tục không nói năng gì, gương mặt lộ ra nhiều biểu cảm khác nhau của cô, gương mặt mà cô mang trên mình cho một cách sống xã giao với người khác, bắt đầu thay đổi, chuyển qua chuyển lại như lần trước. Cô bật cười.

"Ehehe, cậu hòa theo trò đùa của tớ à? Một sự giúp đỡ khá tốt từ cậu đấy! Thôi nào, đến lúc dừng lại rồi."

Cô ấy lo lắng.

"Này, nààày, chuyện gì vậy? Thế này đâu giống cậu, Thân-thiết-kun. Cậu đâu phải loại người sẽ làm trò đùa kiểu này đúng không? Này, buông ra đi chứ."

Cô ấy tức giận.

"Đủ rồi đấy! Cậu nghĩ làm thế này với con gái mà được à? Mau lên và buông tở ra đi!"

Tôi, gần như bằng đôi mắt đầy vẻ lãnh đạm, tiếp tục nhìn thẳng vào cô. Cô cũng không cố lảng tránh ánh nhìn của tôi. Nhìn vào nhau trên giường - mọi chuyện không thể nào lảng mạn hơn được.

Ngay lập tức, cô ấy, cũng, thôi không nói gì nữa. Chỉ còn thanh âm ồ ạt của mưa rơi dường như kết án tôi qua khung cửa sổ. Tôi không biết vì có gì mà âm thanh hơi thở và chớp mắt của cô lại có thể nghe thấy.

Tôi vẫn nhìn cô. Và cô cũng nhìn lại tôi.

Đó là lý do vì sao - tôi hiểu rồi.

Chẳng nói một lời, bên trong đôi mắt người con gái có biểu cảm đã ngừng thay đổi, những giọt lệ bắt đầu ứa ra.

Và ngay khi trông thấy điều ấy, cơn giận của tôi - thứ mà tôi thậm chí còn chẳng biết nguồn cơn của nó - tan biến như tôi chưa bao giờ từng nổi giận.

Khi cơn giận của mình bắt đầu nguôi ngoai, từ sâu trong tâm can, tôi có thể cảm thấy sự hối hận của mình bắt đầu dâng trào.

Tôi nhẹ nhàng buông đôi cánh tay cô, và đứng dậy. Cô nhìn tôi với vẻ bối rối. Nhận ra điều đó, tôi không nhìn vào mặt cô nữa.

"Xin lỗi....."

Tôi không nghe thấy lời hồi đáp. Cô vẫn ở trên giường, nằm trong tư thế khi mà tôi đẩy cô xuống.

Tôi vơ lấy đồ đạc mình đã để trên giường. Rồi, để trốn chạy, tôi nắm lấy tay nắm cửa.

".....Bạn-cùng-lớp-tôi-tệ-kun."

Ngập ngừng trong giây lát bởi giọng nói cất lên phía sau, tôi đáp lời mà không quay người lại.

"Xin lỗi, tớ về nhà đây."

Bằng những câu chữ kia, tôi mở cửa căn phòng mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại, và bỏ đi với những bước đi nhanh. Không có ai đuổi theo tôi.

Tôi bước vào màn mưa, để lại cánh cửa không khoá, và sau khi đi được vài bước, mới nhận ra cơn mưa đang làm ướt mái tóc mình. Tôi chậm chạp bung dù, và đi ra ngoài đường. Mùi mưa mùa hạ cất lên từ nhựa đường.

Tôi trách chính mình vì muốn quay lại, và tiếp tục rảo bước trong khi nhớ lại đường tới trường. Cơn mưa mỗi lúc một mạnh thêm.

Tôi đang nghĩ. Tôi, người cuối cùng đã lấy lại bình tĩnh, đang nghĩ.

Tôi nghĩ nhiều nhất có thể, song tôi không tài nào thấy được điều gì ngoại trừ những tiếc nuối trong tim.

Hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại làm một việc như thế, tôi hết sức thất vọng với bản thân. Tôi không biết mục tiêu của cơn giận dữ của mình. Tôi không biết mình có thể làm tổn thương ai đó như thế. Và tôi không biết mình có thể bị tổn thương như vậy.

Tôi thấy gương mặt cô. Tôi thấy những giọt nước mắt. Tôi bị lấn áp bởi cảm xúc. Suy nghĩ của tôi - hối tiếc của tôi - đã không thể kiềm chế bên trong người.

Tôi nhận ra mình đang nghiêng rãng. Lợi tôi bắt đầu nhói khi tôi trở nên nhận thức được điều ấy. Không thể ngờ được cái ngày tôi bất cơ thể mình chịu đựng đau đớn bởi mối quan hệ giữa nhân loại với nhau lại đến - tôi đã trở nên kỳ lạ. Nhưng nếu nghĩ về cơn đau này như một hình phạt cho chính mình, thì tôi đã mất đi tỉnh táo. Cứ cho là vậy, tội lỗi của tôi cũng sẽ không được gột rửa.

Tất cả đều là vì cái cô gọi là trò đùa. Nó đã khiến tôi phát cáu. Đó là sự thật, vậy nhưng ngay cả khi là sự thật, thì không có cơ gì mà phải dùng bạo lực thể xác với cô cả. Điều đó không quan trọng ngay cả khi tôi, không kể đến ý định của cô, bị tổn thương. Bị tổn thương, tôi bị tổn thương? Chính xác thì tôi bị tổn thương về cái gì chứ? Mặc cho có thể nhớ lại mùi hương và nhịp đập của cô, tôi lại không thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Không hiểu sao, tôi không thể tha thứ cho chính mình. Bằng cảm xúc phi nhận thức, tôi đã làm cô tổn thương.

Tôi quyết định nên đi đường nào giữa vài căn nhà lớn. Giờ là một chiều trong tuần, và chẳng có ma nào ở đây.

Chắc chắn, nếu tôi bỗng nhiên biến mất, sẽ chẳng có ai biết.

Im lặng trong tâm tưởng, một giọng nói từ phía sau khiến tôi bừng tỉnh trở lại thực tại.

"Bạn-cùng-lớp-tâm-thường-kun."

Giọng nói bình tĩnh của nam giới. Tôi nhanh chóng quay người lại, và có một bạn cùng lớp đứng đó dưới tán ô. Cho tới lúc cậu ta gọi tôi, tôi đã không nhận ra sự hiện diện của cậu ta tí nào. Tôi nghĩ nó thật kỳ lạ. Đầu tiên là việc cậu ta gọi tôi. Thứ hai là cách cậu ta thể hiện cảm xúc giống như tức giận, mặc cho cậu ta luôn luôn để lại ấn tượng có một nụ cười nhã nhặn.

Nói chuyện với cậu ta bây giờ đã là lần thứ hai trong ngày. Thật hiếm khi tôi tiếp chuyện với cùng một người hai lần một ngày. Cậu ta là một chàng trai toát ra thứ cảm giác nhiệt tình và gọn gàng - đại diện của lớp chúng tôi.

Cân nhắc tìm ra với thứ lòng tốt gì mà cậu ta lại dính dáng đến mình, tôi rũ bỏ nỗi dè dặt về việc mình chẳng hề liên quan đến cậu ta, và gọi ngược lại, "Này."

Đầu tôi mong chờ một câu trả lời, cậu ta chỉ lặng im đắm đắm nhìn tôi. Chẳngặng đờng, tôi mở miệng một lần nữa.

"Vậy cậu sống ở quanh đây nhỉ."

".....Tôi không."

Như tôi nghĩ, quả nhiên dường như đang trong tâm trạng xấu. Chắc là cậu ta cũng không thích mưa. Nói cho cùng, khi trời mưa, số lượng cảm xúc khó chịu sẽ tăng và gây trở ngại. Mà còn nữa, ngay bây giờ cậu ta đang chỉ mặc đồ thường ngày, và không mang theo thứ gì ngoài chiếc ô.

Tôi nhìn khuôn mặt cậu ta. Gần đây, tôi cuối cùng đã học được cách đọc cảm xúc một người từ mắt họ. Để tìm lý do vì sao cậu ta

lại buồn bã tới mức phải đến bắt chuyện với mình, bằng cách nào đó tôi bắt gặp ánh mắt cậu ta.

Tôi không lên tiếng nữa. Đó là nguyên nhân cậu ta mất kiên nhẫn trước khi tôi trấn tĩnh cảm xúc của mình và lặng lẽ nhìn khuôn mặt cậu ta. Với gương mặt tựa như vừa nuốt phải một con bọ đắng ngắt, cậu ta gọi tên tôi.

"Bạn-cùng-lớp-tâm-thường cũng vậy - sao cậu lại ở một nơi thế này?"

Về chuyện cậu ta gọi tôi mà không có kính ngữ, khác với mọi lần, tôi không quá lo lắng. Thậm chí hơn cả thế, cái cách cậu ta gọi tôi là Bạn-cùng-lớp-tâm-thường cứ như tôi là thứ gì đó khác đề nặng tâm trí tôi. Như Kẻ-thù-không-thể-tha-thứ chẳng hạn.

Mà sao cũng được, tôi không biết lý do, nên đành phó mặc cho số phận.

Tôi không trả lời, bởi vậy cậu ta tặc lưỡi.

"Tôi hỏi tại sao Kẻ-thù-không-thể-tha-thứ lại ở một nơi thế này."

".....Tôi có việc phải đến."

"Là Sakura phải không?"

Tôi có thể cảm thấy con tim quặn thắt với cái tên thân thuộc ấy. Thật đau đớn để hô hấp và tôi không thể trả lời ngay lập tức. Cậu ta cũng không buông tha.

"Tôi nói, là Sakura, phải không?"

"....."

"Trả lời tôi đi!"

".....Nếu Sakura mà cậu đang nhắc đến với cô gái trong lớp chúng ta cùng là một người, thì đúng rồi đấy."

Niềm tin yếu ớt của tôi rằng có lẽ là cậu ta hiểu nhầm bị tan vỡ bởi vẻ mặt cậu ta làm khi nghiêng răng. Với điều đó, tôi có thể tuyên bố chắc nịch cậu ta đang đối diện tôi bằng những cảm xúc phần nào đối địch. Chỉ là tôi vẫn chưa hiểu được lý do cho những cảm xúc ấy.

Tôi nên làm gì đây?

Ấy vậy mà suy nghĩ kia của tôi trở nên vô nghĩa ngay tức khắc. Nhanh chóng, tôi biết được qua lời nói của cậu ta.

"Tại sao Sakura-"

"....."

"Tại sao Sakura lại đi cùng một tên như cậu chứ?"

À, tôi hiểu ra.

Cái sự hiểu ra gần như có thể diễn tả thành lời - tôi cố ý bầu vùi vào nó. Tôi hiểu ra. Hình thái thật sự của những cảm xúc mà qua đó, cậu ta đối diện với tôi. Không nghĩ ngợi, tôi gãi đầu. Tôi nghĩ về mấy thứ kiểu như chuyện này có vẻ rắc rối đến mức nào.

Nếu cậu ta kỳ thực đang nhìn bằng chính đôi mắt mình, sẽ chẳng lời bào chữa hay giải thích nào có thể chứng minh được hiệu quả, nhưng cậu ta đã mù quáng bởi cơn giận sai địa chỉ của mình.

Có lẽ, tình cờ gặp nhau hôm nay ở nơi thế này không phải ngẫu nhiên; tôi có thể tưởng tượng ra vô số tình huống, như là cậu ta

đang theo dõi hai người chúng tôi.

Cậu ta có lẽ đang yêu. Và thế nên, cậu ta đối diện tôi cùng sự ghen tị lạc lối. Cậu ta mù quáng, và đâm ra mất khả năng quan sát, cũng như nhìn nhận mình theo hướng khách quan. Cứ như cậu ta cũng đã mất những thứ khác vậy.

Lúc này, tôi cố gắng giải thích sự thật - điều tôi nghĩ là hành động nên làm nhất.

"Cô ấy và tôi không có mối quan hệ mà cậu đang tưởng tượng đâu."

Khi tôi nói thế, cặp mắt cậu ta hần lên những tia máu. Trước khi tôi tự hỏi điều này có tệ không, thì đã quá trễ - cậu ta kết án tôi bằng giọng điệu và âm lượng còn hung hăng hơn nữa. Cậu ta đã át cả đi tiếng mưa.

"Vậy, nói cho tôi biết hai người các cậu là gì đi! Đi ăn và du lịch một mình với cô ấy, và rồi hôm nay, cậu một mình đến nhà cô gái ấy chơi - nó trở thành chủ đề nóng hổi trong lớp! Rằng cậu đột nhiên bắt đầu theo cô ấy đi khắp nơi."

Tôi có chút hứng thú với việc chuyện về chuyến đi đã lọt ra như thế nào.

"Có thể nhìn giống như tôi đã theo cô ấy đi khắp nơi, nhưng tôi không nghĩ nó chính xác. Nói như thế, nói tôi cho phép cô ấy đi chơi với mình là quá ngạo mạn, và nói rằng cô cho phép tôi đi chơi cùng là quá khiêm tốn. Chỉ vì bọn tôi đã đi chơi, không thật sự có nghĩa bọn tôi là người yêu."

Xác nhận gương mặt cậu ta nhúc nhích với cụm từ "đi chơi", tôi bèn tiếp tục thanh minh.

"Dù sao thì bọn tôi không có mối quan hệ mà cậu và cả lớp nghĩ đâu."

"Kể cả thế, Sakura đã dành thời gian với cậu."

".....Tôi đoán là vậy."

"Với một thằng chẳng là gì ngoài một đứa chống đối xã hội và u ám như cậu!"

Tôi không có bất kỳ lời phản đối đặc biệt nào với những gì cậu ta đang nghiêng về bản tính của tôi trên phương diện con người. Có lẽ nó trông giống như thế, và có lẽ nó là sự thật. Còn về lý do cô dành thời gian cùng tôi, đó là điều tôi muốn biết. Cô đã bảo tôi là tồn tại duy nhất có thể cho cô cả hằng ngày và thực tại, song dù nó đáng tin, tôi vẫn có cảm giác điều gì đó sẽ trở nên khó mà tháo gỡ nếu sử dụng nó làm câu trả lời.

Thành thử tôi lặng yên nhìn cậu ta. Cậu ta cũng vậy, đứng trong màn mưa với ánh mắt giận dữ và biểu cảm khó chịu.

Sự im lặng kéo dài một lúc lâu. Vì nó diễn ra quá lâu, tôi cho là cuộc nói chuyện của chúng tôi đã kết thúc. Cậu ta dường như cũng nhận ra cơn giận vô lý của mình với tôi, và có lẽ đã bị hạ gục bởi sự hối hận như tôi đã bị ban nãy. Hoặc có chẳng không phải như thế. Vì mù quáng, cậu ta có thể đã không thể thấy được cảm xúc của chính mình.

Cuối cùng, vấn đề không nằm ở đó. Dù gì đi nữa, chúng tôi cứ đối mặt với nhau có lẽ cũng chẳng có thêm được gì nhiều hơn thế

này, cho nên, tôi quay lưng lại với cậu ta. Tôi làm vậy vì cho rằng cậu ta sẽ để tôi đi. Hoặc có lẽ, tôi chỉ muốn ở một mình càng sớm càng tốt. Vấn đề cũng không nằm ở đó. Điều tôi nên làm sẽ không thay đổi.

Thận trọng suy nghĩ về việc này, tôi chỉ biết những con người mù quáng trong tình yêu trong các câu chuyện, và chưa bao giờ tiếp xúc tâm tư một con người thật sự, nên cố gắng đọc hành động của một người đang sống thật quá tự phụ. Các nhân vật trong những câu chuyện khác với người thật. Những câu chuyện và hiện thực khác nhau. Hiện thực không đẹp để hay duyên dáng như các câu chuyện.

Bước về phía không có ai xung quanh, tôi có thể cảm thấy sức nặng ánh nhìn sắc lạnh của cậu ta lên lưng mình. Tôi cự tuyệt quay người lại. Bởi ngay cả khi làm vậy, thì cũng chẳng có ai được lợi. Tôi muốn anh chàng đằng sau mình hiểu được không đời nào cô ấy sẽ thích tôi, một người nghĩ về quan hệ của nhân loại tương tự cách hấn làm toán, nhưng nó là vô nghĩa.

Không nhận thức được tình yêu không phải thứ duy nhất khiến người ta mù quáng, mà cả suy nghĩ cũng có thể làm vậy, tôi không hề nhận ra chàng trai đằng sau mình đã đuổi theo tôi cho tới lúc cậu ta túm lấy vai tôi.

"Đợi đã!"

Vì không còn cách nào khác, tôi chỉ quay mỗi đầu lại. Đặt sự hiểu nhầm kia sang một bên, tôi cũng hơi phát ngán cái thái độ của cậu ta rồi. Nhưng mà tôi không để lộ ra trên nét mặt của mình.

"Chúng ta chưa nói chuyện xong!"

Nghĩ lại thì, tôi cũng có thể đã bị kích động. Đây gần như là trải nghiệm đầu tiên của tôi bị vướng vào cái gọi là bất hoà. Để có những cảm xúc mâu thuẫn, và để mất phần bản thân có thể tỉnh táo suy nghĩ.

Những lời lẽ rõ ràng sẽ khiến cậu ta tổn thương thoát ra khỏi miệng tôi.

"Này, để tôi nói với cậu một điều. Có lẽ nó sẽ có ích."

Tôi điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bằng ý định nói ra tất tần tật những gì mình nghĩ.

"Cô gái đó hình như không thích mấy người cứng đầu đầu. Có vẻ bạn trai trước đây của cô ấy là một người như thế."

Thứ cuối cùng tôi trông thấy là khuôn mặt cậu ta ở ngay cạnh mặt tôi, nó đã vặn vẹo tới một mức độ tôi chưa từng thấy trong vài phút vừa qua. Tôi không rõ biểu cảm ấy mang nghĩa gì, song, nó không quan trọng. Ngay cả khi tôi hiểu ra, kết quả vẫn sẽ không thay đổi.

Tôi nhận lấy một chấn động dữ dội vào mắt trái của mình, và mất thăng bằng bởi lực của nó, tôi ngã xuống, ngồi trên mặt đường đầy nước mưa. Cơn mưa nhanh chóng thấm ướt đồng phục của tôi. Chiếc ô vẫn còn mở rơi ra từ tay tôi tạo nên một âm thanh khô khốc và lăn tròn. Chiếc cặp tôi đã buông ra cùng lúc ấy nằm trên nền đất. Ngạc nhiên bởi tình huống mình bị đặt vào, tôi mau chóng quay về phía cậu ta. Mắt trái của tôi bị mờ đi và không thể nhìn rõ.

Tôi không biết chi tiết, thế nhưng tôi biết rằng mình đã bị đối xử bằng bạo lực. Con người làm gì có ai muốn ngã chứ.

"Cậu nói cứng đầu là sao! Tôi, tôi chỉ-"

Cậu ta nói thế. Cậu ta đối diện với tôi, ấy vậy mà rõ ràng, câu chữ không hề hướng đến tôi. Tôi biết mình đã chặn đứng cơn phần nộ của cậu ta. Tôi đã nghĩ về việc làm tổn thương cậu ta, nên bị thương thế này cũng đáng lắm. Tôi dần vật chính mình.

Đây quả đúng là lần đầu tiên tôi bị một người đánh. Hơi đau một chút. Tôi hiểu rằng chỗ mình bị đánh, nó đau, nhưng chẳng hiểu sao, tâm can tôi cũng đau nữa. Nếu nó cứ tiếp tục, con tim tôi trên phương diện con người rất có thể sẽ vỡ vụn ra mất.

Vẫn ngồi trên mặt đường, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta. Tầm nhìn con mắt trái của tôi vẫn chưa trở lại.

Cậu ta không nói ra một cách chắc chắn, nên tôi không thể đưa ra kết luận nào về sự việc này, thế nhưng cậu ta có lẽ là người yêu cũ của cô.

Thở ra khó nhọc, cậu ta nhìn xuống tôi.

"Một thằng như cậu nên tránh xa khỏi Sakura!"

Vừa nói, cậu ta vừa lôi ra vật gì đó và quăng vào người tôi. Nó đã nhàu nát, nhưng trải phẳng nó ra, tôi nhận ra đó là cái kẹp sách mà mình đánh mất một thời gian trước. Tôi hiểu rồi - Tôi có thể mừng tượng ra luồng các sự việc.

"Ra là cậu."

Cậu ta không đáp lại.

Tôi cứ tưởng có một tính cách hoà nhã đằng sau những đường nét gọn gàng kia. Khi cậu ta đứng trước lớp chủ trì một cuộc thảo luận, và khi cậu ta thỉnh thoảng tới thư viện mượn sách, cậu ta sẽ khẽ nở một nụ cười tươi. Nhưng tất cả những gì mà tôi, người không biết bộ mặt bên trong của cậu ta, được nhìn thấy là một thứ cậu ta đã chuẩn bị kỹ càng cho thế giới bên ngoài thấy. Tôi biết mà, không phải vẻ bề ngoài, mà cái bên trong mới là quan trọng.

Tôi tự hỏi mình nên làm gì. Tôi là người làm cậu ta tổn thương trước, thế nên tôi không thể nói đòn tấn công của cậu ta không phải tự vệ được. Tôi cảm thấy nó hơi quá đáng, nhưng lại không rõ cậu ta tổn thương tới mức nào. Đây là lý do tôi cảm thấy thật kỳ quặc nếu đứng dậy và đánh trả cậu ta.

Có vẻ máu từ đầu cậu ta vẫn chưa lui xuống. Giá như có một phương thức làm cậu ta bình tĩnh lại thì thật tốt, cơ mà nếu chọn sai từ ngữ - không, ngay cả tôi không chọn sai, có lẽ tôi cũng sẽ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi. Không nghi ngờ gì nữa, là bởi với cậu ta, tôi đã đi quá giới hạn một cách cảm tính ở đâu đó.

Tôi nhìn cậu ta. Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng cậu ta đúng nhiều hơn mình. Cậu ta chắc hẳn thực sự thích cô rất nhiều. Phương pháp của cậu ta có thể hơi sai, ý tôi là, phương pháp là vấn đề, nhưng cậu ta đối diện với cô bằng những cảm xúc chân thật, và mong muốn được dành thời gian cùng cô.

Đó là nguyên nhân cậu ta bức bối với tôi, người mang đi thời gian của cô. Ngược lại về phần mình, nếu không phát hiện ra cô sẽ chết trong vòng một năm - ăn cùng cô, đi chơi cùng cô, tới nhà cô và làm mọi chuyện trở nên ngưng đọng - tôi đã không làm được bất kỳ việc gì trong số đó. Việc cô dần đến cõi chết mang chúng tôi lại gần nhau. Song, cái chết là định mệnh sẽ đến với mỗi người. Bởi

vậy, gặp cô là ngẫu nhiên. Chúng tôi giành thời gian cùng nhau là ngẫu nhiên. Không có nguyện vọng, hay sự thôi thúc của cảm xúc trong người tôi dù chỉ một chút.

Ngay cả tôi, người không dính dáng đến nhân loại, cũng biết rằng người sai phải chịu thua người đúng.

Tôi hiểu rồi. Nếu thế, tôi sẽ để cậu ta làm gì thì làm cho tới khi hài lòng. Tôi, kẻ cố gắng có một mối quan hệ với ai đó mà thậm chí không biết con người cảm thấy thế nào, là người sai.

Tôi điềm tĩnh nhận lấy ánh mắt cậu ta, và sẽ truyền đạt ý định của mình đến cậu ta. Tôi sẽ truyền đạt ý định của mình để trình bày với cậu ta. Thế nhưng tôi không thể đấu lại cô ấy.

Đằng sau cậu con trai lồng ngực nặng nề với mỗi hơi thở, tôi nhác thấy một bóng người đang đứng.

"Cậu đang làm gì vậy.....?"

Sững sờ, cậu ta quay người lại giọng nói. Ô của cậu rung rung, và những hạt mưa đang rơi bắt đầu nhỏ xuống vai cậu. Chẳng biết đó là thời điểm tốt hay xấu, tôi quan sát hai người họ cứ như là đó là việc của người khác.

Người con gái đang cầm ô, có lẽ đang cố nắm được tình hình, liên tục, hết nhìn mặt cậu ta lại quay sang nhìn mặt tôi.

Cậu cố gắng nói gì đó. Song trước khi có thể nói một chữ nào, cô gái ấy đã lao về phía tôi, nhặt lấy chiếc ô bị rơi, và đưa cho tôi.

"Cậu sẽ cảm lạnh mất, Bạn-cùng-lớp-tôi-tệ-kun....."

Khi chấp nhận lòng tốt có chút không được đúng cho lắm kia, tôi có thể nghe thấy tiếng thở dốc của cô.

"Bạn-cùng-lớp-tôi-tệ-kun! Máu, máu đang chảy ra kìa!"

Trông có vẻ lo lắng tột độ, cô rút ra khăn tay từ túi của mình và giữ nó nơi mắt trái của tôi. Tôi đã không biết rằng mình đang chảy máu. Cho nên hành động bạo lực của cậu ta có thể không đến từ tay không. Tuy nhiên, tôi không muốn biết thân phận của vũ khí ngay lúc này. Thậm chí còn quan trọng hơn cả thế, tôi thấy biểu cảm của chàng trai choáng váng kia sau khi cô ấy lao tới bên tôi. Mức độ của sự thay đổi kia không thể nào diễn tả được. Nó khiến tôi nghĩ rằng đây là định nghĩa của tràn ngập và dâng trào cảm xúc.

"Có chuyện gì vậy?" "Sao lại có máu-" Cô gái tiếp tục. Mắt tôi đã bị cảm xúc bắt làm con tin, cho nên sự sốt sắng của cô như đàn gảy tai trâu, nhưng đó không phải vấn đề. Cậu ta đưa ra lời giải thích.

"Sakura..... Tại sao cậu lại giúp đỡ một thằng như thế....."

Với chiếc khăn tay vẫn nhẹ nhàng áp vào mắt trái của tôi, cô quay sang đối mặt cậu ta. Biểu cảm của cậu, có lẽ vì trông thấy mặt cô, trở nên vụng vọ hơn nữa.

"Một thằng như thế..... Cái gì..... Ý cậu là Bạn-cùng-lớp-tôi-tệ-kun?"

"Phải, thằng đó đã đi theo Sakura, cho nên để chắc rằng nó không động vào cậu nữa, tớ đã đánh nó."

Cậu ta nói vậy để bao biện cho hành động của mình. Có lẽ cậu nghĩ rằng nó sẽ khiến cô nhìn cậu theo hướng tốt hơn một chút. Có

lẽ cậu muốn cô nhìn cậu thêm một lần. Chàng trai mù quáng có thể không nhìn thấy con tim cô nữa.

Tôi, kẻ đã trở thành kẻ ngoài cuộc hoàn toàn, im lặng quan sát diễn biến. Ở nguyên tại chỗ, cô nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta. Chỉ mỗi cánh tay được đưa ra để giữ chiếc khăn tay áp vào mặt tôi. Giống như đứa trẻ muốn được khen ngợi, một nửa của cậu ta đang cười. Nửa còn lại bị nhấn chìm bởi sợ hãi.

Một vài giây sau, gương mặt cậu chuyển sang vẻ sau.

Y như đang tuôn ra những cảm xúc chất chồng tận đáy lòng trong lúc không động đậy, cô nói với cậu ta đúng một câu.

".....Cậu là kẻ tồi tệ nhất."

Cú sốc từ những con chữ của cô tàn phá gương mặt cậu ta. Nhanh chóng, cô quay lại với tôi. Khuôn mặt cô làm tôi sửng sốt. Tôi đã hiểu nhầm rằng những biểu cảm phong phú của cô vốn luôn rạng rỡ. Tôi ngỡ rằng cả khi tức giận, cả khi rơi nước mắt, chúng vẫn rạng rỡ. Tôi đã nhầm.

Ngay cả cô cũng có thể lộ ra gương mặt kiêu này.

Kiêu trông giống như nó sẽ làm tổn thương ai đó.

Biểu cảm của cô thay đổi ngay tức khắc khi đối diện với tôi; bởi rồi xen lẫn với một nụ cười. Tôi đứng dậy khi cô ra dấu. Cả quần và áo sơ mi ướt đầm nước, nên tôi mừng vì đây là mùa hè. Không lạnh lẽo, nhờ có khí trời mùa hè, và nhờ cô ấy nắm lấy cánh tay tôi nữa. Kéo tay tôi một cách mạnh mẽ, cô bước về phía cậu ta. Tôi nhìn gương mặt cậu ta. Tôi nhìn thấy sự tàn phá, và tin chắc cậu ta sau lần này, có lẽ sẽ không lấy trộm đồ của tôi nữa.

Chúng tôi đi ngang qua cậu ta, và dù cô tiếp tục kéo chúng tôi đi, tôi chọt va vào cô khi cô bỗng khựng lại. Ô cửa hai đứa va vào nhau, bắn ra một vài tia nước.

Không quay lại, cao giọng, cô điềm tĩnh cất tiếng.

"Tớ đã trở nên ghét Takahiro rồi. Nên đừng bao giờ làm bất cứ điều gì với tớ hay những người xung quanh tớ một lần nào nữa."

Cậu con trai tên Takahiro không nói gì. Lúc cuối tôi nhìn vào lưng cậu ta, có vẻ như cậu ta đang khóc.

Sau đó, tôi bị lôi đến nhà cô. Ở đó, chẳng nói chẳng rằng, cô đưa tôi cái khăn tắm cùng đồ để thay, và bảo tôi đi tắm.

Không do dự, tôi làm như cô nói. Tôi mượn một chiếc áo thun con trai, đôi quần lót, jersey, và lần đầu biết rằng cô có một người anh trai lớn hơn nhiều. Tôi thậm chí chẳng biết cấu trúc gia đình cô.

Thay đồ xong xuôi, tôi được gọi đến phòng cô trên tầng hai. Ở đó tôi thấy cô trên giường, ngồi theo kiểu seiza(3).

(3. Seiza (正座 / Chính tọa) là kiểu ngồi quỳ truyền thống của Nhật, trước đây được các nghệ nhân trà đạo và các samurai thực hành.)

Từ đó, tôi trải nghiệm nó cùng cô lần đầu tiên trong đời mình. Tôi, người hiếm khi dính dáng đến nhân loại, không biết nó là gì. Đó là lý do tại sao tôi đang mượn lời của cô.

Cô gọi nó là làm lành.

Chuyện ấy, còn hơn cả bất kỳ sự liên quan nào mà tôi có với nhân loại cho tới giờ, khiến tôi nóng lòng với sự ngượng ngùng.

Cô xin lỗi tôi. Tôi cũng xin lỗi cô nữa. Cô tự mình giải thích với tôi. Cô đã nghĩ tôi bày ra bộ mặt phiền phức và bật cười. Đó là lý do tôi cũng tự mình giải thích. Về một vài lý do mình không biết, tôi đã có cảm giác mình bị lừa dối và xúc phạm. Cô đã đuổi theo tôi trong cơn mưa vì tuyệt đối không muốn mọi chuyện trở nên cay đắng giữa hai đứa, và lý do cô khóc sau khi tôi đẩy cô xuống chẳng qua là vì cô sợ sức mạnh của con trai - đó là những gì tôi nghe được.

Tôi thật lòng xin lỗi từ tận thâm tâm mình.

Tôi kể về cái thu hút mình ở cậu con trai bị bỏ lại trong cơn mưa. Đại diện của lớp chúng tôi, như tôi đã nghĩ, là người yêu cũ của cô. Tôi thành thật nói ra cái đã đến trong tâm trí giữa cơn mưa. Thay vì cùng với tôi, ở bên cạnh ai đó nghiêm túc nghĩ cho cô thì sẽ tốt hơn cho cô. Bởi chúng tôi gặp nhau ở bệnh viện hôm đó chẳng là gì ngoài trừ chỉ một sự ngẫu nhiên.

Đáp lại, cô trách móc tôi.

"Không phải thế. Đó không phải ngẫu nhiên. Cả hai đứa mình, và những người khác nữa, đã đi xa đến thế này bằng những lựa chọn mà bọn mình đã thực hiện. Cậu và tớ ở cùng một lớp, và cũng gặp nhau trong bệnh viện ngày hôm đó nữa - chúng không phải là ngẫu nhiên. Cũng chẳng phải định mệnh. Những lựa chọn cậu đã thực hiện cho đến lúc này, và những lựa chọn tớ đã thực hiện cho đến lúc này, là cái đã khiến bọn mình gặp nhau. Bọn mình gặp nhau do ý muốn tự nguyện của hai đứa."

Tôi giữ im lặng. Không nói một lời. Tôi thật sự có rất nhiều thứ phải học từ cô. Nếu cô không còn lại một năm nữa, nếu cô thậm chí còn nhiều hơn nữa, liệu tôi có bao giờ có thể dạy cô điều gì ngoài những gì cô đã dạy tôi không? Không, thời gian còn lại bao nhiêu không phải là vấn đề, nó chắc chắn sẽ không đủ.

Sau khi mượn một túi xách cho đồng phục, cũng như một vài quần áo, tôi được đưa cho quyển sách đã được hứa. Vì tôi đọc những quyển sách theo thứ tự mình có chúng, sẽ mất một khoảng thời gian để kết thúc những cuốn sách đã chất đống. Khi tôi cho cô biết điều này, cô nói cứ trả lại nó trong vòng một năm là được. Nói cách khác, tôi đã thề sẽ thân thiết với cô cho tới khi cô chết.

Ngày hôm sau khi tôi đến trường cho buổi học bổ sung, tôi thấy giày trong nhà của mình không biến mất.

Tôi vừa đi vào phòng học vừa mang đôi giày trong nhà lần đầu tiên sau một thời gian, và nhận ra cô không ở xung quanh. Ngay cả khi tiết học đầu tiên đến, cô vẫn chưa tới trường. Tiết sau, và tiết sau nữa cũng vậy.

Ngay cả khi buổi học kết thúc, không nơi nào có thể thấy cô cả.

Về lý do vì sao cô không tới, tôi chỉ được nghe buổi tối hôm đó.

Cô đã phải nhập viện.

TỜ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 6

Cô gái ấy đã phải nhập viện. Lần kế tiếp tôi thấy cô là thứ bảy cùng tuần, trong một phòng bệnh. Buổi sáng trời nhiều mây và nhiệt độ thì dễ chịu. Được thông báo về giờ vào thăm, tôi đành phải dành cho cô một chuyến có thể gọi là thăm bệnh, ý tôi là, mình đã bị gọi đến.

Cô ở trong phòng riêng. Không có vị khách nào khác khi tôi đến. Vận chiếc áo đặc trưng của bệnh viên cùng một đường ống treo trên cánh tay, là cô gái vừa hướng ra cửa sổ vừa thực hiện một điệu nhảy kỳ quặc. Lúc tôi gọi tên cô từ đằng sau, cô ngạc nhiên nhảy dựng lên và tru tréo ầm ĩ trong khi vùi mình dưới cái chăn. Tôi ngồi xuống chiếc ghế pipe(1) được để bên cạnh giường cô, chờ cho cơn phản kích kia dừng lại. Bất thành linh, cô trở nên lặng thinh và ngồi dựa lưng trên giường tựa hồ không có gì xảy ra. Sự quá khích của cô chẳng biết thời gian hay nơi chốn gì hết.

(1. Loại ghế được ghép lại từ nhiều thanh hình ống nước)

"Đừng đột nhiên xuất hiện thế chứ, tờ lúng túng đến mức mới nãy tờ đã nghĩ mình sẽ chết đây này."

"Nếu cậu định chết trong một bộ dạng chưa từng có tiền lệ như thế, thì để tờ tặng cậu một thứ sẽ làm cậu cười suốt phần đời còn lại. Đây, quà thăm bệnh."

"Hửm, cậu đâu cần phải làm vậy! À, là dâu tây! Chén thôi. Đĩa và đồ đạc ở cái giá đằng kia đấy, cậu ra lấy đi."

Như cô chỉ đạo, tôi lấy hai bộ đĩa và đĩa, cũng như dao, từ cái giá màu trắng gần đó, và ngồi tựa lưng vào ghế. Nhân tiện, dâu tây được mua bằng tiền của bố mẹ đưa cho tôi sau khi tôi nói với họ rằng mình sẽ tới bệnh viện thăm một bạn cùng lớp.

Gọt bỏ xong phần cuống, tôi hỏi thăm tình hình của cô trong lúc hai đứa ăn dâu tây.

"Hoàn toàn ổn. Những con số hơi khác thường một chút, nên bố và mẹ tớ đã lo lắng và cuống cả lên về việc tớ nhập viện, nhưng tớ gần như là ổn. Tớ sẽ nằm viện trong hai tuần, truyền mấy loại thuốc đặc biệt vào cơ thể, và sau đó, tớ sẽ trở lại trường."

"Cơ mà lúc đó thì đã là nghỉ hè mất rồi."

"À, phải. Thế thì tớ sẽ lên kế hoạch cho kỳ nghỉ hè cùng cậu."

Tôi nhìn vào phần cuối của chiếc ống chạy dài từ cánh tay của cô. Một cái túi chứa dịch truyền treo trên cây cột sắt được gắn bánh xe. Một nỗi hồ nghi xuất hiện trong đầu.

"Cậu nói sao với những người khác như là Bạn-tốt-nhất-san, ý tớ là, Kyouko-san?"

"Tớ bảo Kyouko và những người khác là mình bị ruột thừa. Phía bệnh viện cũng che giấu điều này cho tớ. Có vẻ như họ rất lo lắng cho tớ, vậy nên càng khó hơn để nói ra sự thật, cậu biết đấy. Còn Thân-thiết-kun, người đã đẩy tớ xuống giường vài ngày trước, nghĩ sao?"

"Hmm, tớ nghĩ cậu nên kể lại chính xác cho Bạn-tốt-nhất-san, ý tớ là, Kyouko-san ngày nào đó. Mà sau cùng, chắc là tớ nên tôn trọng những gì cậu, người đã ôm tớ vài ngày trước, quyết định sẽ làm."

"Đừng làm tớ nhớ lại chuyện đó! Xấu hổ lắm luôn ý! Trước lúc chết, tớ sẽ đem kể với Kyouko cậu đã đẩy tớ xuống như thế nào, và rồi cậu sẽ bị giết mà chẳng có ai hay biết."

"Cậu quả thật có ý định biến bạn tốt nhất của mình thành tội phạm, tội lỗi luôn chảy trong huyết quản của cậu đấy nhỉ."

"Nói đi cũng phải nói lại, thế ý cậu là gì khi nói 'Bạn-tốt-nhất-san'?"

"Tớ nhắc tới Kyouko-san như là Bạn-tốt-nhất-san trong đầu mình. Theo một cách thân thiện."

"Thế nhưng tất cả tớ nghe thấy đều là hình thức. Ý cậu kiểu như là 'Trường-khoa-san', đúng chứ?"

Tỏ vẻ bất ngờ, cô nhún vai. Cô trông chẳng khác lúc bình thường là mấy. Tôi đã hỏi tình trạng của cô qua tin nhắn, nhưng tôi yên tâm khi thấy cô thực sự ổn. Thật ra, tôi đã lo sợ rằng thời gian cô chết đột ngột đến gần. Nhưng những gì tôi có thể nói từ việc nhìn thấy cô ấy, thì có vẻ như không phải vậy. Nét mặt cô rạng ngời và cử động cũng khỏe mạnh nữa.

Bình tĩnh lại một chút, tôi lôi ra một cuốn sổ tay mới mua, chưa động vào từ trong cặp mình.

"Chà, bây giờ cậu đã ăn xong bữa nhẹ, đến lúc phải học rồi."

"Gì vậy chứ ừ ừ, cứ thư giãn thêm tẹo nữa đi!"

"Tớ đến đây vì cậu bảo tớ làm chuyện này mà. Ấy là còn chưa kể, lúc nào cậu cũng được thư giãn ở đây rồi."

Dĩ nhiên, có một lý do chính đáng để tôi tới bệnh viện bên cạnh việc lần đầu gặp cô sau một thời gian dài. Cô đã dặn tôi biên soạn những phần được dạy xuyên suốt các bài học bổ sung trong vài ngày mà cô không đi học, và hướng dẫn cô. Cô bị sốc bởi độ thành thật khùng khiếp của tôi khi tôi mau chóng chấp nhận yêu cầu của mình. Quả tình, cô nàng thật khiếm nhã.

Tôi đưa cho cô cuốn sổ tay còn mới, cầm lấy cây bút, và truyền đạt cho cô nội dung tổng quát của các bài học bổ sung. Tôi giản lược những phần mà cá nhân tôi cho là không nhớ cũng chẳng sao, và soạn ra một bài học ngắn gọn. Phần lớn cô nghiêm túc lắng nghe. Tính cả lúc nghỉ ngơi, bài giảng nửa mùa của tôi kết thúc sau chừng một tiếng rưỡi.

"Cảm ơn cậu nhiều nhiều, Thân-thiết-kun, cậu giảng bài rất tuyệt đấy, cậu nên trở thành giáo viên đi."

"Tớ không muốn. Và tại sao cậu chỉ đề nghị mấy việc sẽ khiến tớ dính dáng đến nhân loại thế hả?"

"Tớ nghĩ rằng có lẽ, thay cho tớ, tớ sẽ nhờ cậu làm vài chuyện mình thật sự muốn làm nếu như không chết."

"Nếu cậu nói như thế, nó sẽ làm tớ có vẻ tồi tệ vì từ chối thẳng thừng mất, cho nên làm ơn hãy ngừng lại."

Cười khúc khích, cô đặt quyển sổ tay lên chiếc giá màu nâu cạnh giường. Có vài thứ để đọc như tạp chí và manga xếp hàng trên đó.

Chắc chắn, với một con người năng động như cô nàng, căn phòng này ắt hẳn là nhàm chán. Nói cho cùng thì ban nãy cô còn nhảy một điệu kỳ lạ kia mà.

Đã gần trưa. Được biết Bạn-tốt-nhất-san sẽ tới thăm tầm giữa trưa, tôi dự định về nhà vào lúc 12 giờ. Khi bảo thế với cô, cô cho tôi một lời mời, "Cậu có thể gia nhập cuộc trò chuyện của con gái đấy," tôi lịch sự từ chối. Đóng vai giáo viên khiến dạ dày tôi rỗng tuếch, và hơn tất cả mọi thứ, chỉ xác nhận rằng cô không sao làm tôi hài lòng ngày hôm đó.

"VẬY, trước khi cậu về nhà - một trò ảo thuật, xem trò ảo thuật của tớ này."

"Ồ, cậu đã học được rồi cơ à?"

"Chỉ một trò đơn giản thôi. Tớ vẫn còn đang tập luyện vài ba trò khác nữa."

Trò ảo thuật cô biểu diễn là trò sử dụng những lá bài. Đây là - không cần nhìn - vẫn lấy được lá bài mà người tham gia đã chọn; tôi cho rằng nó thật tuyệt vời khi biết cô đã học được nó trong khoảng thời gian ngắn như thế. Vì chưa bao giờ học trò ảo thuật nào, tôi không thể hiểu được trò này.

"Tớ sẽ làm một trò còn khó hơn vào lần tới, nên hãy trông đợi nó đi!"

"Tớ sẽ trông đợi nó; có lẽ với trò ảo thuật cuối cùng của mình, cậu nên thoát khỏi một cái hộp đang bốc cháy."

"Ý cậu là lò hoả táng ấy hả? Đâu có được, cậu biết mààà."

"Như tớ đã nói, đùa kiểu đấy thì-"

"Sakuraaa, cậu không sao chứ..... Khoan đã, lại nữa à?"

Theo phản xạ, tôi quay người về giọng nói đầy sức sống ấy. Bạn-tốt-nhất-san đã bước vào phòng với vẻ tràn đầy năng lượng, có điều gương mặt của cô méo xệch khi trông thấy tôi.

Dạo gần đây, tôi đã cảm thấy thái độ trái ngược của Bạn-tốt-nhất-san nhắm đến mình ngày càng trở nên rõ ràng. Đã đến mức này, có vẻ mong ước tôi thân thiết với Bạn-tốt-nhất-san sau khi cô mất của cô sẽ không trở thành hiện thực.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, nói lời tạm biệt, và lục tục về nhà.

Bởi Bạn-tốt-nhất-san rõ ràng đang nhìn vào mình, tôi tránh không để mắt hai đứa chạm nhau. Chương trình động vật tối qua có nói rằng không tốt khi nhìn vào mắt thú ăn thịt.

Tuy nhiên, đi ngược lại vọng tưởng để cho cả hai chúng tôi tiếp tục không ngừng tránh mặt nhau, cô nàng nằm trên giường bỗng dưng nhớ ra một điều khó xử, và thốt ra mà không suy xét.

"Nhân tiện, Thân-thiết-kun này, thế còn jersey và quần lót của anh hai mà cậu đã mượn thì sao đây?"

"À....."

Tôi chưa từng bị sỉ vả một cách quá sức vô tư tới mức này trước kia. Hôm nay, dù đã cất đồ của anh trai cô được cho mượn vào cặp, và định trả lại chúng, tôi lại quên bém mắt.

Dẫu vậy, bây giờ tôi chẳng có gì để nói hết.

Tôi quay người lại, và thấy cô nàng đang cười nhả nhỏ, trong khi vẻ mặt ngỡ ngàng hiện trên gương mặt của Bạn-tốt-nhất-san, người đã tiến về bên cạnh chiếc giường. Gắng hết sức che giấu sự run rẩy của mình, tôi lôi ra một cái túi nhựa chứa bộ quần áo từ trong cặp, và đưa cho cô.

"Cảm ơn nha~."

Vẫn nhả nhỏ, cô nhìn vào cả Bạn-tốt-nhất-san và tôi. Tôi cũng thế, liếc nhìn Bạn-tốt-nhất-san thật nhanh. Có lẽ tôi đã có khao khát ngu ngốc là nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ. Trán tĩnh lại từ cú sốc, Bạn-tốt-nhất-san giờ đây đang nhìn chòng chọc vào tôi bằng cặp mắt có thể giết người. Chẳng hiểu sao, tưởng như cô ấy đang găm lên như một con sư tử.

Tôi ngay tức khắc dời mắt khỏi Bạn-tốt-nhất-san, và mau chóng quỳnh quáng ra khỏi phòng, nghe thấy Bạn-tốt-nhất-san đến gần cô nàng và hỏi bằng giọng cực kỳ thấp, "Cậu nói quần lót là sao?" Để không vướng vào chuyện gì phiền phức, tôi đưa chân mỗi lúc một nhanh hơn, xa khỏi căn phòng ấy.

Thứ hai, ngày đầu tiên tuần kế tiếp, tôi đến trường và biết được một tin đồn vô cùng xúc phạm về mình đã lan ra khắp lớp.

Bằng cách nào đó, có vẻ nó là tin đồn về việc tôi theo dõi cô nàng như thế nào. Người nói cho tôi biết là anh chàng sẽ mời tôi kẹo gôm như thể đã thành một thói quen. Khi tôi nhú mày với tin đồn vô lý kia, như mong đợi, cậu ta mời tôi kẹo gôm trong lúc có vẻ thích thú, tôi lịch sự từ chối.

Tôi cố gắng bằng cách nào đẩy luận ra căn nguyên của tin đồn. Ất hẳn, đâu đó trên đường, đã có vài người trông thấy cô và tôi đi

cùng nhau, thứ sau đó được phóng đại thành tin đồn rằng tôi lúc nào cũng ở cạnh cô. Nghe thấy điều đấy, những người nghĩ xấu về tôi gán cho tôi cái tên như một kẻ bám đuôi với hành động mang ác ý, thế nên mới tạo ra một tin đồn được coi như sự thật - đấy là theo như suy đoán tôi có được, song nó có thể vẫn không sát với thực tế.

Mà dấu chuyện không diễn ra theo cách như thế đi chăng nữa, tôi vẫn mất tinh thần với việc làm sao để xoá đi tin đồn ấy khỏi thực tại. Dù một vài rắc rối lớn đã xảy ra, gần như mọi người trong lớp đều đang nhìn về phía tôi, xì xào mấy câu như "Có một kẻ bám đuôi đấy, tốt hơn là nên cẩn thận", đã hoàn toàn tin vào tin đồn ấy.

Nhắc lại một lần nữa - từ tận đáy lòng, tôi kinh ngạc. Chính xác thì làm sao họ có thể dễ dàng chấp nhận cái nhìn của đa số đến thế chứ? Chắc chắn, nếu ba mươi người trong số đó tập hợp với nhau, họ có lẽ có khả năng giết một con người mà không do dự. Miễn là một người còn tin vào sự đúng đắn của chính họ, họ có thể ép buộc bản thân làm bất cứ thứ gì. Và suốt quãng thời gian đó, họ thậm chí sẽ chẳng nhận ra rằng một hệ thống như thế còn máy móc hơn cả con người.

Đó là lý do tại sao tôi cho rằng nếu vấn đề này leo thang, sẽ có một cơn bùng nổ nạn bắt nạt nhắm về phía tôi, nhưng đó chỉ là tôi cả nghĩ mà thôi. Nói trắng ra, người mà họ thích thú là cô gái nọ, chứ không phải kẻ theo sau cô ấy là tôi.

Không, tôi thậm chí cũng không theo sau cô ấy. Đó là lý do, họ chẳng được lợi lộc gì nếu động đến tôi, và tôi cũng không cần phải làm bất cứ điều gì phiền phức cả. Cơ mà về cái cách Bạn-tốt-nhất-san sẽ nhìn vào tôi với niềm thích thú - hay có lẽ đơn thuần là thù địch - mỗi ngày khi đặt chân vào trường, nó đơn giản là đáng sợ.

Lúc tôi kể với cô rắc rối trong lần thứ hai ghé bệnh viện vào thứ ba, cô bật ra một tràng cười, ôm lấy tuyến tụy.

"Kyouko, tất cả mọi người, và Thân-thiết-kun đều rất thú vị đấy nhỉ!"

"Cậu là loại người cho rằng bàn tán sau lưng người ta là hay ho đấy à? Đúng là một con người tồi tệ."

"Cách mọi người đang dây vào cậu - người không bao giờ dây vào người khác trước đó - theo một cách chẳng rõ ràng mới thú vị làm sao. Thế, cậu có biết làm sao mà mình lại lâm vào tình cảnh kiểu này không?"

"Không phải vì tớ đã đi chơi với cậu à?"

"Hoá ra cậu bị thế là lỗi của tớ sao? Nhưng không phải thế, đó là tại cậu đã không nói chuyện thẳng thắn với mọi người."

Cô khẳng định trong lúc bóc mấy quả quýt trên giường.

"Cậu biết đấy, họ đều không biết tính cách của Thân-thiết-kun, cho nên đó là tại sao họ lại nghĩ như vậy. Cơ mà gác chuyện làm rõ vụ nhiều người hiểu nhầm lại đã, tớ nghĩ cậu nên thử và thân thiết với mọi người đi."

"Tớ không định làm mấy thứ sẽ chẳng đem lại lợi lộc cho bất kỳ ai."

Đó là một điều không cần thiết cho tôi, người sẽ cô độc khi mà cô ấy ra đi, và bạn cùng lớp của chúng tôi, người sẽ quên đi thằng tôi không có cô ấy ở bên.

"Tớ đảm bảo khi mọi người biết nhiều hơn về cậu, họ sẽ hiểu được chính xác rằng cậu là một con người thú vị. Bên cạnh đó, tớ không nghĩ họ thật sự nghĩ xấu về Thân-thiết-kun đâu."

Trong lúc chuyện trò về mấy thứ vớ vẩn và bóc quýt, tôi nghĩ ra một điều.

"Trừ cậu và Kyouko-san, họ chẳng xem tớ là gì ngoài một 'Bạn-cùng-lớp-bình-thường'."

"Cậu biết điều đó vì hỏi mọi người à?"

Cô nghiêng đầu sang một bên, tựa như đang đánh trúng gốc rễ tính cách của tôi.

"Tớ không hỏi. Nhưng mà tớ nghĩ nó là thế đấy..."

"Nhưng cậu đâu thể nào biết được nếu không hỏi mọi người. Chẳng phải đó chỉ là thói kiêu ngạo của Thân-thiết-kun thôi sao? Và nó cũng không nhất thiết phải đúng."

"Vấn đề không phải là đúng hay là không, đằng nào thì, tớ cũng sẽ không dính dáng bản thân tới bất cứ ai cả, và điều đó chẳng là gì ngoài tưởng tượng của tớ, chỉ là tớ nghĩ như thế thôi. Niềm vui của tớ là tưởng tượng người khác nghĩ gì về mình khi họ gọi tên tớ."

"Cái tính vị kỷ đó là sao thế? Cậu là kiểu con trai vị kỷ đấy hả?"

"Không, ta là chàng hoàng tử vị kỷ đến từ vùng đất vị kỷ. Thể hiện sự kính trọng của người đi."

Bằng gương mặt chẳng lấy làm thích thú, cô ngấu ngiến mấy quả quýt. Chẳng bao giờ tôi cân nhắc chuyện làm cho cô hiểu được

hệ thống giá trị của mình. Dẫu sao thì cô cũng là kiểu người đối lập với tôi mà.

Cô là một người sống bằng cách giao thiệp với mọi người. Biểu tình và tính cách của cô có nhiều câu chuyện đằng sau chúng. Ngược lại điều đó, tất cả các mối quan hệ tôi có với nhân loại ngoài gia đình mình chỉ tồn tại bên trong đầu tôi. Thích hay không thích, sao cũng được, miễn là tôi không bị tổn thương - tôi đã sống với những ý nghĩ như thế. Ngay từ ban đầu, tôi đã từ bỏ việc giao thiệp với mọi người rồi. Như một mảng đối lập với cô, tôi không cần thiết phải có con người bên cạnh. Dù nếu hỏi rằng liệu như thế có ổn không, tôi sẽ bị bối rối.

Ăn quýt xong, cô cẩn thận gói vỏ quýt lại với nhau và quẳng vào sọt rác. Quả bóng vỏ quýt lao vào sọt rác một cách ngoạn mục, và chỉ với sự kiện ngớ ngẩn ấy, cô hạnh phúc thụi nắm đấm của mình vào không khí.

"Nhân tiện, cậu nghĩ tớ nghĩ gì về cậu?"

"Ai mà biết, không phải nó là thứ gì đó kiểu như 'bạn mình thân thiết' à ?"

Cô dẫu môi với câu trả lời thích hợp của tôi.

"Bzzz, trả lời sai roài. Dù trước đây tớ cũng nghĩ thế."

Tôi nghiêng đầu sang bên với ngôn từ khác thường của cô gái này. Cô đã nghĩ rằng - nói cách khác, có lẽ tức là cách cô ấy nghĩ từng không thay đổi thành như thế với những chuyện khác, nhưng cô vừa nhận ra cách nghĩ của mình là chệch hướng. Chỉ một chút thôi, nó khiến tôi hứng thú.

"Thế, bây giờ cậu nghĩ gì về tớ?"

"Nếu chuyện thế này được tiết lộ, thì quan hệ giữa nhân loại sẽ chẳng còn thú vị nữa. Chính bởi nhân loại không biết họ là gì với người khác nên tình bạn và tình yêu mới thú vị, cậu biết đấy."

"Tớ biết mà, đó là cách nghĩ của cậu nhỉ."

"Humm? Bọn mình từng bàn về chuyện này trước kia chưa?"

Có lẽ đã hoàn toàn quên mất, cô chau mày lại, nom có vẻ khó hiểu. Biểu cảm này thật lạ lẫm, và tôi đành phải bật cười. Tôi nhìn lại chính mình, người luôn luôn như một kẻ ngoài cuộc, lại chân thành mỉm cười với một ai đó. Tôi ngờ rằng mình đã trở thành một con người thế này mà không hề nhận ra, thế nhưng mặt khác, tôi cảm thấy đúng là như vậy. Người đã khiến tôi như vậy, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, là cô nàng trước mắt tôi đây. Dù không ai có thể biết đó là điều tốt hay xấu. Nhưng kể cả thế, tôi đã thay đổi một chút.

Thấy tôi mỉm cười, cô bèn nheo mắt lại.

"Tớ muốn cho tất cả mọi người biết rằng ?????-kun là một người cực kỳ tốt bụng."

Giọng nói của cô nghe dịu dàng. Vậy là cô có gan nói một điều như thế với đứa con trai đã đẩy mình xuống. Mặc cho điều đấy có lẽ tức là tôi sẽ hối tiếc vì làm thế suốt quãng đời còn lại.

"Kệ mọi người đi, cậu nên đi và bảo với Kyouko-san. Cô ấy làm tớ sợ."

"Tớ chỉ nói thôi nhưng mà - cô gái đó, cô ấy quan tâm tới bạn tốt nhất của mình, nên đó là tại sao cô ấy cho rằng cậu đang lừa dối

tớ."

"Vậy thì tớ đoán là có vấn đề với khả năng truyền đạt thông tin của cậu rồi. Mặc dù Kyouko-san dường như có một cái đầu thông minh trên vai mình."

"Hm, sao cơ, cậu đang cho Kyouko lời khen. Cậu định lừa dối Kyouko sau khi tớ chết hả? Ngay cả tớ cũng bị sốc đấy."

Tôi ngấu ngiến một miếng quýt trong khi nhìn lại phản ứng thái quá của cô với một gương mặt chẳng vui vẻ gì. Cô lại ngồi xuống giường ra chiều thờ ơ, khiến tôi mỉm cười một lần nữa.

"Chà vậy, cho màn ảo thuật của hôm nay..."

Trò ảo thuật cô chọn lần này là làm sao để đồng xu trong lòng bàn tay cô giống như có thể biến mất và xuất hiện trở lại theo ý muốn. Tôi đã từng xem qua trong một chương trình truyền hình, và tương tự với trò ảo thuật trước đó, tôi nghĩ nó thật tuyệt vời với người mới bắt đầu. Với tôi, người chẳng biết gì hết, nó gần như khiến tôi nghĩ rằng có lẽ cô có một tài năng xuất chúng cho việc này.

"Chà, dù sao thì lúc nào tớ cũng luyện tập đấy! Vì tớ không có thời gian, cậu biết mà."

Không phải vì cậu có thời gian nên cô mới có thể luyện tập sao? Tôi định lịch sự chêm vào một câu đá xoáy như thế, có điều tôi lại thôi để cho cô biết rằng tôi không rộng lượng với những trò đùa.

"Nếu như thế, cậu thật sự có thể trở nên tuyệt vời sau một năm đấy."

"Hm, à, chắc vậy!"

Cô ngập ngừng một cách kỳ lạ. Có lẽ do cô bận tâm đến việc lời nói đùa của mình bị phớt lờ. Vì không thể làm khác được, tôi đành thật lòng khen ngợi sự chăm chỉ của cô và thành quả của nó. Khoái chí, cô mỉm cười.

Chuyến thăm bệnh cô lần thứ hai của tôi kết thúc như thế mà không có rắc rối gì.

Rắc rối nảy sinh với tôi khi đang một mình về nhà từ bệnh viện.

Đối với tôi, địa điểm tôi sẽ nói mình thích nhất trên thế gian này là tiệm sách, cho nên, trong ngày hôm đó cũng vậy, tôi đã tạt vào một tiệm sách trên đường từ bệnh viện về nhà. Bên trong tiệm với chiếc điều hoà hoạt động hết công suất, tôi xem lướt qua những quyển sách của tiệm. May mắn thay, tôi không mang theo cô nàng mà mình sẽ khiến cô phải đợi, bởi vậy tôi có dành bao nhiêu thời gian ở đây đi nữa thì cũng không sao cả.

Tôi chẳng có điều gì mà mình có thể tự hào, thế nhưng tôi tự tin vào khả năng duy nhất của mình, khả năng tập trung trong khi đọc sách. Tỉ dụ, nếu không được đưa cho kẹo gôm, hay giả dụ chùm chuông nhúng bên trong cơ thể mình không reo lên, tôi có thể tiếp tục ngăn chặn tất cả mọi thứ xung quanh mình mãi mãi, đọc một quyển sách trong thế giới nhỏ bé của mình. Nếu là một động vật ăn cỏ nơi hoang dã, tôi chắc chắn sẽ mơ mộng giữa ban ngày về những thế giới khác mà không nhận ra những con thú ăn thịt ở gần, và cuối cùng sẽ bị ngấu nghiến ngay tắp lự.

Đó là vì sao, khi tôi kết thúc việc đọc một mạch cuốn truyện ngắn bên trong cuốn sách bìa mềm, và trở lại thế giới sẽ tước đi một người con gái khỏi cuộc đời của mình bằng một căn bệnh này, cuối cùng tôi cũng nhận ra điều ấy.

Có một con sư tử đang đứng bên cạnh tôi.

Tôi giật nảy người trong kinh ngạc, choáng váng. Với một chiếc túi lớn đeo trên vai, cô đang nhìn vào cuốn sách để mở trên tay. Tuy nhiên tôi có thể biết rằng cô rõ ràng có ý định gặp tôi.

Có lẽ, tôi có thể giữ cho bước chân của mình im lặng, rời khỏi nơi này, và trốn thoát. Song những niềm hi vọng thoáng qua của tôi bị nghiền nát trong tích tắc.

"Cậu nghĩ sao về Sakura?"

Đằng sau lời nói Bạn-tốt-nhất-san buông ra mà không rào trước đón sau kia, có một áp lực dường như sẽ nhai ngấu nghiền tôi nếu trả lời không chính xác.

Tôi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng mình - tôi bị lúng túng. Chính xác thì câu trả lời đúng có thể là gì đây? Tuy nhiên, khi nghĩ về nó, tôi nhận ra một điều. Với câu hỏi từ Bạn-tốt-nhất-san, tất cả thấy ngoại trừ cảm xúc của tôi với người con gái nọ đã sáng tỏ. Tôi không chọn cách nào khác ngoài thẳng thắn trả lời với sự thực ấy.

"Tôi không biết."

Vài giây im lặng trôi qua, tôi không thể cam đoan liệu Bạn-tốt-nhất-san không biết nói gì, hay là càng quyết tâm giết tôi hơn nữa, song ngay lúc tôi nhận ra, cánh tay tôi đã bị kẹt trong móng vuốt của sư tử. Mạnh mẽ kéo tôi lại gần tới mức tôi sửng sốt, cô nàng nói bằng giọng đáng sợ.

"Dù cô gái đó có trông như thế, thì cô ấy vẫn dễ dàng chịu tổn thương nhiều hơn người nào khác. Nên đừng có mà lại gần cô gái

đó với những cảm xúc nửa vơi nửa. Bởi nếu vì chúng mà cô ấy bị tổn thương, tôi sẽ giết cậu đấy."

Tôi sẽ giết cậu - nó khác hẳn với lời đe dọa vô dụng mà học sinh tiểu học và sơ trung nói với đối thủ của mình, ý nghĩa của nó như một lời tuyên bố nghiêm túc ý định của cô nàng với tôi. Tôi rùng mình.

Không nói gì nhiều hơn thế, Bạn-tốt-nhất-san rời đi, bỏ lại tôi cố gắng trong tuyệt vọng tìm cách nào đó trấn tĩnh lại trống ngực đập thình thịch vang vọng khắp tiệm sách của mình. Cuối cùng, tôi không thể ra khỏi chỗ đó cho tới lúc được mời kẹo gồm bởi cậu bạn cùng lớp nọ, người vừa mới bước vào tiệm.

Chính xác thì tôi nghĩ gì về người con gái đó? Tối hôm ấy, tôi cố gắng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Song, như dự đoán, tôi thậm chí chẳng thể hình dung ra điều gì gần với một đáp án.

Sau cái ngày tôi gần như bị bắt làm con mồi, tôi chợt nhận được một tin nhắn rủ mình qua chơi từ người con gái đó. Hai lần gần đây nhất, mỗi lần vào thăm, tôi đều được liên lạc trước một ngày, cho nên lần này thật bất thường. Tôi nghĩ bụng đã có chuyện gì xảy ra, nhưng hoá ra không phải thế. Chẳng mấy chốc khi tôi đến, cô bắt đầu cất tiếng cùng một nụ cười quyết đoán.

"Cậu sẽ giúp tớ trốn khỏi bệnh viện chứ?"

Cô nàng chỉ muốn ngay lập tức tiết lộ trò đùa vừa mới nghĩ ra với tôi mà thôi.

"Tớ không muốn, tớ vẫn không muốn trở thành một tên sát nhân."

"Không sao đâu, mọi người sẽ tha thứ cho cậu vì đưa cô người yêu đang hấp hối, người cuối cùng sẽ chết giữa đường, trốn khỏi bệnh viện, vì cả đôi bên đều đồng ý."

"Nói về cái logic của cậu, thế tớ có được tha thứ dù cho đổ nước sôi vào một người nếu họ bảo tớ làm vậy không?"

"Hừm, có được không nhỉ?"

"Không được. Đấy đúng là bạo hành thể xác mà. Đó là vì sao một chuyện như đưa cậu thoát khỏi bệnh viện - làm nó với một anh người yêu mà không quan tâm việc cậu bị rút ngắn tuổi thọ ấy."

"Tsk," chừng như cô thật sự hoàn toàn thất vọng; cô vắn vệt sợi dây buộc tóc trong ngón tay. Tôi ngạc nhiên. Không lẽ cô quả thực nghĩ đến việc nhờ tôi thực hiện hành vi sẽ đặt cơ thể ốm yếu của cô vào nguy hiểm? Và sau đó tôi bàng hoàng. Thậm chí qua một lời nói đùa, cô đang thực sự nêu ra những hành động ngu ngốc sẽ đặt thứ ít ỏi còn lại của cuộc đời mình vào nguy hiểm.

Hoặc có lẽ, đó không phải lời nói đùa. Tôi nhìn vào gương mặt tươi cười như vẫn thường của cô và cảm thấy bất an, thứ cảm giác cảm tưởng như nó sẽ nhòa đi và tan biến trong thoáng chốc.

Sau đó, với đề xuất của cô "chà vậy thì, ra khỏi phòng bệnh thôi nào", chúng tôi cùng nhau hướng tới cửa hàng nằm ở tầng ba. Để cho đường ống trời ra từ bàn tay phải của cô sẽ không bị rỉ ra ngoài, cô đi trước mặt tôi, cẩn thận cầm túi thuốc với một vật trông na ná

giá để micro. Trông thấy cô như vậy gọi ra trong tâm trí tôi hình ảnh một người bệnh. Đó là những gì tôi nghĩ.

Trên chiếc sofa gần cửa hàng, trong lúc thưởng thức chiếc kem đá bên cạnh tôi, cô bắt đầu lên tiếng. Tôi không hiểu lý do cô tự dưng gọi ra một chủ đề như thế.

"Này, cậu có biết vì sao hoa anh đào lại nở vào mùa xuân không?"

"Tức là, cậu ấy hả? Nếu thế thì tớ không hiểu ý cậu."

"Không phải, tớ đã bao giờ nhắc đến tớ bằng tên mình chưa? Ch-chẳng lẽ, cậu, cùng với một người phụ nữ khác tên là Sakura..... Hoá ra cậu là kiểu người dối trá hờ, chẳng phải cậu nên chết đi thì tốt hơn sao?"

"Đừng mất công kéo tớ theo chỉ vì cậu có vẻ không có gì để làm trên thiên đàng. Đúng rồi, bằng mọi giá, cậu nên tổ chức đám tang của mình vào ngày Tomobiki, Ngày Hữu Dẫn(2)."

(2. Một trong lục diệu theo cách tính ngày tốt xấu của người Nhật. Ngày Tomobiki (Hữu dẫn) là ngày người ta kiêng đi đám tang, hoặc làm đám tang vào ngày này vì sợ linh hồn người chết sẽ kéo cả bạn bè của mình đi theo)

"Không đời nào, tớ muốn bạn bè của mình sống, nên sẽ không có chuyện đó đâu."

"Vậy cậu có thể ghi vào tờ giấy nào đó lý do cậu nghĩ là hợp lý nếu tớ chết, và đưa cho tớ xem không? Thế, còn về lý do hoa anh đào nở vào mùa xuân. Chẳng phải chỉ vì nó là loài hoa kiểu đó thôi sao?"

Tôi nói một điều quá ư hiển nhiên, và cô bật cười qua mũi cứ như thực sự bị ngốc vậy. Tôi kiềm chế bản thân khỏi dúm chiếc kem đá vị chanh mà mình đang cầm trên tay vào mũi cô nàng.

Chừng như đọc được tâm trạng xấu của tôi, cô cười khe khẽ, và giải thích phần cô đang cố nói.

"Tớ sẽ kể cho cậu. Sau khi hoa anh đào bay khắp nơi, những nụ hoa kế tiếp thật ra sẽ đâm chồi sau chừng ba tháng. Thế nhưng chúng tiếp tục thiếp đi, đợi chờ tiết trời trở nên ấm áp, và rồi tất thảy đồng loạt khoe sắc. Nói cách khác, hoa anh đào đợi đúng thời điểm để khoe sắc. Thế không phải rất tuyệt vời ư?"

Tôi nghe những lý lẽ cô nói, và nghĩ rằng chắc cô đang thể hiện hơi nhiều sự chú ý một chút cho đặc tính của một loài hoa. Chẳng qua là chờ đợi côn trùng thụ phấn hoặc chim mà thôi - có lẽ là cả hai. Tuy nhiên, tôi không thể cự cãi như vậy được. Về lý do, là bởi tôi đã đi đến một quan điểm khác trên một khía cạnh khác.

"Tớ hiểu rồi, quả nhiên phù hợp với tên cậu một cách hoàn hảo."

"Do chúng xinh đẹp à? Aww, cậu đang làm tớ đỏ mặt đấy."

".....Không phải thế, tớ chỉ nghĩ rằng tên của loài hoa lựa chọn nở vào mùa xuân là một cái tên hoàn hảo cho cậu, người cho rằng gặp gỡ và biến cố không phải ngẫu nhiên, mà là lựa chọn."

Sau khi ngẩn người ra trong giây lát với quan điểm của tôi, một nụ cười nở trên gương mặt cô, và cô cất lời, "Cảm ơn!" Hoàn hảo trong trường hợp này cũng đồng nghĩa với phù hợp - nó không có nghĩa là một lời khen, nên tôi không thể hiểu được lý do cô tỏ ra hạnh phúc đến vậy.

"Tên của ?????-kun cũng rất hợp với cậu đấy, cậu biết mà."

".....Có lẽ."

"Nói cho cùng, cậu là: Ai đó người. Đang giúp. Tớ đoán mệnh. Thân. Thiết."

Cô nói đùa như thế, phá lên cười tự mãn trong lúc chỉ trở qua lại giữa bản thân cô nàng và tôi.

Khi nghe thấy những ngôn từ ấy, tôi điềm lại tất cả các cuộc nói chuyện của chúng tôi tới bây giờ, và một lần nữa cho rằng có điều gì đó rất kỳ lạ ở cô hôm nay.

Cô đang nhâm nhi cây kem que vị dưa hấu, và giống như thường lệ, trông cô có vẻ sẽ tiếp tục sống vĩnh viễn. Điều đó không thay đổi, ấy vậy mà, đâu đó trong lời nói đùa của cô tôi có thể nghe thấy nó - đúng, như thể đây là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè và cô đang điên cuồng kiếm tìm điều mình chưa hoàn thành trước đó.

Đã xảy ra chuyện gì?

Là điều tôi tự hỏi từ sâu thẳm trong tâm can mình. Dẫu vậy, tôi không hỏi cô điều ấy vì nghĩ rằng sự thiếu kiên nhẫn nhất thời mà mình trông thấy bên trong cô là hết sức tự nhiên. Cô chỉ còn lại một năm nữa để sống. Ngay từ đầu, đáng lẽ phải thấy cô lạ lùng khi thoải mái về chuyện đó mới đúng.

Đó là lý do ngày hôm ấy, tôi quyết định đối xử với cảm giác bất an mình cảm thấy ở cô như một thứ hết sức vật vãnh đơn thuần được sinh ra do sự chủ quan của mình.

Tôi nghĩ đó là điều tốt nhất nên làm.

Song, vào lần tiếp theo tôi được gọi đến phòng bệnh vào sáng thứ bảy, cái cảm giác bất an yếu ớt tôi cảm thấy lại phơi bày hình dạng của nó ngay trước mắt tôi.

Khi tôi bước vào căn phòng vào khoảng thời gian đã định, cô ngay lập tức nhận ra sự hiện diện của tôi, và mỉm cười trong khi gọi tên tôi. Song nụ cười đó thoáng chút gượng gạo.

Tựa hồ cô đã thận trọng cất đi biểu cảm rặng ngời nọ trong tim, và vô tình bộc lộ nỗi lo âu của mình. Trong tâm thức, tôi có thể cảm nhận thứ gì đó đã mất.

Tôi dõ dành bước chân hèn nhát của mình tiến về phía trước, và ngồi xuống cùng chiếc ghế pipe như mọi khi. Với một biểu cảm quyết đoán, cô nói ra một điều chẳng khác gì những gì tôi đã dự đoán.

"Này..... ?????-kun."

".....Ừm, gì vậy?"

"Chỉ một lần là được, thế nên-"

Trong lúc nói thế, cô vơ lấy bộ bài đã được để trên giá.

"Sự thật hay Thách thức - cậu sẽ chơi với tớ chứ?"

".....Để làm gì?"

Một lời đề nghị chơi trò chơi của ác quỷ. Mặc kệ có vẻ như tôi có thể từ chối ngay tức khắc, tôi muốn biết tại sao cô bất chợt lại đem ra một thứ như thế, và hơn hết, tôi đang hiếu kỳ về vẻ ngoài nhợt nhạt của cô. Vì cô không thể lập tức trả lời, tôi tiếp tục lên tiếng.

"Vậy tức là cậu có chuyện muốn hỏi tớ dù có thể nào đi nữa, hoặc chuyện muốn tớ làm dù có thể nào đi nữa nhỉ. Hay có lẽ, chuyện tớ sẽ từ chối nếu cậu hỏi theo cách bình thường-"

"Điều ấy.....Không phải thế. Cậu có lẽ sẽ nói với tớ theo cách bình thường, nhưng tớ không thể nào điều khiển cảm xúc của mình để hỏi được, cho nên tớ đang nghĩ tới chuyện để vận may quyết định."

Chuyện mà cô không thể nói ra, chính xác thì cô ấy quá sức cầu kỳ đến thế về chuyện gì chứ? Tôi không biết rằng việc giữ bất kỳ bí mật nào lại khiến cô phiền não đấy.

Người con gái ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Cứ như cô đang gắng sức dùng ý chí mạnh mẽ của mình để đâm xuyên qua. Một cách bí ẩn, đôi mắt cô xoá bỏ hết những ý định gây khó dễ cho cô của tôi. Bởi vì tôi là một con thuyền sậy. Hoặc có lẽ, chính bởi cô là người tôi đang đối diện.

Sau một thoáng ngẫm ngợi, tôi cuối cùng đi đến một kết luận thế này:

".....Dù gì cậu cũng đã cho tớ mượn sách. Nếu chỉ là một lần, thì tớ sẽ chơi cùng."

"Cảm ơn."

Cô chỉ nói độc một từ tỏ lòng biết ơn, chừng như đã biết trước câu trả lời của tôi, và bắt đầu tráo bài. Đúng như tôi nghĩ, cô đang hành động kỳ lạ. Cô thường xuyên có thói quen nói những điều thừa thãi như là cách kiếm tiền của mình, vậy mà hôm nay, cô đang nói mà chẳng buồn thêm vào những từ ngữ không cần thiết. Băn khoăn

chính xác thì cái quái gì đã xảy ra với cô nàng, sự hiếu kỳ và lo lắng biến thành yoghurt bên trong con tim tôi.

Luật chơi của Sự thật hay Thách thức vẫn y như trước. Vì sẽ chỉ chơi một ván, hai đứa nhận lượt tráo bài, năm lần mỗi lượt, rồi đặt xấp bài lên giường để rút một lá từ bất kỳ nơi nào mình thích.

Sau khi cô suy đi tính lại chọn tới chọn lui để rút ra một lá từ bên dưới phần giữa một chút, tôi chọn lấy lá đầu tiên nằm trên cùng. Vì mặt các lá bài được che khuất, chúng tôi không biết rốt cục thì mỗi lá bài nằm ở đâu, cho nên khác biệt trong giá trị giữa những con bài mà chúng tôi chọn là không có. Thêm nữa, tôi không đầu tư nhiều vào trò chơi này như cô. Cô có lẽ sẽ nổi giận nếu tôi nói gì đó thế này, nhưng lần này, tôi thắng hay thua đều được cả. Cứ xem như trận đấu được an bài dựa trên khoảng cách trong tinh thần và ý chí chiến đấu, xem như chúa đã tạo tác một cơ chế như thế trên thế gian này, thì chẳng còn nghi ngờ gì, đó là một chiến thắng dành cho cô.

Có lẽ cô nàng sẽ nói - vì không như thế nên nó mới hấp dẫn.

Chúng tôi ngửa bài cùng lúc, và cô trưng ra một gương mặt có vẻ biểu lộ sự thất vọng tột độ.

"Waaah, một thất bại toàn diện."

Cô nắm chặt ga trải giường, tựa hồ đang đợi nỗi thất vọng của mình tan biến. Tôi, người cuối cùng lại chiến thắng, chẳng thể làm gì ngoài nhìn. Chẳng mấy chốc, cô phát hiện ánh mắt của tôi và quăng nỗi thất vọng đi đâu đó, bắt đầu nở nụ cười.

"Đành vậy thôi! Nó là thế mà! Đó là vì sao nó lại thú vị!"

".....Tớ hiểu rồi, vậy nếu tớ không nghĩ ra một câu hỏi thì không được nhỉ."

"Không sao đâu, bất kỳ điều gì cậu muốn tớ đều sẽ trả lời cậu biết đấy? Lẽ nào cậu muốn nghe về nụ hôn đầu của tớ?"

"Tớ không định sử dụng quyền quý giá này cho cái câu hỏi với giá trị thấp hơn một cái thang máy kiểu đó đâu."

".....Thang máy cũng có giá trị của riêng nó mà?"

"Rồi sao? Thế thì sao? Cậu thực sự nghĩ tớ đã nói một điều có nghĩa à?"

Cao hứng, cô bật ra một tràng cười. Trông vào điệu cười của cô khiến tôi cho rằng có lẽ chẳng qua mình đã nghĩ quá lên rằng cô khác so với mọi hôm. Lần này cũng vậy, và lần cuối tôi tới bệnh viện này cũng thế - có lẽ không có lý do chắc chắn nào cho thấy khác biệt trong vẻ ngoài của cô. Tất cả mọi thứ dù nhỏ nhất đều có thể làm biểu tình của cô thay đổi, như rượu hay thời tiết - những kiểu lý do ngớ ngẩn. Đúng vậy, đó là điều tôi hi vọng.

Tôi, người có được quyền trong sự miễn cưỡng, trăn trở. Mình nên hỏi cô nàng điều gì đây? Điều thu hút tôi ở cô nàng không thay đổi kể từ lần cuối chúng tôi chơi trò chơi này. Một con người như cô đã lớn lên như thế nào? Thực tình, có thể có một hay hai điều tôi còn tò mò hơn nữa. Cô ấy nghĩ gì về tôi chẳng hạn.

Tuy nhiên, tôi không có can đảm để hỏi một hoặc hai điều đó. Một con người như tôi lớn lên từ tính nhút nhát - ở cùng cô khiến tôi nhận ra điều đó. Tôi như thể là nghịch đảo của cô nàng năng động ấy.

Tôi quan sát cô trong khi trầm ngâm xem nên hỏi cô điều gì. Cô đang nhìn chăm chăm về phía tôi, mong đợi một câu hỏi. Người con gái đó ngồi lặng thinh trên giường, chỉ nhiều hơn trước một chút, trông như thể đang bước sang cõi chết. Muốn rũ bỏ đi cảm giác ấy, tôi quyết định câu hỏi của mình, thứ đồng thời vượt ra khỏi miệng tôi.

"Đối với cậu, sống nghĩa là gì?"

"Waaah, quả nhiên cậu nghiêm túc về việc này." Sau khi đem tôi ra làm trò cười, cô làm vẻ mặt đăm chiêu và nhìn lên bầu trời, nghĩ ngợi. "Sống à," cô lẩm bẩm.

Chỉ bằng việc đấy, tôi có thể nói rằng cô đang nhìn vào sự sống chứ không phải cái chết, và chỉ bằng việc đấy - dù chỉ một chút xíu - tôi cảm thấy con tim mình trở nên nhẹ nhõm hơn. Tôi là một đứa nhút nhát. Tôi đã biết rồi, song đâu đó bên trong, tôi vẫn không thể chấp nhận cô sẽ chết.

Tôi nhớ lại mình đã trở nên căng thẳng nhường nào khi nhìn vào trong cặp cô ở khách sạn lúc đi du lịch, và cô đã làm tôi lo lắng nhường nào với câu hỏi cuối cùng ngày hôm đấy.

"Phải! Là nó! Tôi biết rồi!"

Cô chỉ tay lên trên bằng ngón trỏ, thể hiện rằng mình đã đi đến kết luận. Cho nên tôi sẽ không để lỡ bất kỳ ngôn từ nào của cô, tôi đồng tai lên.

"Sống nghĩa là gì, cậu biết đấy-"

"....."

"Chắc chắn là sự kết nối trái tim của chúng ta với của những người khác. Chinh phục điều ấy là cái mà chúng ta gọi là sống."

.....À, giờ tôi hiểu rồi.

Nhận ra điều ấy, tôi nổi da gà.

Rằng thứ được được xem như sự tồn tại của cô, thể hiện qua ánh mắt và giọng nói của cô, nhiệt huyết trong ý chí của cô, và chông chênh nơi cuộc đời cô - tôi nhận ra rằng nó làm linh hồn tôi xúc động.

"Chấp nhận ai đó, được thích ai đó, được ghét ai đó, tận hưởng việc ở cùng ai đó, chán ghét việc ở cùng ai đó, nắm tay ai đó, ôm ai đó, và dần trở nên xa cách ai đó. Sống, là như thế. Nếu chúng ta đều cô đơn, chúng ta sẽ không biết mình tồn tại. Tớ, người ghét ai đó mặc cho thích người khác, người thích ở cùng với ai đó mặc cho ghét ở cùng với người khác - tớ nghĩ chính bởi những mối quan hệ mà mình có với mọi người như vậy nên tớ - chứ không phải ai khác - đang sống. Tớ có một trái tim vì ai cũng tồn tại, và tớ có một thân thể để mình có thể được chạm vào bởi bất kỳ ai. Ngay bây giờ, tớ, người được định hình ở trong cái nhân dạng này, đang sống. Ngay bây giờ, tớ vẫn đang sống. Đó là vì sao chuyện con người ta được sinh ra lại có ý nghĩa. Bằng sự lựa chọn của chính mình, ngay bây giờ, ngay lúc này, cậu, và cả tớ, đang sống."

"....."

".....Chà, tớ đã thành ra hơi nhiệt tình thái quá nhỉ, cơ mà đây thật sự là một tập của Diễn đàn thanh thiếu niên nghiêm túc đấy à?"

"Không, đây là một phòng bệnh."

Tôi đáp lời hết sức cộc lốc. Cô phòng má.

Tôi hi vọng rằng cô sẽ dừng lại, vì tôi không định làm cho chuyện thành ra thế này.

"....."

"?????-kun.....?"

Lần này, khi lắng nghe từ ngữ của cô, lần đầu tiên, tôi có thể bộc lộ xúc cảm thực sự đã chất chồng thắm sâu thâm tâm mình. Nó ở ngay trước mắt mình ngay giây phút tôi nhận ra, song dấu đã trở thành một phần con tim tôi, nó là một thứ mà tôi đã không hề phát hiện ra cho đến giờ. Là vì tôi là một kẻ nhất gan.

Câu trả lời mà tôi đã kiếm tìm những ngày qua - không, thật ra là mãi mãi - lúc này đang ở ngay đây.

Đúng thế, tớ.....cậu.

Tôi đã nén chặt lại những lời ấy, cho nên nó lấy đi tất cả của tôi.

".....Thật sự."

"À, cậu cuối cùng đã nói chuyện trở lại, sao thế? ????-kun."

"Cậu, thật sự đã dạy tớ rất nhiều thứ."

"Wah, sao lại bất ngờ vậy chứ, ngại quá đi."

"Đó là cảm xúc thật sự của tớ. Cảm ơn cậu."

"Cậu đang sốt đấy à?"

Cô đặt lòng bàn tay lên trán tôi. Thế nhưng lẽ tự nhiên, vì nhiệt độ bình thường, cô nghiêng đầu sang bên. Hoặc đúng hơn, có thật là cô, nghiêm túc nghĩ rằng tôi đang bị sốt không vậy? Cảm thấy chuyện ấy thật thú vị, tôi bèn bật cười. Trông thấy cảnh tượng như vậy, cô một lần nữa dúm lòng bàn tay về phía tôi. Tôi lại cười. Và chu kỳ lặp lại. Aaah, tôi đang vui vẻ. Là vì cô ấy đang ở đây.

Lúc cô sau cùng cũng hiểu ra tôi không bị sốt, với đầy lòng biết ơn, tôi đề nghị ăn mấy miếng dứa đã cắt ra mà mình mua cho cô nàng.

Từng nói trong lần thăm bệnh trước rằng lần sau tôi tới mà mang dứa thì tốt, gương mặt cô dường như vỡ oà với sự sung sướng.

Đương lúc hai đứa tôi thưởng thức dứa, cô buông ra một tiếng thở dài.

"A~ah, tớ cũng chẳng có chút may mắn nào hết trơn."

"Sự thật hay Thách thức ấy à? Đúng thế đấy, nhưng ngay cả khi bọn mình không chơi trò chơi đó, nếu là một câu hỏi tớ có thể trả lời, tớ sẽ trả lời cho cậu."

"Không cần đâu, vì đó là kết quả của trò chơi mà."

Cô đã từ chối thẳng thừng. Như lúc trước, tôi vẫn chẳng biết một tí nào về điều cô muốn hỏi.

Khi chúng tôi ăn xong bữa nhẹ, tôi giảng cho cô vấn đề mới đã được bàn luận suốt các buổi học bổ sung, và rồi buổi biểu diễn ảo thuật như thường lệ bắt đầu. Do không có nhiều thời gian trôi qua kể từ lần cuối, lần này cô diễn một trò đơn giản sử dụng dụng cụ ảo thuật. Như mọi khi, tôi, người không có chút kiến thức chuyên sâu

nào về ảo thuật, thực lòng bị ấn tượng. Dù trong suốt thời gian học cũng như thời gian ảo thuật của chúng tôi, tôi - người không nhận ra tình cảm của mình cho tới vừa mới này - đang chỉ nhìn vào mỗi mình cô.

"Chà vậy thì, đến lúc tớ phải về nhà rồi. Dù gì dạ dày tớ cũng đang rỗng tuếch mà."

"Hử! Cậu định về nhà rồi sao?"

Cô vùng vằng phản đối y chang một đứa trẻ. Có lẽ cô sợ hãi sự nhàm chán khi ở một mình trong phòng bệnh còn hơn cả tôi nghĩ.

"Không phải đã đến giờ cậu ăn trưa rồi sao? Bên cạnh đó, tớ không muốn bị ăn tươi nuốt sống bởi Kyouko-san cho bữa trưa đâu."

"Cũng là tuyến tuy à?"

"Chắc vậy."

Tôi đứng dậy trong lúc tưởng tượng bản thân bị làm mỗi cho thú ăn thịt, và cô la lên, "Chờ đã nào!"

"Chờ thêm một tẹo nữa - chà thế thì, tớ vẫn còn một đề nghị cuối cùng."

Bằng cử chỉ của bàn tay, cô ra dấu cho tôi lại gần. Tôi đến gần cô mà không thận trọng chút nào, và chừng như cô không có ác ý hay dè dặt hay nguyên nhân sâu xa hay toan tính kín đáo hay đắn đo hay trách nhiệm gì cả, cô vươn nửa người trên ra và ôm chầm lấy tôi.

Tôi quên bẵng đi cú sốc mà mình phải đáp lại hành động quá sức tưởng tượng của cô. Bình tĩnh tới mức ngay cả tôi cũng bị sửng sò, tôi tựa cằm mình lên bờ vai cô. Quá đổi ngọt ngào.

".....Này."

"Cái này khác với ngày hôm đó cậu biết đấy, không phải là đùa đâu."

".....Vậy thì là gì?"

"Chỉ là dạo này tớ thích hơi ấm cơ thể của con người đến lạ!"

Tôi có một sự tin tưởng về cái cách mà cô đang nói.

"Này, thật ra thì nó đã luôn ở trong tâm trí tớ nhưng-"

"Số đo ba vòng của tớ sao? Vì ngực tớ đang áp vào cậu."

"Cậu có chắc là mình không ngốc không đấy?"

"Hahaha."

"Là về cách cậu đã xử sự có hơi kỳ lạ. Có chuyện gì à?"

Vẫn bị ôm ghì, không, chính xác hơn thì, vẫn cố tình bị ôm ghì bởi cô, tôi chờ đợi câu trả lời. Không giống hồi trước, tôi không nghĩ mình bị đem ra làm trò cười, thay vào đó, tôi cho rằng nếu ổn với thứ gì đó như là hơi ấm cơ thể tôi, cô nàng nên sử dụng nó nếu muốn.

Cô chậm rãi lắc đầu hai lần từ bên này sang bên kia.

".....Không, chẳng có~ gì hết á!"

Đương nhiên, tôi không tin. Tuy vậy, tôi không có can đảm ép cô nói ra điều cô không muốn nói.

"Chỉ là, tớ muốn trải nghiệm sự chân thực và cuộc sống hằng ngày mà cậu đã trao cho tớ mà thôi."

".....Tớ hiểu rồi."

Chà, ngay cả khi có lòng can đảm mãnh liệt, và ngay cả khi không, ngay lúc này đây, chuyện mình không hiểu được nội tâm của cô, tôi chẳng thể làm gì với nó hết.

Tôi quả tình bị thứ được biết đến như là chọn thời điểm bỏ rơi.

Trong lúc cô vẫn lặng thinh, tôi nghe thấy tiếng gầm của một mãnh thú đằng sau mình.

"Sakuraa, buổi sáng tố..... Cái gì, cậu..... Không thể tha thứ!"

Tôi đẩy cô xuống giường, và trong lúc nghe thấy tiếng "kyaa" của cô, tôi nhìn qua vai mình, phát hiện ra một người bạn cùng lớp nhìn tôi chòng chọc bằng bộ mặt của quỷ dữ. Tôi thậm chí còn không thể ép mình lia mắt sang chỗ khác. Bạn-tốt-nhất-san đang lừ lừ lại gần tôi, và nghĩ tới việc bỏ trốn, tôi lùi lại, nhưng chiếc giường đã chặn lối đi mất rồi.

Khi Bạn-tốt-nhất-san cuối cùng sắp túm được cổ áo tôi, tôi nhận được sự giúp đỡ từ ai kia đáng ra có lẽ sẽ để yên dù cho cái tình huống này ra sao đi nữa. Người con gái ấy mau chóng xuống giường và ôm chặt lấy Bạn-tốt-nhất-san.

"Tớ sẽ trấn tĩnh Kyouko, nên-!"

"À, thế thì, chào nhé!"

Được mở lối thoát - hay đúng hơn - để thoát khỏi Bạn-tốt-nhất-san, tôi rời khỏi phòng bệnh. Tôi luôn luôn chạy mất dép mỗi khi cô tới. Rốt cục, khi mà tôi điều luyện phốt lờ Bạn-tốt-nhất-san đang âm ỉ gào thét tên mình, lần thăm bệnh thứ ba của tôi khép lại. Cảm tưởng như mùi hương quá đỗi ngọt ngào của cô vẫn phảng phất nơi cơ thể tôi. Hệt như tôi đã nghĩ - hoặc có lẽ tôi không nên nói như thế, vì tôi thực sự không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, có điều - ngày hôm sau, vào tối chủ nhật, tôi nhận được tin nhắn từ cô nàng, và biết được sự thật đằng sau việc mà cô có vẻ đã giấu giếm ngày hôm ấy.

Quãng thời gian nhập viện của cô bị kéo dài thêm hai tuần so với dự kiến.

TỚ MUỐN ĂN TỤY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 7

Cô thông báo cho tôi việc nhập viện của mình phải kéo dài với vẻ lãnh đạm đến không ngờ. Dù tôi lo lắng, nhưng có vẻ cô nàng bệnh nhân cũng đã dự đoán như thế, nên tôi yên tâm phần nào. Chỉ thừa nhận điều này trong tim, song lo lắng đã phần nào khiến tôi mất tự chủ.

Chiều thứ ba sau buổi học bổ sung, tôi đi thăm cô. Các tiết học bổ sung cũng đã dần kết thúc.

"Kỳ nghỉ hè chỉ còn lại hơn một nửa một tí thôi nhì!"

Cô nói mỗi thế bằng tông giọng có thể xem như đang than vãn. Kiểu như cô đang cố truyền đạt cho tôi rằng riêng điều đó thôi đã rất đáng tiếc rồi.

Ngoài kia, mặt trời đang toả nắng. Buồng bệnh được lắp điều hoà này giống như một chỗ trú bảo vệ chúng tôi khỏi ánh mặt trời, nhưng không hiểu sao nó lại khiến tôi thấy bất an.

"Kyouko vẫn ổn chứ?"

"Aah, ừm. Tớ có cảm giác ánh mắt chòng chọc của cô ấy bằng cách nào đó còn trở nên sắc bén hơn cả tuần trước, nhưng có lẽ sự thuyết phục của cậu đã có tác dụng như thuốc an thần, cho nên cô ấy không còn công kích tớ nữa."

"Đừng có nói về bạn tốt nhất của tớ như một con thú nữa đi."

"Cậu hẳn là chưa bị cô ấy nhìn chòng chọc bằng cặp mắt đó. Thế nên cô ấy đang giả vờ là một con mèo. Vậy là một mảnh thú họ nhà mèo - chắc là một con sư tử."

Tôi không kể cho cô về vụ việc trong tiệm sách tuần trước.

Tôi đổ đào đóng hộp mình đã mua như một món quà ra đĩa, và bắt đầu ăn cùng cô.

Không hiểu sao, vị ngọt của siro gợi nhớ lại những ngày tôi còn là một cậu nhóc học tiểu học.

Trong lúc nhấm nháp miếng đào màu vàng khác lạ, cô ngó ra bên ngoài.

"Sao cậu lại đến bệnh viện trong một ngày tiết trời đẹp đến thế này chứ? Đáng ra cậu nên chơi bóng né hay gì đó ngoài kia."

"Trước hết, cậu đã gọi tớ tới đây. Thứ hai, tớ chưa từng chơi thứ gì đó như bóng né kể từ tiểu học. Và thứ ba, tớ không có ai để chơi cùng. Trong lúc cân nhắc ba điều kể trên, làm ơn chọn ra điều cậu muốn tớ làm nhất."

"Tất cả."

"Tham quá đấy - vậy thì, tớ sẽ cho cậu miếng đào cuối cùng."

Với nụ cười như một đứa trẻ, cô xiên chiếc đĩa vào miếng đào và đưa tất cả vào trong miệng. Tôi mang chiếc đĩa và cái hộp tới bồn rửa trong góc phòng. Hình như có một chế độ là nếu tôi để ở đây, thì y tá sẽ làm sạch chúng. Họ thậm chí còn mang cả đồ ăn ra ngoài

nữa - nếu không phải vì căn bệnh trong người cô, thì nơi này dám là một phòng VIP lắm.

Bài hướng dẫn miễn phí của tôi cũng trở thành một phần của gói phòng VIP. Hôm nay cũng thế, mặc cho coi nó như một mối phiền toái, cô vẫn cẩn thận ghi chép. Trước kia, tôi từng một lần hỏi cô rằng việc học của cô có cần thiết không. Cô đã đáp lại nếu điểm của mình tụt dốc, sẽ khiến mọi người xung quanh cho rằng có gì đó bất thường. Tôi hiểu, và nhận ra tại sao mình chưa bao giờ cảm thấy sự cần thiết đặc biệt để học hành bất chấp hoàn cảnh.

Hôm nay, màn ảo thuật của cô bị hoãn lại. Cô nói dù gì cũng không thể tiếp tục chuẩn bị màn trình diễn mới được. Và vì cô đang chuẩn bị cho lá ace xuất hiện từ tay áo, cho nên tôi sẽ trông đợi nó, thế rồi-

"Tớ sẽ đợi dài cổ mất."

"Cổ cậu định kéo dài đến cỡ nào? Có phải ý cậu là giống như có ai đó kéo đầu cậu ra không?"

"Ra là cậu ngốc đến mức không thể hiểu nổi một hình ảnh ẩn dụ à? Giờ cậu còn có cả virus trong đầu mình nữa chứ, kinh quá."

"Ai mà gọi một người là ngốc thì mới chính là kẻ ngốc!"

"Thế là lỗi của tớ nhỉ - tớ đã nói rằng đó là vì cậu bị bệnh, nhưng nó không phải là bệnh."

"Không có lỗi làm gì hết, đi chết đi! Vì tớ cũng sẽ chết."

"Xin cậu đấy, đừng nhân lúc hỗn loạn để đặt lời nguyên lên người tớ có được không?"

Lại một cuộc trò chuyện vui đùa như bao lần. Có thể có những cuộc trò chuyện vô nghĩa thế này làm tôi thấy sảng khoái. Vì cảm giác như một bầu không khí cho phép trêu đùa lẫn nhau như vậy đã trở thành minh chứng cho việc cuộc sống hằng ngày không thay đổi. Đúng như tôi đã nghĩ, tôi - người nhẹ nhõm bởi một điều hết sức vô nghĩa - có lẽ đang thiếu đi thứ được biết đến như là trải nghiệm của con người.

Cô bắt đầu viết gì đó trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật', và thế là, vì lý do này hay lý do khác, tôi đưa mắt về góc phòng. Tôi tự hỏi có phải sự trói buộc và chất chồng những bệnh hoạn của các bệnh nhân trước đây đã khiến nó trở nên vô sắc hay không.

"?????-kun đã có kế hoạch nào cho kỳ nghỉ hè chưa?"

Giữa chừng quay mặt lại phía cô khi tên mình được gọi, thế nên ánh mắt tôi trở về phía cô nhanh hơn tôi nghĩ.

"Có lẽ chỉ đến đây, và đọc sách ở nhà. Cả làm bài tập nữa."

"Thế thôi sao? Cậu nên đi làm điều gì đó đi, dù sao cũng là kỳ nghỉ hè mà. Hay là đi du lịch với Kyouko thay cho tớ nhé?"

"Tớ không có đủ chuyên môn cần thiết để đi vào chuồng sư tử. Và không phải cậu sẽ đi du lịch với Kyouko-san à?"

"Dù vậy nhưng có vẻ là không thể rồi. Việc nhập viện của tớ bị kéo dài, và cô nàng đó cũng bận bịu với công việc câu lạc bộ nữa."

Cô nói vậy, nở một nụ cười cô đơn.

"Tớ muốn đi du lịch thêm lần nữa cậu biết đấy."

.....Hửm?

Những lời đượm buồn của cô khiến nhịp thở của tôi chững lại trong tích tắc.

Và khoảnh khắc ấy, tôi thấy một làn sương đen len lỏi vào căn phòng. Tôi cảm thấy thứ gì đó đáng ghê tởm nằm sâu trong con tim tôi tìm đường trôi ra khỏi cổ họng. Vội vàng, tôi vừa hớp lấy một ngụm trà từ chai PET, vừa đấu tranh với thôi thúc mửa nó ra ngoài. Mới nãy là gì vậy?

Tôi đắm chiều về lời cô nói trong óc. Y hệt cách một thám tử trong tiểu thuyết sẽ thực hiện với những lời quan trọng của nhân vật.

Có lẽ do tôi đang làm một bộ mặt lo lắng. Cô thu hồi nụ cười gượng của mình, rồi nghiêng đầu sang bên.

Cái người đang khó xử là tôi.

Vậy thì tại sao cô đang làm thế?

Khoảnh khắc tôi nhận ra, nó bật ra ngay khỏi miệng tôi.

"Vì sao, sao cậu lại nói cứ như sẽ không bao giờ có thể đi du lịch nữa thế?"

Cô trông có vẻ như bị bất ngờ. Cô bày ra vẻ mặt như một chú chim bồ câu bị bắn hạ bởi ống xì đồng của trẻ con.

".....Tớ đã nói, như vậy à?"

"Cậu đã nói."

"Tớ hiểu rồi - có lẽ ngay cả tớ cũng xuất hiện những ý nghĩ như thế đấy~."

"Này....."

Chẳng rõ tôi đang làm cái bộ mặt gì nữa. Sự lo âu chôn chặt trong sâu thẳm con tim tôi từ lần cuối tớ thăm lại trường phòng lên, và cuối cùng thì đe dọa sẽ bật ra khỏi miệng tôi. Tuyệt vọng, tôi gắng sức đưa tay lên che miệng - song cái miệng đã cử động trước khi bàn tay có thể.

"Cậu sẽ không chết đâu, phải không?"

"Hử? Tớ sẽ chết mà. Bọn mình đều sẽ chết, tớ và cả cậu nữa."

"Ý tớ không phải thế!"

"Nếu cậu đang nói về những gì xảy ra khi tuyển tụy của tớ bị suy nhược, thì dĩ nhiên là tớ sẽ chết rồi."

"Ý tớ không phải thế!"

Đập lòng bàn tay đang mở của mình vào cạnh giường, tôi nhảy dựng lên mà không suy nghĩ. Chiếc ghế tôi đã ngồi ngã chổng chơ, lấp đầy căn phòng với tiếng kim loại lạnh lạnh khó chịu. Đôi mắt tôi đang cố định vào cô, không do dự. Lần này, vẻ mặt cô trưng ra rõ ràng là đang bàng hoàng. Thậm chí chính tôi cũng bàng hoàng. Chính xác thì tôi làm thế để làm gì chứ?

Tôi gồng cổ họng khô khốc của mình cho vết tích cuối cùng của giọng nói mà mình có thể huy động được.

"Cậu vẫn sẽ, không chết đâu, phải không?"

Vì vẫn còn đang sửng sò, người con gái ấy không đáp lời, và sự tĩnh mịch bao trùm căn phòng. Sợ hãi sự tĩnh mịch đó, tôi tiếp tục lên tiếng.

"Cậu đã hành xử lạ lùng từ nãy tới giờ."

"....."

"Cậu đang giấu chuyện gì đó, đúng chứ? Rõ ràng là cậu biết. Chơi Sợ thật và thách thức, và còn tự dưng ôm lấy tớ nữa. Và khi tớ hỏi có gì đã xảy ra, phản ứng của cậu rất lạ. Cậu đã ngập ngừng một cách kỳ quặc - có phải cậu cho rằng tớ sẽ không nghĩ nó bất thường? Dù chuyện có thành ra như thế này, tớ cũng chỉ lo cho cậu vì cậu bị hành hạ bởi một căn bệnh nghiêm trọng mà thôi."

Tôi đã liên thoáng một thôi một hồi, nói nhanh tới mức tôi không thể nhớ mình đã nói gì nữa. Tôi thở hắt hắt ngay cái lúc nói hết câu. Nhưng có một lý do khác về chuyện tại sao tôi lại thở không ra hơi. Tôi bị lúng túng. Về cô, người đang giấu gì đó, và bản thân tôi, người đã quyết định đem bản thân xen vào chuyện của cô, cũng vậy.

Nhìn đăm đăm vào người con gái vẫn có vẻ hoàn toàn sửng sò trên mình, tôi - người làm việc theo nguyên tắc bình tĩnh lại khi người khác lúng túng hơn mình - trấn tĩnh lại bản thân đôi chút, và ngồi lại xuống ghế. Bàn tay tôi chậm chậm thả lỏng nắm tay trên ga giường.

Tôi nhìn gương mặt cô. Hai con mắt đang mở to và đôi bờ môi khép chặt. Có lẽ cô sẽ bỏ chạy và lại cố gắng làm như chưa có gì từng xảy ra. Tôi tự hỏi mình sẽ làm gì nếu chuyện đó xảy ra. Tôi tự

hỏi liệu mình có can đảm để tiếp tục đuổi theo cô. Và tôi tự hỏi liệu có ý nghĩa nào nếu mình làm vậy.

Chính xác thì..... tôi muốn làm gì chứ?

Câu trả lời trật khỏi dòng suy nghĩ của tôi.

Lẽ thường, cô sẽ mau chóng lập đi lập lại giữa vô vàn biểu cảm. Đó là vì sao tôi mong chờ không gì khác ngoài vẻ thất thần của cô sẽ chóng nhường chỗ cho biểu cảm rạng rỡ khác. Vậy mà tôi đã nhầm. Lần này, màu sắc gương mặt cô thay đổi thật sự chậm chạp. Khoé môi khép chặt của cô cong lên với tất cả sự vội vàng của một con sên. Đôi mắt mở to chậm chạp nheo lại, tựa hồ những tấm màn khép lại cho thấy buổi diễn đã đến hồi kết. Đôi gò má - đông cứng trong sự ngỡ ngàng - bắt đầu tan chảy, giãn ra.

Cô nở một nụ cười tôi có thể không bao giờ bắt chước được mặc cho có cố gắng suốt phần đời còn lại.

"Tớ có nên nói với cậu không? Về chuyện đã xảy ra."

".....Làm ơn."

Tôi căng thẳng như một đứa trẻ sắp bị đưa vào khuôn phép.

Cô mở cái miệng lớn của mình, và cùng vẻ hạnh phúc trên gương mặt, đáp lời.

"Chẳng có~ gì hết á. Chỉ là tớ đã nghĩ về cậu thôi."

"Về tớ ư?"

"Chuẩn, về cậu. Cậu biết mà, bọn mình thực sự đã chơi Sự thật hay thách thức vì tớ dẫn đo hỏi điều gì đó linh tinh. Nếu phải nói, tớ

đã nghĩ xem sẽ tuyệt biết bao nếu tớ có thể thân thiết với cậu hơn nữa."

".....Thật đấy à?"

Tôi hỏi bằng giọng nói đượm vẻ hồ nghi.

"Thật chứ. Dù gì tớ cũng sẽ không nói dối cậu đâu."

Chắc chỉ là lời nói đăi bôi, song ngay cả thế, tôi không thể che đậy sự an tâm của mình. Đôi vai tôi cùng lúc nhẹ bẫng, đánh mất đi sức lực của chúng. Tôi biết mình khờ khạo, nhưng tôi chọn tin tưởng cô ấy.

"Ehehehehehehehehehehe."

".....Gì thế?"

"Hông, tớ chỉ nghĩ rằng ngay bây giờ, tớ đang thực sự hạnh phúc. Đến mức có thể chết."

"Thế không tốt chút nào."

"Cậu muốn tớ sống tiếp sao?"

".....Phải."

"Ehe."

Vẫn nhìn vào mặt tôi, cô bật cười, hạnh phúc lạ thường.

"Wo~w, tớ chưa bao giờ nghĩ rằng cậu lại cần tớ nhiều đến thế đấy. Với một con người điều đó rất hạnh phúc cậu biết đấy, để tớ có lẽ là người đầu tiên được cần đến bởi cậu, một người nội tâm."

"Ai là người nội tâm ở đây?"

Đó là tất cả tôi có thể nặn ra như một lời cự cãi; đầu tôi tưởng như có thể nổ tung vì ngượng. Nỗi lo lắng của tôi cho cô là điều tôi không muốn đánh mất, một điều có lẽ là cần thiết đối với tôi. Có điều dù đó là sự thật, thì sự ngượng ngừng đi kèm với việc nói lên suy nghĩ của mình còn xa mới dễ dàng như việc nghĩ ra chúng. Cảm giác như tất cả máu trong cơ thể tôi đang đổ dồn lên đầu. Cứ như tôi thật sự sẽ chết vậy. Bằng cách nào đấy, tôi gượng ép bản thân hít một hơi thật sâu, và để cho hơi nóng thoát khỏi cơ thể.

Nụ cười không thay đổi, cô tiếp tục với một nhịp điệu dường như thể hiện rằng không có ý định cho tôi dừng lại để trấn tĩnh dù chỉ một chút.

"Do tớ đã hành động kỳ quặc, nên cậu cho rằng tớ sắp chết? Mà không nói với cậu."

".....Phải đấy, nói cho cùng thì việc nhập viện của cậu đột ngột bị kéo dài mà."

Cô bắt đầu cười ồm lên, rung chuyển mãnh liệt tới mức tôi nghĩ cô sẽ đánh rơi túi truyền dịch được gắn vào cánh tay mình. Là đối tượng của một tràng cười đầy sức sống như thế, thôi thì tôi đành hứng chịu sự xúc phạm vậy.

"Cậu là người sai vì dễ dàng nói ra những điều gây hiểu lầm."

"Nhưng tớ đã nói trước đó rồi còn gì! Rằng vẫn còn thời gian! Nếu không, tớ sẽ chẳng làm mấy thứ như tập luyện ảo thuật cậu biết đấy. Nhưng về chuyện cậu nói ban nãy, tớ băn khoăn tại sao

cậu lại bị phiền não bởi một thoáng ngập ngừng của tớ. Tớ nghĩ cậu quả~ thật đã đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đó."

Nói đoạn, cô lại phá lên cười.

"Đừng lo, vì tớ sẽ nói cho cậu chính xác khi nào mình sẽ chết."

Và rồi cô tuôn ra một tràng cười thêm lần nữa. Bị cười quá nhiều, tôi cũng trở nên hơi ngơ ngơ. Hình như bằng cách nào đấy tôi đã mắc một sai lầm nghiêm trọng, và giờ đang phải đối mặt về nó.

"Chắc chắn phải ăn tuyển tụy của tớ đúng cách khi tớ chết rồi đấy."

"Nhỡ may, có khả năng cậu sẽ không chết nếu cơ quan hư hại của cậu được loại bỏ thì sao? Thế thì tớ xin phép được ăn nó ngay bây giờ nhé?"

"Cậu muốn tớ sống à?"

"Cực kỳ muốn."

Trong trường hợp của tôi, tôi vui rằng mình là một con người mà lời nói chân thành của họ nghe giống như nói đùa. Bởi giả như những xúc cảm thực sự, thực sự chân thành của tôi được truyền đạt, tôi, người đã trở nên thờ ơ với việc dính líu với nhân loại, sẽ xấu hổ đến mức không bao giờ có thể ló mặt ra ngoài lần nào nữa mất.

Tôi không biết cô tiếp nhận nó ra làm sao, cơ mà cô cất lời với vẻ bông đùa, "Ya~y, tớ rất hạnh phúc," và vươn cả hai cánh tay về phía tôi. Gương mặt người con gái ấy xem chừng rất vui vẻ khiến cô giống như đang nói đùa.

"Dạo này cậu cũng bắt đầu thích hơi ấm của người khác rồi chứ?"

Lời cô nói giữa những tiếng khúc khích chắc hẳn mang ý nghĩa như một lời nói đùa. Đó là vì sao tôi quyết định đáp trả bằng trò đùa ngược lại của mình - thành thật chấp nhận lời cô nói.

Tôi đứng dậy, lại gần cô, và với vẻ đùa giỡn, lần đầu tiên vòng tay mình quanh lưng cô. "Wahoo," cô thốt lên với vẻ đùa giỡn một lần nữa khi vòng hai cánh tay quanh người tôi. Hỏi rằng liệu nó có bất kỳ ý nghĩa nào không thì hết sức đơn giản. Người ta không nên tìm logic trong một trò đùa.

Chúng tôi cứ mãi như vậy một lúc lâu trước khi chợt thấy một điều kỳ lạ.

"Hm, tớ đoán Kyouko-san sẽ không tới vào khoảng thời gian này hôm nay, huh."

"Cô nàng còn hoạt động câu lạc bộ cơ. Hỏi thật nhé, cậu nghĩ sao về Kyouko?"

"Chắc là, một ác ma cố gắng xen vào sự thân thiết của bọn mình."

Hai đứa tôi bật cười, và tôi nhân cơ hội buông người cô ra, nhưng chỉ sau khi siết chặt lưng tôi một lần nữa, cô mới buông ra. Chúng tôi rời nhau, và trên đùa tới tận lúc cuối cùng, chúng tôi cười cho tới khi mặt hai đứa trở nên đỏ ửng.

"Nói về cái chết, cậu biết đấy."

Cô đề cập tới chủ đề đó khi mà hai chúng tôi đã bình tĩnh trở lại.

"Có lẽ chẳng có ai gọi chuyện như thế trước kia cả."

"Dạo này, tớ đã suy nghĩ xem mình có nên bắt đầu viết di chúc hay không."

"Không phải là quá sớm hay sao? Tớ biết mà, cậu đã nói dối về chuyện vẫn còn thời gian phải không?"

"Đâu phải vậy, cậu hiểu mà, tớ sẽ phải đọc lại và chỉnh sửa nó vô số lần, vì tớ muốn nó nhìn gọn gàng. Đây là vì sao tớ sẽ bắt đầu đặt bút."

"Nếu là vậy thì tớ nghĩ sẽ ổn thôi. Vì chỉnh sửa nó không mất nhiều thời gian hơn là viết tiểu thuyết đâu."

"Thấy chưa, đằng nào tớ cũng đâu có sai. Cho nên hãy chờ mà đọc bản di chúc hoàn chỉnh của tớ sau khi tớ chết đi nhé."

"Tớ sẽ trông đợi nó."

"Ý cậu là muốn tớ chết sớm hơn sao? Tệ bạc hết sức. Hoặc là tớ sẽ nói thế, cơ mà bởi cậu cần tớ, cậu sẽ không muốn tớ chết đâu nhờ~."

Cô đang cười nhảu nhử, song do sắp đạt tới giới hạn về cảm xúc của mình, tôi ngừng gật đầu một cách thành thật. Dẫu tôi có cau mày với cô bằng đôi mắt không lấy gì làm thích thú, cô sẽ vẫn cười, bất chấp. Có lẽ đấy lại là một triệu chứng của một căn bệnh khác.

"Phải rồi, vì đã làm cậu lo lắng không đâu, như một lời xin lỗi, tớ sẽ cho cậu làm người đầu tiên tớ đi chơi cùng khi mà tớ xuất viện."

"Hình như có hơi tự mãn cho một lời xin lỗi, nhỉ."

"Cậu không muốn hả?"

"Không phải là tớ không muốn."

"?????-kun quả nhiên có phần đó ở cậu nhỉ."

Tôi tự hỏi cô đang nói về phần nào, tuy nhiên, tôi cũng phần nào tự hiểu được nên tôi không đặc biệt hỏi cô về điều đó.

"Ngày được xuất viện, đầu tiên tớ sẽ về nhà, nhưng sau đó tớ sẽ rồi rã, vậy nên có thể là vào buổi chiều."

"Bọn mình sẽ làm gì?"

"Hmm, nên làm gì nhỉ - cậu sẽ tới đây một vài lần trước khi tớ được xuất viện đúng không? Hãy suy nghĩ cẩn thận."

Chỉ như thế, tôi đồng ý. Sau đó, trong hai tuần trước khi cô xuất viện, kế hoạch - thứ cô quyết định gọi là một "buổi hẹn đã hứa" với sự không bằng lòng của tôi - đã trở thành một buổi đi biển, chuyện cô khao khát thực hiện. Chưa hết, chúng tôi sẽ ghé vào một quán cà phê ở đâu đó, và cô sẽ cho tôi xem một màn ảo thuật cô vẫn đang tập luyện.

Thực tình, khi hứa đi chơi cùng cô sau khi cô ra viện, tôi cứ lo rằng chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng sẽ xen vào giữa khi đó với ngày cô xuất viện. Nhưng những ngày cho tới lúc ấy trôi qua mà chẳng có gì xảy đến. Chỉ lần này thôi, tôi ngỡ rằng có lẽ đúng như lời cô nói - tôi đã đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi.

Trong hai tuần này, các buổi học bổ sung kết thúc, và chúng tôi đón chào kỳ nghỉ hè. Tôi tới thăm cô bốn lần. Lần đầu, tôi tình cờ chạm mặt Bạn-tốt-nhất-san. Lần thứ hai, chúng tôi phá lên cười đến

khi giường cô rung lên. Lần thứ ba, cô nổi cơn cáu kỉnh khi đến giờ tôi về nhà. Lần bốn, tôi vòng đôi tay mình quanh lưng cô. Tôi đã quen với nó không chỉ một lần.

Chúng tôi thốt ra vô vàn lời nói đùa, sẽ chia vô vàn tiếng cười, buông ra vô vàn lời châm chọc, và cho nhau vô vàn sự tôn trọng. Nó khiến tôi - nói cách khác kẻ vĩnh viễn chỉ là người quan sát - ngạc nhiên làm thế nào tôi lại trở nên yêu cuộc sống hằng ngày mà hai đứa trải qua như những học sinh tiểu học. Chính xác thì chuyện quái gì đã xảy ra?

Tôi sẽ nói vậy với thằng tôi nhớ lại khoảng thời gian này. Tôi sung sướng được quen biết với một con người. Lần đầu tiên tôi như vậy từ khi lọt lòng - được bên cạnh ai đó, và không một lần nghĩ rằng mình muốn ở một mình.

Trong lúc chắc chắn là con người đa cảm nhất thế gian về chuyện quen biết ai đó, thì hai tuần của tôi đã gói gọn trong phòng bệnh của cô. Chỉ là bốn ngày, thế nhưng bốn ngày ấy đã làm nên toàn bộ hai tuần của tôi.

Vào ngày cô được xuất viện, tôi dậy khi trời vừa hửng sáng. Tôi về cơ bản là một người dậy sớm - tôi dậy sớm mặc kệ nắng hay là mưa, không quan trọng liệu mình có kế hoạch trong ngày hay là không. Nhân tiện, bầu trời hôm nay quang đãng, và tôi tình cờ lại có kế hoạch. Tôi mở cửa sổ, và gần như có thể thấy ngọn gió buổi sớm mang đi bầu không khí bí bách trong phòng. Một buổi sáng tốt lành.

Tôi rửa mặt dưới lều, và tiến tới phòng khách ngay khi bố tôi chuẩn bị ra ngoài. Tôi trao đổi với ông một vài lời sâu sắc, và với một nụ cười, ông nhẹ vỗ vào lưng tôi trước khi rời khỏi nhà. Bao

nhieu năm qua ông vẫn đầy sức sống như thế. Tôi đã luôn thấy kỳ lạ rằng sao một người cha như vậy lại có thể có một đứa con như tôi.

Bữa sáng của tôi đã được bày sẵn khi tôi tới bàn ăn. Cảm ơn mẹ vì thức ăn, tôi ngồi vào chỗ của mình, và nói "cảm ơn vì bữa ăn" một lần nữa với bữa sáng trên bàn trước khi húp một chút súp miso. Tôi khá thích món súp mẹ tôi nấu.

Trong lúc thưởng thức món ăn của mẹ tôi - người bấy giờ đã rửa xong dụng cụ làm bếp - ngồi xuống trước mặt tôi, và bắt đầu uống cốc cà phê nóng của bà.

"Này, con."

Hiện tại, những người duy nhất gọi tôi là "con"⁽¹⁾ theo cách không trang trọng là mẹ tôi và Bạn-tốt-nhất-san.

(1. Chỗ này có lẽ là liên quan đến cách gọi người đối diện trong tiếng Nhật, mình cũng không rõ nữa. Trong bản tiếng Anh thì họ ghi là 'you'.)

"Vâng?"

"Vậy là con đã kiếm được một cô bạn gái rồi đấy nhỉ."

".....Sao cơ ạ?"

Mới sáng ra mà bà mẹ này lại đang nói gì vậy chứ?

"Thì, con đã kiếm được một cô bạn gái mà con thích đấy thôi. Khi nào cũng được, lần tới đưa cô ấy về đây nhé."

"Không đúng đâu, nên chẳng có ai để đưa về đâu ạ."

"Hmm, mẹ chắc chắn thế mà."

Tôi đang tự hỏi sao lại xảy ra chuyện này, cơ mà có lẽ chỉ là linh cảm của bậc cha mẹ hoạt động mà thôi. Mặc dù nó đã đi tới một vài kết luận táo bạo.

"Vậy, đó chỉ là bạn bình thường thôi nhĩ."

Cũng không đúng nốt.

"Mà vấn đề không nằm ở khi nào. Mẹ vui vì lần đầu tiên, người nhìn nhận con một cách chính xác đã xuất hiện."

Hửm?

"Con, con thực sự cho là mẹ không biết khi nào con dối hay sao? Đừng đánh giá thấp những bà mẹ."

Cảm thấy biết ơn, tôi chăm chú nhìn vào khuôn mặt người phụ nữ tôi không thể đánh giá thấp được nữa. Mẹ tôi, người - khác tôi một trời một vực - ánh lên một tia sáng mạnh mẽ trong đôi mắt, có vẻ rất hạnh phúc. Thành thật mà nói, mới bé nhỏ làm sao. Khoé môi tôi không khỏi cong lên. Mẹ tôi tiếp tục xem ti vi trong khi uống cà phê.

Vì những kế hoạch của tôi với cô nàng được lên lịch vào buổi chiều, tôi dành cả buổi sáng để đọc sách. Vẫn chưa tới lượt của "Hoàng tử bé" mà tôi đã mượn từ cô. Tôi nằm trên giường, đọc cuốn tiểu thuyết kỳ bí mà mình đã mua gần đây.

Thời gian cứ thế trôi qua, và trước khi đến trưa, tôi đã thay một bộ đồ đơn giản và ra khỏi nhà. Do muốn tạt vào một tiệm sách, tôi

đến nhà ga sớm hơn nhiều so với lịch trình, và ghé vào một tiệm sách lớn gần đó.

Tôi mua một cuốn sách sau khi lòng vòng một lúc, và bắt đầu đi đến quán cà phê nơi hai đứa đã hẹn gặp. Chỉ cách nhà ga vài bước chân, và do là một ngày trong tuần, bên trong quán tương đối vắng vẻ. Tôi gọi một cà phê đá và đặt mình xuống chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ chúng tôi hẹn gặp.

Cửa hàng có máy lạnh, song cái nóng của mùa hè vẫn bám dai dẳng trên cơ thể tôi. Nhấp một ngụm cà phê đá, tôi cảm thấy một cảm giác khoan khoái - như thể cà phê đang luân chuyển khắp thân thể mình. Thế nhưng nếu thật sự như vậy, thì tôi đã chết rồi, nên cuối cùng chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng của tôi mà thôi.

Mượn khả năng của máy lạnh và cà phê để làm sạch mồ hôi, dạ dày tôi càu nhàu. Vì có một lối sống lành mạnh, tôi đói bụng ngay khi buổi trưa tới. Ý nghĩ gọi thứ gì đó ra để ăn vẹt qua đầu tôi trong chốc lát, cơ mà vì đã hứa sẽ ăn trưa cùng người con gái ấy, tôi kiềm chế. Sẽ là một nỗi đau khi bị mang tới một bữa buffet ăn thoải thích khác ngay sau khi tôi đã thoả mãn sự thèm ăn ở đây. Dù sao thì cô cũng có phần đó ở mình mà.

Nhớ lại hai ngày liên tục mà mình miễn cưỡng ăn trưa cùng cô, tôi nở nụ cười. Vậy là đã một tháng trôi qua kể từ đó, huh.

Tôi quyết định im lặng chờ đợi người con gái ấy. Tôi đặt quyển sách bìa mềm đã đọc ban nãy lên bàn.

Lẽ tự nhiên, tôi nghĩ về việc đọc nó, nhưng bất ngờ, vì lý do nào đấy, ánh mắt tôi hướng ra ngoài kia. Tôi không hiểu tại sao. Nếu phải chọn một lý do, tôi chỉ có thể nói rằng mình chỉ bỗng dưng làm

vậy. Đó là một lý do không giống tôi, mà gọi lại tính cách vô tư của cô nàng.

Dưới ánh mặt trời chói chang, đủ mọi loại người đang đến và đi. Một người đàn ông mặc bộ vét trông rất nóng. Tôi tự hỏi sao ông ta không cởi bộ vét ra. Một cô gái trẻ mặc chiếc tank top hướng thẳng về nhà ga với những bước nhỏ. Có lẽ đã có kế hoạch thú vị nào đấy. Một đôi trai gái tầm tuổi cao trung nắm tay nhau. Họ là một trong số các cặp tình nhân. Một bà mẹ đẩy đứa bé đi trong nôi đang...

Tôi nghĩ về nó, rồi rút lại.

Những con người đi bên ngoài cửa sổ chắc chắn sẽ không bao giờ có quan hệ gì với tôi trong kiếp này - chẳng phải nhọc công nghi ngờ, họ là người dưng.

Tôi nghĩ về lý do tại sao mình đang nghĩ về họ, mặc cho họ là người dưng. Chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra trước kia. Tôi cứ tưởng rằng mình không hứng thú với con người xung quanh. Không, không phải vậy. Tôi đã quyết định không hứng thú với họ. Con người đó của tôi -

Không nghĩ suy, cuối cùng tôi bật cười với chính mình. Tôi hiểu rồi, hoá ra tôi đã thay đổi nhiều đến thế, huh. Thật thú vị, và thế nên cuối cùng tôi bật cười.

Gương mặt người con gái tôi sẽ gặp hôm nay xuất hiện trong tâm trí tôi.

Tôi đã thay đổi. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã thay đổi.

Vào cái ngày tôi gặp cô, tính cách của tôi trên phương diện một con người, thường nhật của tôi, và cái nhìn của tôi về sự sống và

cái chết đều trở nên thay đổi.

Aaah, phải rồi, nếu hỏi cô, cô có lẽ sẽ nói rằng bằng tất cả những lựa chọn tôi đã đưa ra cho tới giờ, tôi đã chọn thay đổi bản thân mình.

Tôi đã chọn lấy quyển sách bìa mềm được để lại đằng sau.

Tôi đã chọn mở cuốn sách bìa mềm ấy.

Tôi đã chọn nói chuyện với cô.

Tôi đã chọn dạy cho cô cách uỷ ban thư viện làm việc.

Tôi đã chọn chấp nhận lời mời của cô. Tôi đã chọn ăn cùng cô.

Tôi đã chọn đi bên cạnh cô. Tôi đã chọn đi du lịch cùng cô.

Tôi đã chọn đi bất kỳ đâu cô muốn. Tôi đã chọn ngủ cùng phòng với cô.

Tôi đã chọn sự thật. Tôi đã chọn thách thức.

Tôi đã chọn ngủ cùng một giường với cô.

Tôi đã chọn giúp cô ăn phần bữa sáng còn lại của cô. Tôi đã chọn xem buổi biểu diễn đường phố cùng với cô.

Tôi đã chọn gợi ý ảo thuật cho cô.

Tôi đã chọn mua Ultraman cho cô. Tôi chọn quà lưu niệm để mua.

Tôi đã chọn trả lời rằng chuyến du lịch thật vui.

Tôi đã chọn đến chơi nhà cô.

Tôi đã chọn chơi cờ shogi. Tôi đã chọn đi trước cô.

Tôi đã chọn đẩy cô xuống. Tôi đã chọn làm tổn thương chàng trai làm bí thư của lớp chúng tôi.

Tôi đã chọn để cậu ta làm mình bị thương. Tôi đã chọn làm hoà với người con gái ấy.

Tôi đã chọn đến thăm người con gái ấy. Tôi đã chọn quà để mang tới.

Tôi đã chọn hướng dẫn cho người con gái ấy. Tôi đã chọn khi nào thì về nhà.

Tôi đã chọn bỏ chạy khỏi Bạn-tốt-nhất-san.

Tôi đã chọn xem ảo thuật của cô.

Tôi đã chọn chơi Sự thật hay thách thức. Tôi đã chọn câu hỏi để hỏi.

Tôi đã chọn không trốn chạy khỏi vòng tay cô. Tôi đã chọn ép cô phải trả lời.

Tôi đã chọn cười cùng cô. Tôi đã chọn ôm ghì lấy cô.

Cho dù tôi phải làm vậy bao nhiêu lần đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ chọn như thế.

Đã tự nguyện đưa ra lựa chọn một cách không thể chối cãi dù tôi lẽ ra nên đưa ra lựa chọn khác, tôi ở đây. Khác với tôi của quá khứ, tôi ở đây.

Tôi thấy rồi, giờ tôi đã hiểu.

Không ai, kể cả tôi, thực sự là một con thuyền sậy hết.

Bị cuốn đi hay không - chúng ta đều là những người lựa chọn.

Người dạy cho tôi điều đấy, chẳng phải nghi ngờ gì nữa, là cô ấy. Người con gái sẽ phải chết sớm, nhưng kể cả thế, vẫn dần bước về phía trước nhiều hơn bất kỳ ai khác, và sống một cuộc sống của chính mình như mọi khi. Người con gái yêu thế gian này, yêu mọi người, và yêu bản thân mình.

Lại một lần nữa, tôi có suy nghĩ đó.

Tớ.....cậu.

Chiếc di động trong túi tôi rung lên.

"Tớ vừa về nhà xong! Tớ sẽ bị muộn một tẹo, xin lỗi nha (sweets). Dù sao tớ cũng sẽ mặc một thứ dễ thương cho cậu (lol)."

Tôi xem tin nhắn của cô, và sau khi ngấm ngội một chốc, tôi trả lời.

"Mừng cậu ra viện. Tớ đã chỉ nghĩ về cậu thôi."

Lời hồi đáp tin nhắn tôi gửi đi một cách đùa cợt tới ngay tức khắc.

"Chà cậu đang nói một câu rất thú vị theo kiểu bất thường đấy! Sao thế, cậu ồm à? [winking face]"

Ngừng lại một lát, tôi nhắn lại.

"Đâu có như cậu, cơ thể tốt khỏe mạnh mà."

"Tệ quá đi! Cậu làm tốt tổn thương đấy! Như một hình phạt, cho tốt một lời khen đi!"

"Nhưng chẳng nghĩ ra gì hết - tốt tự hỏi vấn đề là ở tốt hay cậu?"

"Là cậu, 100%. Thôi nào, nói đi mà."

Tôi đặt điện thoại lên bàn, khoanh tay lại, và suy nghĩ. Một lời khen dành cho cô. Điều gì đó về cô mà tôi có thể tán dương - có hằng hà sa số những điều đó. Chắc chắn nhiều đến nỗi bộ nhớ điện thoại của tôi sẽ chẳng thể lưu trữ được tất cả chúng.

Gặp cô, tôi thật sự đã học được rất nhiều điều. Cô dạy tôi những điều trước giờ tôi chưa từng biết tới.

Trao đổi tin nhắn như vậy là một trong những điều cô đã dạy cho tôi. Bởi tôi đã học được lần đầu tiên niềm vui trò chuyện với con người, tôi chọn những ngôn từ có vẻ như sẽ khơi gợi những câu trả lời thú vị từ cô.

Ngay từ ban đầu, điều tuyệt vời ở cô là sức hấp dẫn bao phủ vạn vật nơi con người của cô, thứ dường như chẳng liên quan gì tới tuổi thọ dự tính của cô. Ất hẳn, cô đã luôn luôn như thế. Dĩ nhiên, những suy nghĩ được định hình từng chút một, và ngôn từ thì dần dần trở nên phong phú, thế nhưng nền tảng cho chúng có lẽ chẳng dính dáng gì tới chuyện liệu cô có chết trong vòng một năm hay không.

Cô, như thường lệ, luôn tuyệt vời. Và tôi nghĩ rằng điều đó thật sự tuyệt vời.

Tôi sẽ thú nhận, rằng mỗi lần mình được dạy điều gì đó, tôi lại nghĩ cô thật tuyệt vời. Một con người ở thái cực đối lập với tôi. Những việc mà thằng tôi nhút nhát, người lúc nào cũng khép kín, không thể làm - thì cô lại là con người có thể điềm nhiên nói và thực hiện chúng.

Tôi cầm điện thoại vào bàn tay mình.

Cậu quả thực là một người tuyệt vời.

Tôi đã luôn nghĩ thế. Song lại không bao giờ có thể tìm ra những câu từ thích hợp.

Tuy nhiên, lúc đó tôi đã hiểu.

Lúc đó, khi cô dạy cho tôi sống nghĩa là gì.

Ngập tràn con tim tôi là người con gái ấy.

Tớ.....cậu.

"Tớ thực sự muốn trở thành cậu."

Trở thành con người thừa nhận người khác, trở thành con người được người khác thừa nhận.

Trở thành con người yêu mến nhân loại, trở thành con người được nhân loại yêu mến.

Khi bật ra thành lời, tôi chỉ có thể thấy chúng quá ư phù hợp với con tim mình - chúng lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng của tôi.

Tự nhiên, cuối cùng tôi lại nhếch khoé môi.

Chính xác thì lẽ ra tớ phải làm gì để trở thành cậu?

Chính xác thì tớ nên làm gì để trở thành cậu?

Tớ nên làm gì đây?

Sau cùng, tôi nhận ra. Nếu tôi nhớ không nhầm, lẽ ra có một lời nói cũng mang ý nghĩa tương tự.

Tôi nghĩ ngợi trong giây lát, và khi nhớ ra, tôi quyết định trao nó cho cô.

"Tớ muốn pha bụi bẩn dưới móng tay của cậu và uống nó."

Tôi gõ ra nó với ý định chỉ gõ ra nó, và xoá chúng đi ngay tức thì. Tôi nhận ra thế thì sẽ không thú vị. Dẫu chúng sẽ khiến cô vui sướng, tôi có cảm giác còn có những từ ngữ phù hợp hơn nữa.

Bây giờ, nghĩ thêm lần nữa, những ngôn từ xuất hiện từ một xó xỉnh, không, có lẽ là từ trung tâm bộ nhớ của tôi.

Kiểm tìm những từ ngữ ấy là một sự thích thú. Nhiều đến mức tôi còn trở nên tự hào về bản thân.

Chẳng còn ngôn từ nào hoàn hảo hơn chúng để trao cho cô nữa.

Những ngôn từ ấy là hiện thân cho tất cả của tôi - tôi gửi tới di động của cô.

Tớ.....

"Tớ muốn ăn tuyến tụy của cậu."

Tôi đặt di động xuống bàn và đợi, mong chờ câu trả lời của cô.

Một việc như mong chờ câu trả lời của ai đó - chắc chắn, là việc tôi của vài tháng trước sẽ thấy không thể nào tin nổi. Ấy vậy mà vì hắn đã chọn trở thành tôi của hiện tại, hắn không có quyền được phàn nàn.

Tôi nghiêm túc đợi chờ cô.

Nghiêm túc.

Tuy vậy, câu trả lời của cô không bao giờ tới.

Chỉ có thời gian trôi qua, và cơn đói của tôi chỉ càng tăng lên.

Khi thời gian chúng tôi hẹn nhau đã đến, tôi thay vào đó bắt đầu trông chờ câu trả lời cô sẽ nói khi mà cô xuất hiện.

Ấy vậy mà, cô cũng chẳng bao giờ tới.

Suốt ba mươi phút, tôi tiếp tục chờ đợi mà không lo lắng quá nhiều.

Sau khi một tiếng - và rồi hai tiếng - đã trôi qua, theo lẽ tự nhiên, tôi bắt đầu trở nên đứng ngồi không yên cùng nỗi lo âu.

Khi ba giờ đồng hồ trôi qua, tôi thử gọi cho cô lần đầu tiên. Cô không nghe máy.

Khi bốn giờ đồng hồ trôi qua, cảnh vật ngoài kia đã phủ lên mình sắc màu của buổi tối. Tôi rời khỏi quán. Tôi biết có chuyện đã xảy ra, nhưng không biết nó là gì. Dù những nỗi lo lắng mơ hồ giày xéo con tim, tôi chẳng định xoá bỏ chúng, thành ra tôi gửi một tin nhắn cho cô. Chẳng còn lựa chọn nào khác, tôi quyết định quay về nhà.

Về đến nhà, tôi bắt đầu nghĩ rằng - có lẽ - bố mẹ cô cho đã cưỡng ép mang cô đi đâu đó. Đây là cách duy nhất mà tôi có thể làm dịu đi nỗi sợ đã bóp nghẹt con tim mình.

Không lúc nào là tôi không bất an. Giá như thời gian trên toàn thế giới này dừng lại ngay lúc đó thì tuyệt biết mấy.

Suy nghĩ ấy nảy ra trong khi tôi đang xem ti vi, vẫn lo lắng, và sắp sửa ăn bữa tối trước mặt mình.

Khoảnh khắc ấy, tôi đã lần đầu tiên biết được tại sao cô không xuất hiện.

Cô đã nói dối.

Tôi cũng đã nói dối.

Cô đã phá vỡ lời hứa kể cho tôi khi nào thì cô chết.

Tôi đã phá vỡ lời hứa nhất định sẽ trả lại tất cả những gì mình đã mượn từ cô.

Tôi chẳng thể nào gặp được cô nữa.

Tôi đọc bản tin.

Bạn cùng lớp Yamauchi Sakura của tôi được phát hiện bị ngã tại lối đi trong khu dân cư của cô bởi một người dân gần đó.

Một chiếc cứu thương đã được gọi để đưa cô đi ngay lập tức sau khi được phát hiện, thế nhưng mặc cho nỗ lực hết mình để cứu chữa cho cô, cô đã trút hơi thở cuối cùng.

Phát thanh viên của chương trình chỉ đọc lên sự thật, không hề có lấy một chút đồng cảm.

Chẳng suy nghĩ gì, tôi đánh rơi đôi đũa vẫn còn chưa sử dụng mà mình đang cầm xuống sàn.

Cô được phát hiện với một con dao bếp có giá trị trên thị trường ngập sâu vào ngực.

Cô đã trở thành nạn nhân cuối cùng trong chuỗi tấn công ngẫu nhiên gây ra sự rung động trước đó.

Tên tội phạm - kẻ nào đó tôi không biết tới từ một nơi tôi không biết - đã lập tức bị bắt giữ.

Cô đã nói dối.

Tôi đã lệ thuộc vào nó.

Tôi đã lệ thuộc vào nó tới mức này.

Tôi đã lệ thuộc vào giá trị thời gian một năm mà cô còn lại. Có lẽ, ngay cả cô cũng đã như vậy.

Dù sao thì, tôi cũng đã nhầm lẫn về cái thực tại rằng chẳng có ngày mai của một ai được đảm bảo hết.

Tôi cứ ngỡ chắc chắn rằng người con gái ấy, không còn lại nhiều thời gian, sẽ còn có ngày mai.

Tôi không biết về bản thân mình, người vẫn còn thời gian, mà lại cho rằng người con gái không có thời gian ấy đã được hứa hẹn về một ngày mai.

Đúng là một cái logic ngu xuẩn.

Tôi đã hoàn toàn tin tưởng thế gian này sẽ nuông chiều duy nhất cuộc sống của người con gái không còn lại nhiều thời gian ấy.

Đương nhiên, chuyện như thế sẽ không xảy ra. Nó không hề xảy ra.

Thế gian này không biết phán xét.

Nó từ chối lòng tốt đối với người dân sinh sống trên nó - họ là những người có cơ thể khỏe mạnh như tôi, hoặc là cô gái mắc phải căn bệnh vô phương cứu chữa người đã đặt một chân trong huyết mộ. Chúng tôi đã hiểu nhầm. Chúng tôi là những kẻ ngốc.

Song, ai có thể chế nhạo chúng tôi vì hiểu nhầm đây?

Một bộ phim truyền hình có tập cuối cùng được xác định sẽ không kết thúc cho tới tập cuối cùng.

Một bộ manga có kết thúc được quyết định sẽ không khép lại cho tới khi kết thúc.

Một bộ phim chiếu rạp có preview cho phần cuối sẽ không kết thúc cho tới phần cuối.

Mỗi người lẽ ra nên sống trong khi tin tưởng vào điều đó. Họ lẽ ra nên được dạy về điều đó.

Tôi cũng từng nghĩ thế.

Tôi đã từng tin rằng một cuốn tiểu thuyết sẽ không kết thúc cho tới trang cuối cùng.

Có lẽ cô sẽ phá lên cười, nói rằng tôi đã đọc quá nhiều tiểu thuyết.

Giá như tôi bị cười vào, tôi không bận tâm.

Dẫu tôi đã muốn đọc nó cho tới tận cuối cùng. Dẫu tôi đã lên kế hoạch sẽ đọc nó.

Câu chuyện của cô khép lại với những trang giấy còn trắng xoá.

Với tất cả những chuẩn bị, gợi ý và lời nói vô thường vô phạt không được chú ý.

Tôi sẽ không bao giờ có thể phát hiện ra nổi một thứ.

Kết quả của trò đùa bằng dây thừng mà cô đã sắp đặt cũng thế.

Nội dung trò ảo thuật mà cô gọi là con át xuất hiện từ tay áo cũng vậy.

Tôi sẽ không bao giờ có thể phát hiện ra.

.....Đó là điều tôi đã nghĩ.

Bởi cô đã mất, tôi đã bỏ cuộc.

Thế nhưng sau này tôi mới nhận ra rằng điều đó không đúng.

Dù cho là sau đám tang của cô, dù cho là sau khi chẳng còn lại gì ngoài tro cốt của cô, tôi vẫn không đến nhà cô.

Tôi giam mình trong phòng, và đọc sách để giết thời gian.

Cuối cùng, tôi cần gần như mười ngày để tìm ra can đảm và một lý do để đến nhà cô.

Chỉ trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc, tôi mới nhớ ra.

Vài trang còn dở dang trong câu chuyện của cô - có lẽ chỉ có một cách để đọc được chúng.

Cái thậm chí có thể gọi là điểm khởi đầu của tôi và cô.

'Nhật ký sống chung với bệnh tật' - tôi phải đọc nó.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 8

Cơn mưa đang rơi. Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, thế nhưng với những gì đã xảy ra, chẳng một ai trông có vẻ có tâm trạng để hoàn thành bài tập về nhà cả.

Đó là những ý nghĩ đầu tiên của tôi khi thức giấc. Đã là buổi sáng thứ mười trên cái thế giới không có cô.

Nhân tiện, vì tôi là mẫu người nhanh chóng hoàn thành bài tập hè của mình, tôi chưa bao giờ phải điên cuồng đánh vật với nó trong một đêm hoảng loạn trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc.

Tôi đi xuống tầng một để rửa mặt; bố tôi bắt gặp tôi khi ông bước vào phòng rửa để kiểm tra diện mạo trước lúc ra ngoài đi làm. Chúng tôi trao đổi một vài lời nói đùa, và đúng lúc tôi sắp rời khỏi phòng rửa, bố mới vỗ nhẹ vào lưng tôi. Tôi tưởng có lẽ có ý nghĩa nào đó trong đấy, nhưng để tâm về điều đó thì sẽ thật phiền phức.

Tôi chào mẹ, người đang đứng trong bếp, và ngồi vào bàn ăn. Bữa sáng như thường lệ đã được chuẩn bị. Tôi cầm chiếc bát của mình bằng hai tay, và húp súp miso. Súp miso của mẹ tôi vẫn ngon như mọi lần. Trong lúc tôi đang ăn quà sáng, mẹ tôi lại gần bàn ăn, mang theo một tách cà phê nóng thơm lừng.

Khi tôi liếc nhìn bà, bà nhìn vào tôi.

"Con, hôm nay con định ra ngoài hả."

"Vâng, sau giờ trưa ạ."

"Này, cầm lấy đi."

Bà thân nhiên chìa ra cho tôi một phong bì trắng. Tôi nhận lấy nó và nhìn bên trong. Một tờ phiếu mười ngàn yên được bỏ vào trong. Choáng váng, tôi nhìn mẹ.

"Cái này....."

"Đi và nói lời tạm biệt hẳn hoi đi."

Nói vồn vện một câu như thế, bà quay ra xem ti vi, và cười với mấy lời vô nghĩa của người làm trò. Sau khi ăn xong bữa sáng của mình trong im lặng, tôi trở vào phòng mình mang theo cái phong bì trắng. Mẹ tôi chẳng nói một câu gì.

Tôi dành thời gian trong phòng cho đến khi buổi trưa tới, ngay sau đó tôi mặc lên người bộ đồng phục của trường. Chẳng qua là thật tình cò tôi nghe nói rằng tốt hơn hết thì nên mặc đồng phục mà đi hơn là quần áo thường ngày, và còn chưa kể, tôi cũng có lý do muốn tránh dấy lên nổi hờ nghi trong gia đình cô nữa.

Tôi sửa sang lại mái tóc vừa ra khỏi giường của mình trong phòng rửa ở tầng một. Mẹ tôi đã ra ngoài đi làm rồi.

Tôi quay vào phòng để cất vào cặp những thứ mình cần phải mang - tiền tôi nhận từ mẹ, di động, và 'Hoàng tử bé'. Tôi vẫn chưa thể gửi trả tổng số tiền mà mình đã mượn.

Tôi rời đi qua cánh cửa trước của ngôi nhà. Cơn mưa tầm tã giờ đây đã bắt đầu nặng hạt - những giọt mưa đập xuống mặt đất, khiến cho quần tôi lấm đốm với nhiều vết ẩm ướt. Vì không bung dù thì

không được, tôi quyết định thôi không dùng xe đạp nữa, và thay vào đó bắt đầu đi bộ tới nhà người con gái ấy.

Ấy là khoảng giữa ngày và những hạt mưa lớn đang rơi, thành thử chỉ có lưa thưa vài khách bộ hành trên lối đi chung. Tôi lặng lẽ rảo bước trên con đường đến trường.

Ghé vào một cửa hàng tiện lợi gần trường, tôi mua một cái phong bì đúng mực cho số tiền viếng thăm. May mắn thay, cửa hàng có một cái bàn cho khách hàng những ai định ăn ở đó, cho nên tôi tranh thủ ngồi xuống và chuyển số tiền vào phong bì ấy.

Tôi đặt chân vào một khu dân cư sau khi đi qua trường học một lát.

À, tôi hiểu rồi.

Tại một góc của khu dân cư này. Tôi nghĩ về nó, mặc dù là bất nhả.

Cô ấy đã bị giết đâu đó quanh đây. Hầu như chẳng có lấy một khách bộ hành ở khu vực này hôm nay. Có lẽ ngày hôm đó cũng vậy. Cô ấy đã bị đâm. Không phải bởi ai đó mà cô phải chịu sự thù ghét, hoặc ai đó người đồng cảm với định mệnh của cô, mà bởi một kẻ từ nơi nào đó mà cô thậm chí còn chẳng quen biết.

Kỳ quặc là, tôi không cảm thấy chút tội lỗi nào. Nếu tôi không lên kế hoạch với cô ngày hôm đó, cô có lẽ đã không chết - những hồi tiếc như vậy chẳng có nghĩa gì cả, và tôi đã hiểu rằng đây không phải vấn đề kiểu đó. Vài người có lẽ sẽ cho rằng thằng tôi lý trí này là vô cảm. Có ai không?

Tôi buồn.

Nhưng dù tôi có buồn, thì chuyện đó cũng sẽ không khiến tôi tan vỡ hay gì cả. Mất cô, dĩ nhiên nó khiến tôi buồn bã. Song chắc chắn còn có nhiều người buồn bã hơn tôi. Gia đình cô, những người tôi sắp gặp là một, Bạn-tốt-nhất-san là một, và chàng trai người làm bí thư lớp chúng tôi có lẽ cũng là một. Khi suy nghĩ về việc này như vậy, thì dù thế nào đi chăng nữa, tôi không tài nào thành thật chấp nhận nỗi buồn của mình được.

Bên cạnh đấy, mặc cho tôi có trở nên quẫn trí, nó cũng sẽ chẳng mang cô trở lại. Cái kết luận tự nhiên ấy giữ chặt tinh thần của tôi lại với nhau.

Dưới màn mưa, tôi bước đi. Và băng qua nơi mà tôi đã bị đánh.

Tôi không quá căng thẳng về chuyện đi đến nhà cô. Tôi chẳng nghĩ gì ngoài việc phải làm gì nếu không có ai ở nhà. Đến trước nhà cô được một lát, không do dự, tôi nhấn chiếc bộ đàm nội bộ, và sau một khoảng thời gian ngắn trôi qua, lời hồi đáp vang lên. Tôi thở phào.

".....Có thể là ai được nhỉ?"

Đó là giọng nói bị bóp méo của một phụ nữ.

Tôi nói tên mình, và bảo rằng mình là bạn cùng lớp của Sakura-san. "Aah....." một cái, người đó bèn im lặng trong thoáng chốc trước khi cuối cùng cũng cất tiếng, "Xin hãy đợi một lát," và bộ đàm nội bộ tắt ngúm.

Tôi đợi chờ trong cơn mưa, cho tới lúc cánh cửa trước được mở ra bởi một phụ nữ mảnh mai. Không hiểu sao, có vẻ người phụ nữ đó là mẹ của người con gái ấy. Ngoại trừ làn da không được mịn

màng của mình, bà trông khá giống người con gái ấy. Sau khi chúng tôi trao đổi vài lời chào hỏi, bà nở một nụ cười hết sức khiên cưỡng, và mời tôi vào trong. Tôi cụp ô của mình lại, và được mời vào, tôi bèn bước vào nhà.

Tôi đóng cánh cửa trước phía sau mình lại, rồi cúi đầu.

"Cháu xin lỗi vì đường đột tới đây dù không được mời. Cháu vướng chuyện riêng, nên không thể có mặt ở đêm trước khi an táng và tang lễ được, thế nên ít nhất, cháu muốn được thắp vài nén hương."

Đón nhận những câu chữ xen lẫn cả nói dối của tôi, bà nở một nụ cười gượng ép khác.

"Không sao hết, vì ngay bây giờ quanh đây không có ai. Cô chắc là Sakura cũng sẽ rất vui mừng đấy."

Tôi tự hỏi chính xác thì cô nàng vui mừng đó đang ở chỗ nào, nhưng tất nhiên, tôi không nói to điều đó.

Tôi cởi giày và bước sâu vào căn nhà giống như được mời vào. Có thể chỉ là trí tưởng tượng của tôi, nhưng bên trong căn nhà xem chừng rộng hơn lần cuối tôi ghé chơi, khiến nó cảm giác lạnh lẽo hơn một chút.

Tôi được dẫn vào phòng khách mà mình chưa từng vào trước đó.

"Cô đoán chúng ta nên bắt đầu bằng việc thắp hương."

Tôi gật đầu, và mẹ cô dẫn tôi vào trong một căn phòng tatami nối liền với phòng khách. Mặc dù tôi có thể cảm thấy trái tim và cơ thể

mình run lên khi nhìn vào phòng khách, bằng cách nào đó tôi đã trụ vững, và với những bước chân tôi cho rằng trông không tự nhiên, đi đến chỗ cái kệ nằm trước một chiếc giá lớn bằng gỗ với các món đồ khác nhau bày biện trên đó.

Mẹ cô quỳ xuống, lấy ra một que nhang từ dưới kệ, và châm lửa trên cây nến ở trên đỉnh của cái đôn kê bên bát hương.

"Sakura, bạn của con đến này."

Giọng nói yếu ớt của bà hướng đến tấm di ảnh nằm trên kệ chẳng đi đến đâu cả - nó chỉ chạm tới mỗi cái màng nhầy trống rỗng là tai tôi mà thôi. Hiểu ý bà, tôi bèn ngồi trong tư thế seiza trên cái nệm đã được đặt ở đó.

Dù tôi có sẵn sàng hay không, rốt cục tôi cũng phải mặt đối mặt với di ảnh của người con gái ấy. Nụ cười của cô trong bức ảnh; thậm chí ngay lúc này, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng cười của cô, đúng như khi cô vẫn còn sống.

Không được.....

Tôi dời mắt mình khỏi bức ảnh, một âm thanh chói tai vang lên từ một dụng cụ mà tôi không thể gọi tên, và chấp hai tay lại với nhau.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, tôi không thể nghĩ ra nổi cái gì để khăn vái.

Thắp hương xong, tôi quay ra đối diện mẹ cô, người đang ngồi trong thế seiza bên cạnh mình. Lúc này, tôi xuống khỏi tấm nệm. Bà nở một nụ cười mỗi một đương lúc tôi sửa soạn ngồi xuống trước mặt bà.

"Đây là thứ cháu đã mượn từ Sakura-san. Cô có phiền nếu cháu gửi lại nó cho cô không?"

"Một thứ từ con bé à..... Hmm, nó có thể là gì đây."

Tôi lôi ra cuốn 'Hoàng tử bé' từ trong cặp, và tận tay đưa nó cho mẹ cô. Với một cái nhìn thể hiện rằng bà đã nhận ra cuốn sách bìa mềm, mẹ cô nhận lấy nó bằng một cái ôm, và bắt đầu đặt nó cạnh di ảnh của người con gầy như đồ cúng.

".....Cảm ơn cháu rất nhiều vì đã thân thiết với Sakura."

Bà cúi thấp đầu tỏ vẻ tôn trọng, khiến tôi không biết phải làm sao.

"Không, cháu mới là người nên biết ơn, cô ấy quả thực đã giúp đỡ cháu khi còn sống. Cô ấy luôn luôn năng động, và được ở cùng cô khiến cháu cũng trở nên vui vẻ."

".....Đúng vậy nhỉ, con bé thật năng động."

Nhận thấy sự ngập ngừng trong giọng nói của bà, nó đánh động cái phần đó trong tôi, không một ai ngoài gia đình cô biết về tuyến tụy của cô hết.

Dù tôi nghĩ lẽ ra mình nên giữ nó làm bí mật, tôi nhận ra mình sẽ không thể đưa ra mục đích ban đầu của mình nếu tôi cứ tiếp tục làm vậy. Quả tình, lương tâm của tôi đang mách bảo tôi đừng đưa ra chuyện đó với gia đình cô sau một khoảng thời gian dài như thế, song tôi mặc kệ nó và kiên quyết thực hiện.

"Xin lỗi..... Nhưng có một chuyện cháu muốn nói."

"Hm, là gì vậy?"

Gương mặt mẹ cô tỏ vẻ dịu dàng mà u sầu.

Một lần nữa, tôi đánh gục lương tâm của mình.

"Sự thực là..... Cháu biết về căn bệnh của cô ấy."

"Hờ....."

Mẹ cô trưng ra một bộ mặt ngỗ ngược y hệt tôi đã dự đoán.

"Cháu đã nghe cô ấy kể lại. Đó là vì sao, cháu thậm chí không bao giờ có thể (bắt đầu) tưởng tượng rằng một điều như thế lại xảy ra."

Vẫn còn choáng váng, mẹ cô không thốt nên lời, đưa cả hai tay lên che miệng. Đúng như tôi nghĩ, cô nàng không báo cho gia đình rằng mình đã kể với ai đó khác về chứng bệnh của cô. Tôi nghĩ có thể là thế. Nếu tôi phải nói tại sao, thì bởi dẫu tôi có tình cờ chạm mặt Bạn-tốt-nhất-san ở buồng bệnh của cô vô số lần, tôi tuyệt đối không bao giờ chạm mặt gia đình cô. Mặc dù nếu chuyện đó có xảy ra, thì tôi là người sẽ gặp phải rắc rối.

"Thật ra thì, cháu đã tình cờ gặp cô ấy ở bệnh viện. Chính lúc đó cháu đã nghe được chuyện này từ cô ấy. Dù cháu cũng không hiểu sao cô ấy lại quyết định cho cháu biết."

Nhân lúc bà im lặng trong khi lắng nghe lời tôi nói, tôi tiếp tục.

"Cô ấy đã giữ bí mật với các bạn cùng lớp ngoại trừ cháu. Đó là lý do, ngay lúc này lại gọi ra một chuyện như vậy và làm cô bất ngờ, cháu xin lỗi."

Tôi khơi ra động cơ thật sự đằng sau chuyến viếng thăm của mình.

"Tới đây ngày hôm nay, thật ra thì bên cạnh thấp hương, cháu còn có một thỉnh cầu khác. Cháu muốn xem quyển sách mà cô ấy đã mang đi khắp nơi như một cuốn nhật ký."

"....."

"Cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'."

Những ngôn từ ấy, là một phát bốp cò súng.

Mẹ cô, mẹ của Yamauchi Sakura - với đôi bàn tay vẫn đang che lấp miệng, những giọt lệ bắt đầu tuôn rơi xuống hai gò má của bà. Khẽ khàng, khẽ khàng, gắng sức kìm giữ giọng nói của mình, bà khóc.

Tôi không hiểu được ý nghĩa đằng sau những giọt nước mắt của bà. Tôi có thể nói rằng chúng gần như được sinh ra từ buồn đau, nhưng còn về cái phần thực tế tôi biết về căn bệnh của người con gái nọ có khả năng đem lại buồn đau hơn nữa - thì tôi không biết. Đó là vì sao, không bật ra được câu an ủi nào, tôi lặng thinh chờ đợi.

Sau cuối, trong lúc nước mắt của bà vẫn chưa khô, mẹ cô trân trân nhìn tôi, và chậm rãi bắt đầu nói chuyện về nguyên nhân bà khóc.

"Ra đó là cháu à..."

Ý của bà là sao?

"Cô mừng..... Cô mừng..... Vì cháu đã tới..... Cô thực sự rất mừng."

Tôi càng lúc càng không hiểu ý bà là gì. Không cất nên lời, tôi chỉ quan sát trong khi nước mắt của bà nhỏ xuống.

"Đợi một chút....."

Mẹ cô đứng dậy, và rời sang phần khác của căn nhà. Bị bỏ lại, tôi nghĩ về ý nghĩa ẩn sau nước mắt và câu từ của mẹ cô, nhưng đầu óc tôi trống rỗng. Và như vậy, trước khi tôi có thể nghĩ ra gì đó, mẹ cô quay trở lại căn phòng, mang theo một cuốn sách bìa mềm mà tôi nhận ra qua một cái nhìn.

"Là nó, phải không....."

Trong lúc khóc lóc, mẹ cô nhẹ nhàng đặt quyển sách lên sàn, và quay nó sao cho bìa trước hướng về phía tôi. Đó ắt hẳn là quyển sách mà cô đã mang theo bất cứ nơi nào mình đến. Quyển sách có nội dung luôn được cô giữ bí mật, ngoại trừ duy nhất một trường hợp.

"Đúng, đây là 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Cháu đã nghe nói rằng đó là một thứ tựa tựa nhật ký mà cô ấy bắt đầu giữ gìn sau khi mắc bệnh. Cháu chưa bao giờ xem nội dung của nó khi cô ấy còn sống, nhưng cháu nghe cô ấy nói rằng sẽ công khai cuốn sách cho mọi người sau khi cô ấy chết. Nhắc tới chuyện này, cô đã nghe nói gì về nó chưa ạ?"

Gật đầu rồi lại gật đầu, bà chỉ lặng im và gật đầu vô số lần. Mỗi lần như thế, nước mắt sẽ rơi xuống chiếu tatami và chiếc váy sáng màu của bà.

Tôi cúi đầu đúng mực và đưa ra thỉnh cầu của mình.

"Làm ơn cho cháu xem nó được không ạ?"

"..... Được chứ..... Đương nhiên, đương nhiên rồi....."

"..... Cảm ơn cô rất nhiều."

"Đây là vật Sakura, nhớ đến cháu, để lại."

Đôi tay tôi đang vươn đến cuốn sách bỗng khựng lại. Nghĩ rằng không nên khiếm nhã, cánh tay tôi theo phản xạ dừng lại, và tôi ngược nhìn gương mặt bà.

".....Dạ?"

Với những giọt nước mắt mau chóng làm lấm lem gương mặt, bà bắt đầu lên tiếng.

"Cô đã nghe về nó..... Từ Sakura..... Con bé muốn quyển nhật ký này..... Được đưa cho một người nào đó sau khi nó mất..... Tới một người duy nhất..... Người biết về căn bệnh của con bé..... Con bé nói rằng vì..... Người đó biết về 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'....."

Những giọt lệ làm gương mặt bà lấm lem tan vào hư không. Tôi không thể làm gì khác ngoài lắng nghe. Từ bên cạnh, người con gái đang mỉm cười đang dõi theo chúng tôi. "Mặc dù người đó..... Người đó..... Là một kẻ nhút nhát..... Và có lẽ sẽ không tới tang lễ, người đó nhất định sẽ tới để tìm thứ này..... Và cho tới lúc ấy..... Con bé nói rằng không được để bất kỳ ai ngoài gia đình trông thấy nó..... Cô nhớ, những lời con bé nói, rất rõ..... Đó quả thực là, một điều từ rất lâu rồi....."

Có lẽ cuối cùng đã bị cảm xúc lấn áp, mẹ cô bật khóc, đưa hai tay lên che mặt. Tôi chỉ có thể ngồi đây, chết lặng. Cái này khác với những gì tôi đã nghe. Đây là một thứ người con gái ấy để lại, cho tôi ư?

Những ký ức của tôi về người con gái ấy trào dâng khắp não bộ.

Bên trong khoảng trống giữa nước mắt, giọng nói của mẹ cô thốt ra.

"Cảm ơn cháu..... Cảm ơn cháu rất nhiều..... Nhờ có cháu..... Con bé..... Con bé đã..... Ở bên cháu....."

Không thể chịu đựng thêm nữa, tôi cầm lấy cuốn sách bìa mềm được đặt trước mặt mình.

Không ai ngăn cản tôi làm vậy.

Tôi bắt đầu từ mấy trang đầu tiên - lời mở đầu từ thuở cô còn là học sinh sơ trung.

"Ngày 29 tháng 11 năm 20XX

Quả thực mình không muốn viết về mấy thứ u ám, nhưng ghi chép lại mấy điều như thế này thì không sao đâu nhỉ. Ấy là lúc mình biết được mình đã mắc bệnh. Đầu mình hoàn toàn trống rỗng, và không biết nên làm gì, mình đã lo lắng và khóc, tức tối và trút giận lên gia đình mình, và mình đã làm vô số việc khác nữa. Trước hết, con muốn xin lỗi gia đình. Con xin lỗi. Vì đã chăm sóc con từ lúc đó cho tới khi con bình tĩnh lại - cảm ơn mọi người."

"Ngày 4 tháng 12 năm 20XX

Dạo này trời trở lạnh. Nhưng sau khi biết được mình mắc bệnh, mình bắt đầu nghĩ tới vô số điều. Một trong số chúng, là quyết định không bực bội với số phận bị mắc bệnh của mình. Đó là vì sao, mình sẽ không đặt tên cho nó là chống lại bệnh tật, mà là nhật ký sống chung với bệnh tật."

Mỗi vài ngày, cô sẽ ghi chép lại những gì xảy ra trong cuộc sống thường ngày của mình. Việc này tiếp tục cho trong vài năm. Song mặc dù nói như vậy, các bản ghi chép trong suốt quãng thời gian này đều khá là ngắn. Vì cho rằng chúng không quá liên quan tới cái mà mình muốn biết, tôi quyết định lúc này sẽ đọc lướt qua chúng. Tất nhiên, có một vài bản ghi chép ở đâu đó lọt vào sự chú ý của tôi.

"Ngày 12 tháng 10 năm 20XX

Mình có bạn trai mới. Một cảm xúc kỳ lạ. Nếu mình tiếp tục với anh ấy lâu hơn nữa, mình có lẽ sẽ kể cho anh ấy về căn bệnh của mình. Dù thật lòng mình không muốn."

"Ngày 3 tháng 1 năm 20XX

Chúng mình chia tay. Một chuyện như chia tay trong ba ngày đầu năm - có lẽ có thể là điềm xấu. Mình được Kyouko an ủi."

"Ngày 20 tháng 1 năm 20XX

Một ngày nào đó mình cũng phải kể cho Kyouko về căn bệnh của mình. Cơ mà việc này có thể đợi cho tới tới lúc cuối. Vì mình muốn tiếp tục vui vẻ cùng Kyouko. Chỉ trong trường hợp Kyouko đọc được thứ này, mình sẽ xin lỗi ngay tại đây vì đã giữ im lặng. Xin lỗi vì không kể với cậu là tớ sẽ chết."

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, cô nhập học cao trung, và bên cạnh Bạn-tốt-nhất-san, cô tận hưởng trọn vẹn những niềm vui của thanh xuân. Một năm trôi qua, và cô lên năm hai; cái thường ngày mà cô quyết định sẽ tươi vui mà sống ngay cả khi cảm nhận được cái chết đang đến rất gần, từng dòng một, thấm sâu vào tâm can tôi.

"Ngày 15 tháng 6 năm 20XX

Dường như dần dần, mình đã trở nên giống một học sinh cao trung hơn. Mình hoàn toàn rạch ròi giữa việc liệu có gia nhập một câu lạc bộ hay là không, nhưng cuối cùng mình quyết định không gia nhập câu lạc bộ nào cả. Mình thậm chí đã cân nhắc việc gia nhập vài câu lạc bộ văn hoá, có điều để trân quý quãng thời gian mình có với gia đình và bạn bè, mình chọn câu lạc bộ đi-về-nhà. Kyouko thì vẫn như trước đây, hăng say chơi bóng chuyền mỗi ngày. Cố gắng hết mình nhé, Kyouko!"

"Ngày 12 tháng 3 năm 20XX

Mình thường nghe nói ngắm anh đào rơi sẽ khiến người ta cảm thấy đau đớn trong tim, nhưng chỉ ngắm chúng nở thôi cũng đã khiến trái tim mình đau đớn. Vì cuối cùng mình sẽ đoán được còn bao nhiêu lần nữa mình có thể ngắm hoa anh đào. Tuy nhiên, chuyện đó cũng có cái hay của nó. Chắc chắn, hoa anh đào mà mình thấy đẹp hơn nhiều so với hoa anh đào mà bạn bè đồng trang lứa trông thấy."

"Ngày 5 tháng 4 năm 20XX

Mình đã lên năm hai rồi! Mình ở cùng một lớp với Kyouko!! Vui quá đi mất!! Còn có cả những bạn khác như Hina và Rina, còn về mấy bạn nam, mình cũng được ở cùng với Takahiro-kun. Vận số

của mình tốt thật. Chà, nếu xem như tất cả vận số từ tuyến tuy của mình được đổi thành điều này, mình đoán nó cũng xứng đáng. Mà nói về chuyện này....."

Và rồi, một ngày nào đó giữa tiết xuân, cô gặp tôi. Chúng tôi đã biết nhau từ rất lâu trước kia, nhưng đó là cái ngày mà chúng tôi gặp gỡ.

"Ngày 22 tháng 4 năm 20XX

Hôm nay là lần đầu tiên mình nói chuyện với ai đó về bệnh của mình. Người ấy là bạn cùng lớp của mình, ●●-kun. Cậu ấy tình cờ cầm lấy quyển sách bìa mềm này trong bệnh viện, và cậu ấy còn đọc nó nữa chứ, nên mình cho là "cũng chẳng còn quan trọng nữa!" Mình đã nói chuyện với cậu ấy. Có lẽ mình cũng muốn ai đó lắng nghe mình. Còn chưa kể, ●●-kun hình như không có nhiều bạn lắm, thế nên mình nghĩ đó là lý do cậu ấy có vẻ để lại ấn tượng trong tim mình. Sự thực là từ trước đó, mình đã bị hấp dẫn bởi ●●-kun. Bọn mình thực sự ở cùng lớp hồi năm nhất, nhưng mình tự hỏi liệu cậu ấy có nhớ chẳng? Dù gì cậu ấy cũng luôn luôn đọc sách - như thể cậu ấy đang trầm lặng chiến đấu với chính mình vậy. Bên cạnh đó, thử nói chuyện với cậu ấy hôm nay rất thú vị, và mình bị ấn tượng bởi cậu ấy ngay lập tức. Đơn giản thế thôi. ●●-kun toát ra tâm tình có đôi chút khác biệt với những người khác. Mình muốn thân thiết hơn nữa với cậu ấy. Đẳng nào cậu ấy cũng biết bí mật của mình rồi mà."

Tên tôi được xóa đi bằng một cây bút bi. Có lẽ đó là sau khi tôi nói rằng tôi không muốn tên mình xuất hiện cho nên nó được xóa đi cho tôi.

Từ chỗ này thời gian của chúng tôi bắt đầu chồng lên nhau. Các bản ghi chép thường được hoàn thành mỗi ba ngày. Phần lớn nội dung đều không đáng kể.

"Ngày 23 tháng 4 năm 20XX

Mình đã trở thành một phần của uỷ ban thư viện. Chẳng có gì thay đổi ngay cả khi mình có nói ra ở đây, nhưng mà cái thể loại hệ thống trường học gì mà lại cho phép người ta tự do chọn uỷ ban vậy chứ? Mình gọi ●●-kun và cậu ấy trưng ra một khuôn mặt phiền phức. Song có vẻ cậu ấy đã dạy mình chính xác về vai trò công việc của mình và mấy thứ như thế. Mình nghĩ mình sẽ hỏi cậu ấy rất nhiều thứ."

"Ngày 7 tháng 6 năm 20XX

Mình được điểm tối đa cho một bài kiểm tra nho nhỏ. Mình biết mà lại! Thật ra, không phải 'mình biết mà lại'(1) nghe hơi giống tên một loài hoa sao? Đạo này tim mình có cảm giác nhẹ nhàng. Thi thoảng, lúc mình đùa cợt về chuyện mình sắp chết, ●●-kun lại cau mày, và nói mấy điều thú vị! Chỉ một xiu thôi, nhưng mình đã bắt đầu hiểu được tính cách của cậu ấy. Như mình nghĩ, cậu ấy thực sự đang chiến đấu chống lại bản thân mình."

(1. Mình cũng không biết là hoa gì. Bản tiếng anh ghi là 'expected of me')

"Ngày 30 tháng 6 năm 20XX

Trời nóng. Nhưng không phải mình ghét cái nóng đâu. Đồ mồ hôi làm mình cảm thấy mình vẫn còn sống. Bọn mình đang chơi bóng rổ trong phòng thể dục. Bên cạnh đó, ●●-kun nói rằng đừng cho tên

cậu ấy vào trong Nhật ký sống chung với bệnh tật. Mặc dù mình đã bắt chước cậu ấy và đáp trả bằng những lời không quan tâm, nhưng không giống cậu ấy, về cơ bản mình ngoan ngoãn, nên mình sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu ấy một đôi lần. Từ giờ trở đi, mình sẽ cố nhin không nhắc tới tên cậu ấy nữa."

Đúng như tôi đã nghĩ. Tôi bắt đầu đọc, và tên tôi thật sự không xuất hiện sau ngày hôm đó. Tôi cũng chợt hiểu ra một chuyện nữa. Có lẽ bởi nội dung thành ra thế này khiến mẹ cô không thể nào xác định được ai là người biết về căn bệnh của cô. Suy xét về nỗi lo âu của gia đình cô, tôi nghĩ có lẽ mình đã nói một điều thừa thãi. Càng đọc, những ý nghĩ kia của tôi chỉ càng mạnh hơn.

"Ngày 8 tháng 7 năm 20XX

Hôm nay, mình nhận được lời khuyên rằng nên dùng thời gian của mình để làm thứ mình muốn. Khi tự nhủ "hmm mình muốn làm gì nhỉ...", mình đã quyết định rằng mình muốn đi chơi và vui vẻ cùng cái người đã cho mình lời khuyên, và mình muốn ăn một chút yakiniku, cho nên bọn mình hẹn nhau vào chủ nhật."

"11 tháng 7 năm 20XX

Yakiniku ngon quá chừng! Và hôm nay mình cũng đã hứng thú. Tiếc là mình không thể viết chi tiết về nó. Có một điều mình sẽ nói đó là, mình đang cân nhắc việc nhồi nhét cái sự ngon của horumon vào những người khác cho tới lúc chết. Sau đó....."

"Ngày 12 tháng 7 năm 20XX

Hôm nay, mình đã hấp tấp lên kế hoạch, và đi ăn đồ ngọt. Mình đột nhiên nghĩ ra nó sau ca học sáng, cho nên mình phải nghĩ ra

cách lôi kéo người nào đó vào kế hoạch này, và thực hiện nó. Vì mãi mê nghĩ về việc ấy, có lẽ mình đã làm bài kiểm tra không được tốt cho lắm."

Ngay khi tên tôi ngừng xuất hiện, các bản ghi chép về những gì cô đã nghĩ về tôi cũng đồng loạt biến mất. Về phần tôi đó là một thất bại.

Quanh thời điểm ấy, các ghi chép của cô có vẻ trở thành một thứ thường nhật.

"Ngày 13 tháng 7 năm 20XX

Từ hôm nay trở đi, nếu nghĩ về bất kỳ điều gì mình muốn làm, mình sẽ ghi lại nó ở đây.

- Mình muốn đi chơi (với một chàng trai)
- Mình muốn ăn món horumon khoái khẩu
- Mình muốn ăn món ramen khoái khẩu

Mình đã nghĩ ra một vài thứ hay ho."

"Ngày 15 tháng 7 năm 20XX

• Mình muốn làm gì đó không nên làm với một chàng trai không phải người yêu của mình (lol) Mình sẽ viết về chuyến du lịch sau khi về nhà."

"Ngày 20 tháng 7 năm 20XX

Kết quả bài kiểm tra tốt hơn mình nghĩ! Mình tận hưởng chuyến đi, và cũng được Kyouko tha thứ nữa - cảm giác dường như mình

đang khởi đầu kỳ nghỉ hè khá là tốt. Hoặc là mình nghĩ vậy, nhưng sẽ có buổi học bổ sung. Xui quá vậy."

"Ngày 21 tháng 7 năm 20XX

Đây là một ngày vô cùng xấu, và cũng là một ngày vô cùng tốt. Chỉ một chút xíu thôi, mình đã khóc một mình. Hôm nay là một ngày toàn nước mắt."

.....Cái này chắc chắn là về ngày hôm đó rồi. Cái ngày mà cả hai đứa đều mắc sai lầm. Đoạn về việc cô đã khóc một mình mang một cơn đau nhói bất ngờ tới khu vực quanh lá phổi của tôi.

"Ngày 22 tháng 7 năm 20XX

Mình ở trong bệnh viện. Mình sẽ nhập viện khoảng hai tuần. Những con số trở nên bất thường. Chỉ một chút thôi - không, mình sẽ không nói dối nữa. Mình khá lo lắng. Nhưng ngay cả vậy, mình sẽ giả vờ với những người xung quanh. Song mình không nói dối. Mình chỉ đang giả vờ mà thôi."

"Ngày 24 tháng 7 năm 20XX

Tìm cách thổi bay đi nỗi bất an của bản thân, mình đã nhảy múa, cơ mà lại bị bắt gặp giữa chừng. Mình xấu hổ, song cũng yên tâm vì đã được ghé thăm. Nước mắt ứa ra, và mình đã liếc lén giấu chúng đi. Sau đó, thời gian trôi qua rất vui. Con tim mình đã trở nên nhẹ nhõm hơn."

"Ngày 27 tháng 7 năm 20XX

Có chuyện thú vị đã xảy ra, nhưng mình không thể viết về nó bởi một quy tắc. Cho nên mình đoán mình sẽ viết về vài trò ảo thuật.

....."

"Ngày 28 tháng 7 năm 20XX

Tuổi thọ ước tính còn lại của mình đã bị mất một nửa."

Đọc những ký tự được xếp ngay ngắn, tôi cảm nín.

"31 tháng 7 năm 20XX

Mình đã nói dối. Mình đoán đó không phải lần đầu tiên. Mình đơn giản là đã nói dối. Mình được hỏi có phải có chuyện gì đã xảy ra không, và mình gần như đã bật khóc. Sau cùng mình gần như đã nói về tất cả mọi thứ. Thế nhưng mình lại nghĩ không được làm vậy, nên mình không hé răng nửa lời. Mình không muốn buông bỏ cái thường nhật đã được trao cho. Mình yếu đuối. Mình sẽ tiết lộ sự thật, một ngày nào đó."

"Ngày 3 tháng 8 năm 20XX

Mình đã lo sợ. Và mình lại nói dối. Mà dù sao, khi ai đó trưng ra một gương mặt nhẹ nhõm đến vậy, thì chẳng thể nào nói cho họ sự thật được. Dẫu vậy, nó lại khiến mình hạnh phúc. Đủ để làm mình tự hỏi có thể có thứ gì trên đời lại khiến mình hạnh phúc hay sao. Bởi mình không biết người ta cần mình. Mình rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, thành ra mình cứ khóc mỗi khi ở một mình. Mặc cho đang viết về chuyện ấy như thế này, mình lại muốn để những cảm xúc thực sự của mình được phát hiện sau khi mình chết - như mình nghĩ, mình thật yếu đuối. Mình đã không bị nhìn thấu, mình nghĩ. Mình, giỏi trò làm mặt lạnh đến không ngờ."

"Ngày 4 tháng 8 năm 20XX

Hình như mình của dạo gần đây đã quá yếu đuối! Giờ mình sẽ ngừng viết mấy thứ u tối! Mình quên mất đã quyết định luôn luôn hướng về phía trước ra sao! Có lẽ sau đây mình thậm chí sẽ xóa đi các bản ghi chép mấy hôm trước nữa."

"Ngày 7 tháng 8 năm 20XX

Thực tình thì từ lúc mình phải nhập viện, với hết sức có thể, mình đã cố cho hai con người ấy tình cờ gặp nhau, với hi vọng họ sẽ bắt đầu thân thiết, cơ mà chắc là hơi khó rồi (lol). Mình sẽ tiếp tục ước cho tới khi chết rằng hai người họ sẽ thân thiết. Dạo này mình đang tập một trò ảo thuật hoành tráng! Mình không thể đợi để biểu diễn.
....."

"Ngày 10 tháng 8 năm 20XX

Kế hoạch sau khi xuất viện của mình đã được quyết định. Mình sẽ đi biển. Khởi đầu bằng chuyện như thế có vẻ khá đúng đắn, mình nghĩ vậy. Cảm tưởng như bọn mình gần đây, không hề bước đi, mà lại đang đi xa nhất có thể (lol). Cũng ổn thôi, nhưng bọn mình có thể từ tốn lại thì tốt hơn cậu biết đấy. Trò ảo thuật khó quá."

"Ngày 13 tháng 8 năm 20XX

Mình được ghé thăm, và mình đã ăn quả dưa hấu đầu tiên của mình mùa hè này. Mình thích dưa hấu hơn là dưa gang. Có lẽ sở thích của một người quả nhiên không thay đổi từ lúc họ còn bé nhỉ. Song thậm chí nói vậy, thì đâu phải lúc nào mình cũng thích horumon đâu. Mình thật sự chẳng thể chịu nổi nó khi bọn nhóc nhai dạ bò thành tiếng (lol). Mình đã giải thích các quy tắc của cuốn sách này cho mẹ rồi. Thế nên mình sẽ ghi vào đây một lần nữa. Cho tới khi người đó tới nhận quyền sách này, tuyệt đối không cho ai khác

ngoài gia đình xem thứ này. Đừng đi hỏi gợi ý từ Kyouko hay bất kỳ ai khác."

"Ngày 16 tháng 8 năm 20XX

Mình sẽ được ra viện sớm! Hai người đã đến thăm bệnh mình lần cuối. Tại vì đã nhận thông báo từ cả hai phía là đẹp trò này đi, mình đã quyết định bố trí giờ vào thăm cho họ (lol), cơ mà chỉ một lần là được nên, mình muốn cả ba đứa cùng đi chơi và ăn một bữa cùng nhau!"

"Ngày 18 tháng 8 năm 20XX

Ngày mai là mình được ra viện roàiiiiiiiiiii! Mình sẽ tận hưởng trọn vẹn quãng thời gian còn lại của mình!

Yaaaaaaaaaay!"

Các ghi chép của cô dừng lại tại đây.

Tôi nên diễn tả ra làm sao đây?

Nỗi lo lắng của tôi đã được minh chứng.

Dấu chuyện gì đó đã xảy ra, cô ấy đã che đậy nó.

Giống như từ mấy lần trước kia, thứ gì đó đang trỗi dậy từ sâu thẳm con tim tôi. Bình tĩnh lại nào, tôi trấn an bản thân. Tôi chẳng thể làm được điều gì hết, và bây giờ cũng chẳng thể vượt qua điều đó - tôi nói lời xin lỗi, cố gắng hết sức ổn định bản thân.

Trong lúc hít thở sâu, tôi nghĩ về điều mà lẽ ra mình nên nghĩ về ngay lúc này.

Tôi đã không phát hiện ra điều mình muốn bên trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Không có câu trả lời rõ ràng về những gì cô nghĩ về tôi trong cuốn sách này. Tôi hiểu rằng mình được xem là thứ quan trọng, nhưng đó là điều mà tôi đã biết rồi. Cái cách mà cô gọi tôi vẫn lảng tránh tôi.

Tôi, lại thất vọng nhiều hơn một chút.

Tôi nhắm mắt và ổn định nhịp thở của mình. Đôi khi, tôi trở nên im lặng tựa hồ đang cầu nguyện.

Tôi gấp sách, và nhìn đáp lại mẹ cô người đã kiên nhẫn đợi tôi. Tôi im lặng đặt cuốn sách lên sàn, và đẩy nó về trước.

"Cháu cảm ơn cô rất nhiều....."

".....Chưa hết đâu."

Mẹ cô không lấy lại cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Đôi mắt trông giống hệt của người con gái ấy của bà, đỏ ngầu. Và chúng nhìn thẳng vào hai mắt tôi.

"Thứ Sakura thật sự muốn cháu đọc chắc chắn, vẫn còn ở phía trước."

Được bảo như thế, tôi lật qua những trang giấy trắng trong bối rối.

Những ghi chép bắt đầu một lần nữa ở phía cuối quyển sách bìa mềm.

Những lời của cô, tuôn trào cùng cái tôi và sự phẫn khích nằm ở đó.

Tôi nghĩ rằng con tim mình sẽ ngừng đập.

"Di nguyện (Bản nháp) (Được viết đi viết lại vô số lần)

Xin chào, tất cả mọi người.

Đây là di nguyện của mình.

Nếu vật này lọt vào mắt bất kỳ ai, có lẽ mình sẽ không còn trên thế gian này nữa. (Có lẽ làm thế này là quá truyền thống chẳng?)

Trước hết, vì giữ im lặng về căn bệnh của mình với hầu hết mọi người, xin hãy tha lỗi cho mình. Mình thật sự xin lỗi.

Dù là ích kỷ của mình, mình muốn sống một cách bình thường, vui vẻ thật nhiều, và cười thật nhiều với tất cả mọi người. Đó là vì sao mình đã chết mà vẫn giữ im lặng về chuyện này.

Có lẽ có thể còn có những người đã đắn đo về việc nói với mình điều gì đó. Nếu các bạn là một trong số họ. Xin hãy nói những người khác tất cả mọi thứ mà các bạn muốn nói với họ. Bạn thích hay ghét họ, tất cả những điều như thế - mình muốn bạn hãy cho họ biết. Bằng không, họ có thể sẽ chết trước khi bạn biết, giống như mình đây. Dẫu các bạn không thể làm việc đó với mình được nữa, bạn vẫn có thể làm việc đó với những người khác, cho nên hãy cho họ biết điều bạn muốn.

Gửi tới tất cả mọi người trong trường học (có lẽ mình nên viết riêng cho một vài người?), được học cùng tất cả mọi người, mình rất vui. Trong khi thật sự thích lễ hội văn hoá và cả đại hội thể thao nữa, thì điều mình đặc biệt thích ấy là sống một cuộc sống thường ngày cùng tất cả mọi người. Bực mình làm sao khi mình không thể thấy các cậu thích thú làm đủ mọi điều ở khắp mọi nơi mà các cậu sẽ đi

từ giờ trở đi. Thế nên xin hãy, tạo ra nhiều kỷ niệm hơn nữa để nhớ về, và kể cho mình về chúng trên thiên đàng. Đây là vì sao, mọi người tốt hơn hết là đừng làm việc xấu nhé (lol). Tới những người đã yêu quý mình, tới những người đã ghét mình - cảm ơn các tất cả."

Bố, mẹ, anh hai (tính đây là viết riêng liệu có được không nhỉ?), vì tất thấy mọi thứ cho tới giờ, cảm ơn mọi người rất nhiều. Con thực sự yêu gia đình mình. Bố, mẹ và cả anh hai nữa, con thật lòng, thật lòng yêu quý tất cả mọi người. Hồi con vẫn còn nhỏ, bốn người chúng ta đi du lịch khá thường xuyên, phải không? Tận bây giờ, con vẫn còn nhớ khá rõ. Dù con từng rất mất trật tự và đã chỉ biết gây rối lúc còn bé, con tự hỏi liệu con đã trở thành một cô con gái đáng tự hào hay chưa. Cho dù là ở thiên đàng, con vẫn muốn được là con của bố và mẹ. Cho dù là được chuyển kiếp, con vẫn muốn là con gái của hai người. Ấy là lý do, hãy gắn bó với nhau mãi mãi. Và khi con được chuyển kiếp, con sẽ lại được dưỡng dục bởi hai người một lần nữa.

Cùng với anh hai, con muốn sống ở nhà Yamauchi một lần nữa. Hmm, có quá nhiều điều muốn viết, con không thể viết tất cả ra được.

(Đúng mình nghĩ, mình sẽ viết riêng cho tri kỷ đáng trân trọng của mình. Mình sẽ viết lại phần cho gia đình mình.)

Kyouko.

Để tớ nói cái này trước nhé. Tớ yêu cậu.

Tớ yêu Kyouko. Đâu cần phải tốn công nghi ngờ, tớ yêu cậu. Đó là lý do, tớ thành thật xin lỗi.

Vì cho cậu biết ở những phút cuối cùng, tớ xin lỗi. (Mình cũng phải suy nghĩ cẩn thận về chuyện này)

Tha lỗi cho tớ - tớ sẽ không nói như thế.

Cơ mà, hãy cứ tin điều này. Tớ đã yêu cậu.

Và vì đã yêu cậu, tớ không thể cho cậu biết.

Tớ đã yêu việc ở cùng Kyouko. Bất cười, tức giận, nói những thứ ngớ ngẩn, oà khóc - tớ đã yêu tất cả.

Tớ xin lỗi, không phải thế đâu.

Thậm chí bây giờ, tớ vẫn yêu.

Luôn luôn. Trong thời hiện tại tiếp diễn, tớ vẫn yêu. Thậm chí khi tớ lên thiên đàng, thậm chí khi tớ đầu thai, tớ sẽ luôn luôn tiếp tục yêu chúng.

Tớ yêu khoảng thời gian tớ cùng với cậu người mà tớ yêu, và tớ không có can đảm để phá hỏng nó.

Có thể hơi khiếm nhã với các bạn khác của mình, nhưng Kyouko sẽ luôn là số một của tớ. Có lẽ tớ đã sa vào bể tình với Kyouko mất rồi. Được rồi, vậy thì, ở kiếp sau, Kyouko nên trở thành một chàng trai (lol).

Hạnh phúc nhé. Kyouko.

Dẫu có gì xảy ra đi nữa, nếu là cậu thì sẽ ổn cả thôi, Kyouko ạ. Đẳng nào thì, Kyouko người mà tớ yêu sẽ không thất bại đâu, đúng chứ?

Tìm một người chồng tuyệt vời, và sinh một đứa bé dễ thương.
Gây dựng một gia đình hạnh phúc hơn bất kỳ ai khác.

Thật lòng mà nói, tớ muốn được nhìn nó đấy cậu biết mà. Tổ ấm của Kyouko. ○ (←Mình sẽ không khóc khi viết thật đâu)

Tớ sẽ luôn luôn dõi theo Kyouko từ thiên đàng. Phải rồi, tớ chỉ có một yêu cầu. Tớ sẽ hạnh phúc nếu cậu xem nó như yêu cầu cuối cùng của tớ và lắng nghe.

Yêu cầu của tớ là có một người mà tớ muốn cậu thân thiết.

Chính xác, là chàng trai mà cậu luôn nhìn chăm chăm đó (lol).

Chàng trai đó là người tốt cậu biết mà. Thật đấy. Mặc dù đôi lúc cậu ấy có khiếm nhã với tớ (lol).

Tuy nhiên, cậu ấy

(Mình đoán là để phần giải thích về cậu ấy ở lần sau cũng được)

(Mình cần truyền tải những điều mình muốn nói cho Kyouko tốt hơn)

Chà, sau cùng, là cậu đấy.

Tớ sẽ không viết tên cậu đâu (lol).

Cậu, người mà tớ đang nhắc tới. Vì cậu đã bảo không ghi lại nó cậu biết mà.

Chà, cậu vẫn ổn chứ hả? (lol)

Theo nhiều cách khác nhau, con số những điều tở đặc biệt muốn nói cứ tăng lên gần đây. (Mùa hè năm hai)

Nhưng đầu tiên là vấn đề quyền sở hữu.

Hãy thoải mái sử dụng 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Tở đã thông báo cho gia đình mình rồi. Rằng đưa nó cho cậu khi cậu tới nhận nó.

'Thoải mái' có nghĩa là, cậu có thể làm bất kỳ điều gì cậu muốn với thứ mà cậu nhận được này.

Cậu có thể xé nát nó, có thể cất giấu nó, và cậu có thể đưa nó cho bất kỳ ai.

Nói cách khác, mặc dù tở đã viết những thông điệp cho nhiều người khác nhau, nhưng liệu nó có được xuất hiện trước tất cả mọi người không là tùy cậu.

Bởi vì ngay bây giờ, chính lúc này đây khi cậu đang nhìn vào nó, cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' này đã trở thành của cậu. Nếu không muốn nó, thì cứ thoải mái mà ném nó đi (giận).

Đây là điều cuối cùng tở có thể làm cho cậu, người đã trao cho tở vô số thứ.

Quả dưa hấu hôm trước ngon thật đấy (lol). (Tương lai bằng cách nào đó đã chuyển thành quá khứ - có lẽ mình chỉ cần viết lại)

Được rồi, vậy tở sẽ viết ra những điều bây giờ mình muốn nói với cậu. Chúng là những cảm xúc chân thật của tở, có lẽ vậy. Nếu như cảm xúc của tở thay đổi, tở sẽ viết lại nó. Cơ mà nếu bắt đầu ghét

cậu, tớ sẽ chẳng viết chữ nào cả đâu (lol). Giả như lúc ấy tới, cậu cứ đi và bị giết bởi Kyouko chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Từ lúc ấy, cái lúc mà hai đứa chạm mặt ở bệnh viện, chưa đầy bốn tháng đưa trôi qua rồi nhỉ. Kỳ lạ thật. Tưởng như tớ đã dành rất, rất nhiều thời gian bên cậu. Chắc chắn, là bởi cậu đã cho tớ biết nhiều điều khiến khoảng thời gian ấy quá đổi hạnh phúc.

Dù cũng đã viết ra ở lời mở đầu, thật ra thì tớ đã bị cậu hấp dẫn từ rất lâu trước đó rồi. Cậu có biết vì sao không? Là điều mà cậu nói suốt ngày đấy cậu biết không.

Đáp án chính xác là, vì tớ cũng đã nghĩ về điều đó.

Rằng cậu và tớ nhất định là hai kiểu người đối lập.

Tớ cũng nghĩ về nó đấy.

Nhĩ thế, tớ trở nên hứng thú, song lại chẳng bao giờ có cơ hội để thân thiết với cậu, và đó là lúc sự ngẫu nhiên xảy ra, cậu biết không? Đâm ra tớ nghĩ thế này, 'Có lẽ mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài thân thiết với cậu ấy bây giờ cả.' Vì cuối cùng cũng đã bắt đầu thân thiết, tớ hạnh phúc, thật sự hạnh phúc.

Dẫu gần đây, tớ đã nghe thấy mấy ý kiến ở đâu đó, kiểu như, không phải họ đang thân thiết quá mức sao? (lol) Có phải đây là, giả làm tình nhân không? Tớ đã tự mình đặt cho nó một cái tên như vậy, nhưng chuyện này quả thực khiến con tim tớ loạn nhịp. Mặc cho bọn mình chỉ vừa ôm nhau mới đây thôi cậu biết đấy. Kiểu như, đã thế này rồi, sao bọn mình không hôn nhau cho vui nhỉ? Và con tim tớ bắt đầu loạn nhịp (lol).

Hmm, mà thế cũng được. Cậu có nghĩ đó là một lời nhận xét gây xôn xao không? Nhưng thật ra, thế cũng ổn mà. Ngay cả khi ta không trở thành người yêu, tớ cũng hạnh phúc. Tớ có lo lắng một xíu, nhưng ngày nào đó, khi mà cậu đọc nó, dù sao tớ cũng chết rồi (lol). Bởi vậy tớ sẽ thẳng thắn.

Thật lòng mà nói, tớ đã nghĩ vô số lần, quả thực là vô số lần, rằng tớ đã yêu cậu mất rồi. Chẳng hạn như, lần đó, khi cậu nói về tình yêu đầu của mình. Đâu đó trong lồng ngực tớ xốn xang cậu biết không. Lần chúng ta uống rượu trong phòng khách sạn cũng thế. Lần đầu tiên tớ ôm cậu cũng vậy nữa.

Có điều, cậu biết mà, tớ không muốn trở thành người yêu với cậu, và thậm chí trong tương lai, tớ sẽ không bắt đầu cảm thấy thế đâu. Tớ nghĩ vậy đấy, chắc thế (lol).

Có lẽ, điều bọn mình sẽ làm có thể cũng giống như người yêu.

Song quãng thời gian ấy chắc chắn là thứ ta không có, phải không nào?

Và còn chưa kể, tớ ghét gọi mối quan hệ của bọn mình bằng một cái tên tầm thường như thế.

Mấy thứ như tình yêu, tình bạn. Mối quan hệ của bọn mình đâu phải vậy, đúng chứ? Dù tớ có tò mò tí xíu về chuyện sẽ thế nào nếu cậu yêu đem lòng yêu tớ. Nhưng mà tớ không có ý muốn hay định hỏi vậy đâu.

À, nhân tiện, vì nó liên quan tới chuyện này, tớ sẽ kể cho cậu câu hỏi mà tớ đã đắn đo có nên hỏi hay không trong bệnh viện lúc ấy, khi tớ bảo mình muốn chơi Sự thật hay thách thức. Do không biết

câu trả lời, tớ không phạm luật. Cái tớ muốn hỏi là, cậu biết không- Là, 'Cớ gì mà cậu không gọi tớ bằng tên cơ chứ?' Tớ nhớ. Khi mình ngủ trên Shinkansen, cậu bắn dây chun vào người tớ để đánh thức tớ, đúng không nào? Cho dù cậu có thể chỉ cần gọi tớ dậy, cậu lại không gọi tên tớ. Nó quấn quanh trong tâm trí tớ từ đó. Và cậu quả nhiên là chẳng gọi tên tớ lấy một lần. Lúc nào cũng là, 'cậu'. Cậu, cậu, và cậu.

Vào lúc ấy, lý do tớ lặng thinh bắn khoăn không biết có nên hỏi cậu không, là vì tớ cho rằng, chỉ là có thể, cậu không gọi tớ bằng tên vì cậu ghét tớ. Tớ đã nghĩ theo cách ấy. Hơn nữa, tớ không thể nào cho rằng chuyện như vậy lại không quan trọng được. Bởi tớ gần như không có tự tin. Tại vì, không giống cậu, tớ là một con người mà khái niệm 'bản thân' chỉ có thể tồn tại khi liên quan tới những người xung quanh.

Do tin như vậy, tớ nghĩ mình không thể hỏi mà không dựa vào Sự thật hay Thách thức, nhưng dạo này, tớ nhận ra mình đã sai.

Tất cả mọi thứ từ đây về sau là tưởng tượng của tớ. Tha thứ cho tớ nếu tớ sai nhé.

Phải chăng chẳng qua là cậu sợ việc khiến tớ trở thành ai đó đối với cậu?

Cậu có nói trước kia rồi, đúng không? Tưởng tượng điều mà người xung quanh cậu nghĩ về mình khi họ gọi tên mình là sở thích của cậu. Và đó là tưởng tượng thế nên, cậu có sai hay đúng cũng chẳng thành vấn đề.

Đây chỉ là cách hiểu thuận tiện và ích kỷ của tớ nhưng mà, có lẽ cậu không cho rằng tớ không quan trọng.

Và bởi vậy, tớ nghĩ cậu sợ phải làm thế.

Cậu sợ phải gán một ý niệm cho nó khi gọi tên tớ.

Cậu sợ phải khiến tớ, người cậu chẳng sớm thì muộn cũng sẽ đánh mất, trở thành 'bạn' hoặc 'người yêu'.

Thế cậu nghĩ sao? Nếu tớ có nhầm, hãy để chút rượu mạn hay gì đó trước mộ tớ nhé (lol).

Nhưng không sợ thì cũng không sao. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, con người cũng nên thân thiết với người khác cậu biết đấy. Giống như tớ và cậu tớ tận bây giờ ấy.

À, tớ sẽ viết tiếp chuyện cậu sợ hãi thế nào, như thể tớ đang mắng cậu là một tên nhút nhát, nhưng không phải thế đâu.

Vì tớ nghĩ cậu là một con người tuyệt vời, cậu biết mà.

Một con người tuyệt vời hoàn toàn đối lập với tớ.

Còn hơn cả ngẫu nhiên, tớ thậm chí sẽ trả lời câu hỏi mà cậu đã hỏi trước kia. Một dịch vụ mới hoành tráng làm sao!

Câu hỏi tớ nghĩ gì về cậu. Cậu thật sự không muốn biết sao? (lol) Thế thì cứ tự nhiên mà bỏ qua phần này nhé.

Cậu biết đấy, tớ-

Tớ ngưỡng mộ cậu.

Từ đó đến giờ, có một điều tớ vẫn băn khoăn.

Đó là nếu tớ giống như cậu, tớ có thể sẽ sống chỉ cho bản thân mình, cùng sức hấp dẫn của một mình mình, chịu trách nhiệm với chính mình, không làm phiền tới ai khác, không chia sẻ nỗi buồn với cậu hay gia đình.

Dĩ nhiên, tớ cực kỳ hạnh phúc với cuộc đời của mình lúc này. Vậy nhưng, tớ ngưỡng mộ cậu. Cậu, người đơn giản là sẽ sống như một con người hoàn toàn đơn độc, thậm chí chẳng có ai xung quanh.

Tiền đề cuộc sống của tớ là có ai đó luôn luôn ở bên.

Một ngày nọ tớ nhận ra.

Rằng sức hấp dẫn của mình không thể được hình thành mà không có ai xung quanh.

Dẫu tớ cũng chẳng coi đó là một điều xấu. Ý tớ là, chẳng phải ai cũng thế sao? Con người dù thế nào cũng được định nghĩa bởi sự liên quan của họ với người khác. Đến cả các bạn cùng lớp của bọn mình cũng đâu thể duy trì bản thân mà không ở cùng với bạn bè hay người yêu của họ.

So sánh với ai đó, so sánh với bản thân chúng ta, và lần đầu tiên nhận ra bản thân mình.

Đó là, "sống nghĩa là gì đối với tớ."

Nhưng cậu, chỉ riêng mình cậu, luôn luôn là chính bản thân cậu. Cậu tạo ra sức hấp dẫn cho chính mình, không dựa vào quan hệ với mọi người, mà bằng cách tự nhìn vào bản thân.

Tớ cũng muốn có sức hấp dẫn của riêng mình tớ mà thôi.

Đó là vì sao, ngày hôm ấy, sau khi cậu về nhà, tớ đã khóc.

Ngày hôm ấy, cậu nghiêm túc tỏ vẻ lo lắng với tớ. Ngày hôm ấy, cậu bảo tớ rằng cậu muốn tớ sống.

Không cần một mối quan hệ bạn bè hay tình nhân như thế, tớ được chọn bởi cậu.

Lần đầu tiên, tớ biết rằng tớ, như bản thân mình, được người khác cần đến.

Lần đầu tiên, tớ cho rằng tớ, và chỉ tớ, được là chính mình.

Cảm ơn.

Có lẽ, suốt 17 năm, tớ đã đợi chờ để được cậu cần đến.

Y hệt hoa anh đào đợi chờ mùa xuân ra sao.

Có lẽ chính vì đã hiểu ra điều ấy, nên tớ đã chọn cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' này như một phương thức ghi chép mặc dù tớ không đọc sách.

Bằng những lựa chọn của mình, tớ đã gặp cậu.

Nghiêm túc đấy cậu biết không, có thể khiến ai đó hạnh phúc nhường này, cậu quả nhiên là một con người tuyệt vời mà. Giá như ai cũng sẽ nhận ra sức hấp dẫn của cậu nhỉ.

Do tớ đã nhận ra sức hấp dẫn của cậu lâu lắm rồi cậu biết đấy.

Trước khi chết, tớ rất muốn được hoà bụi bặm dưới móng tay của cậu hay gì đó và uống nó.

Cho nên tớ đã viết, nhưng chỉ sau khi làm thế tớ mới nhận ra.

Câu từ tầm thường như thế là không ổn, nhỉ. Mối quan hệ giữa tớ và cậu - sẽ phí phạm nếu diễn tả nó bằng ngôn từ có thể được tìm thấy ở bất kỳ đâu như thế.

Phải rồi, cậu có thể không thích, nhưng cậu biết đấy.

Đúng như tớ nghĩ, tớ-

Tớ muốn ăn tuyến tụy của cậu.

(Đoạn của cậu thành ra lại dài nhất rồi - chắc nó sẽ khiến Kyouko giận nên tớ sẽ xem lại)

Bản nháp 1"

"....."

Đọc xong, tôi nhận ra rằng cô ấy không tồn tại trên cái thế giới mà mình vừa trở lại, và tôi nhận ra.

Vỡ vụn. Aah, tôi đang vỡ vụn.

Tôi bắt đầu nhận thức được nó. Tôi bắt đầu nhận thức được dừng nó lại là không thể.

Trước khi điều ấy xảy ra, có một chuyện tôi cần phải hỏi.

"Điện thoại của..... cô ấy, Sakura-san."

"Điện thoại.....?"

Mẹ cô đứng dậy, và trở lại ngay lập tức, mang theo một chiếc điện thoại.

"Suốt từ lúc con bé..... Ra đi, cô đã thử chỉ nhận những cuộc gọi, nhưng gần đây cô cũng tắt nguồn nữa."

"Làm ơn..... Hãy cho cháu xem nó."

Không lên tiếng, mẹ cô chìa chiếc điện thoại ra cho tôi.

Tôi mở cái thiết bị có cơ chế gập lên, và bật nguồn. Sau một thoáng chờ đợi, tôi bắt đầu mở mục tin nhắn và mở hộp thư đến.

Giữa vô số tin nhắn chưa được đọc, tôi tìm ra nó.

Những lời cuối cùng tôi gửi đi.

Tin nhắn cuối cùng tôi dành cho cô.

Tin nhắn ấy đã được mở.

Nó đã..... đến được.....

Tôi đặt chiếc điện thoại và 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' xuống chiếu tatami, và bằng cách nào đó mấp máy đôi môi run rẩy của mình, để thốt ra những ngôn từ cuối cùng trước khi tôi hoàn toàn vụn vỡ.

"Th-Thưa cô....."

".....Ừm?"

"Cháu rất xin lỗi..... Cháu hiểu rằng, có thể là không thích hợp, để hỏi cô thế này..... Nhưng..... Cháu rất xin lỗi....."

"....."

".....Có được không, nếu cháu khóc?"

Sau khi một dòng lệ lăn xuống trên gương mặt, bà gật đầu, một lần nữa, và cho phép tôi.

Tôi, vỡ vụn. Không, sự thật là tôi đã vỡ vụn từ rất lâu trước đó rồi.

"Aaaaaaaaaah! Waa-aaaaaaaaah! Aaaaaah, ngh, aaaaa-
aaaaaaaaah-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
aaaaahh! Hck, gh, aaaaaaaa-aaa-"

Tôi oà khóc. Không chần chừ, tôi khóc như một đứa bé mới sinh. Day trán xuống chiếu tatami, thế rồi vừa ngẩng đầu nhìn trần nhà, bằng một giọng mãnh liệt, tôi vừa khóc. Đây là lần đầu tiên. Khóc bằng một giọng mãnh liệt, và cũng là khóc trước mặt người khác nữa. Vì tôi không muốn làm điều như thế. Vì tôi không muốn làm điều sẽ ép buộc sự buồn rầu của mình cho người khác. Tôi chưa bao giờ làm vậy trước kia. Nhưng chính lúc này, đợt sóng còn của vô vàn những xúc cảm không thể cho tôi tiếp tục cái ích kỷ của mình nữa. Vì tôi đang hạnh phúc.

Bởi nó đã đến được cô, bởi nó cuối cùng cũng đến được.

Bởi cô ấy, đã cần tôi.

Bởi tôi, đã giúp được cô ấy.

Tôi hạnh phúc.

Nhưng đồng thời, tôi lại chìm trong nỗi đau đớn vô cùng.

Giọng nói của cô sẽ vang vọng mãi không thôi.

Gương mặt cô cứ lần lượt hiện ra.

Khóc lóc, rồi nhíu mày, rồi mỉm cười, rồi mỉm cười, rồi lại mỉm cười.

Cái chạm của cô.

Và mùi hương.

Mùi hương ngọt ngào thoang thoảng kia.

Tựa hồ chúng ở ngay đây, tựa hồ cô ấy ở ngay đây - tôi nhớ.

Ấy thế mà, cô đâu còn ở đây nữa. Người con gái ấy không còn đây. Hay bất cứ chốn nào.

Người con gái mà tôi luôn luôn nhìn vào, chẳng còn đây nữa.

Bọn mình đi theo hai hướng trái ngược, cô ấy thường nói như thế.

Chỉ là lẽ tự nhiên.

Chúng tôi, không nhìn cùng một hướng.

Lúc nào cũng vậy, chúng tôi đã luôn nhìn vào nhau.

Ở hai bên đối diện, chúng tôi đã luôn nhìn vào bờ đất khác.

Mặc kệ thật ra điều đó đáng lẽ phải không bao giờ được phát hiện, mặc kệ thật ra điều ấy lẽ ra phải không bao giờ được nhận thấy. Chúng tôi đã luôn nhìn vào người kia. Từ những nơi khác

nhau, từ những nơi không liên quan, nơi chúng tôi lẽ ra nên tồn tại riêng rẽ.

Song, chúng tôi gặp nhau, bởi cô đã nhảy vọt qua lòng sông ấy.

Dẫu ngay cả thế, tôi cứ ngỡ chỉ có mỗi tôi. Là cần tới cô, hay nghĩ rằng tôi muốn được giống như cô.

Không thể tin được, cái con người đó của tôi-

Cái con người đó của tôi lại được..... Bởi cô ấy.....

Chính tôi.

Chính tôi, ngay lúc này, đã bị thuyết phục.

Tôi đã sống để gặp gỡ cô.

Tôi đã lựa chọn. Để gặp gỡ cô, và chỉ vì thế, tôi lựa chọn, và sống.

Không còn gì phải nghi ngờ.

Suy cho cùng, tới bây giờ, tôi chưa từng biết chút gì về sự hạnh phúc này, hay nỗi đau đớn này.

Tôi sống.

Nhờ có cô, tôi đã sống bốn tháng vừa qua đó.

Chắc chắn, lần đầu tiên như một con người.

Bằng cách kết nối trái tim của mình với của cô.

Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu.

Dù tôi chẳng thể nào cảm ơn đủ, người con gái mà tôi nên nói với cô những điều đó không ở đây.

Dẫu tôi có khóc nhiều đến cỡ nào, tôi không thể chạm tới cô nữa.

Dẫu tôi có thét gào nhiều tới mức nào, tôi không thể chạm tới cô nữa.

Mặc dù tôi muốn truyền đạt chúng cho cô nhiều thế này - những hạnh phúc, và những đau đớn.

Rằng những ngày tôi cùng với cô là quãng thời gian vui vẻ nhất tôi từng có được.

Rằng tôi muốn được ở bên cô nhiều hơn.

Rằng tôi muốn luôn luôn được bên cô.

Dù rằng không thể, đáng lẽ tôi phải nói với cô.

Dù rằng đó chỉ là sự tự thỏa mãn, đáng lẽ tôi phải khiến cô nghe thấy tôi.

Một sự nuối tiếc.

Tôi không thể nói với cô bất kỳ điều gì nữa.

Tôi không thể làm bất cứ điều gì cho cô nữa.

Mặc cho tôi đã nhận được niềm thú đến thế này từ cô.

Tôi, lại chẳng thể làm bất cứ điều gì.....

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 9

Tôi khóc. Khóc, và khóc.

Cuối cùng.

Khi tôi dừng khóc - không phải cố ý, mà bởi nước mắt trong tôi không còn nữa - mẹ cô vẫn đang ngồi trước mặt tôi, chờ đợi.

Tôi ngẩng đầu, và mẹ cô đưa ra một chiếc khăn tay màu xanh nhạt. Lập tức, tôi nhận lấy chiếc khăn tay, và vắn thở dốc, tôi lau đi những nước mắt của mình.

"Cháu có thể giữ nó. Là khăn tay của Sakura đấy. Nếu cháu giữ nó, cô chắc con bé sẽ vui lắm."

".....Cảm ơn cô Rất nhiều."

Tôi thành thực thể hiện thái độ của mình, lau mắt, mũi và miệng, rồi gọn gàng cất khăn tay vào một cái túi trong đồng phục của mình.

Tôi một lần nữa ngồi một cách chuẩn mực trên chiếu tatami. Mắt tôi lúc này đỏ ngầu như của mẹ cô vậy.

"Làm ơn cho cháu xin lỗi..... Vì đã thất lễ....."

Mẹ cô vội lắc đầu.

"Không sao đâu, trẻ con khóc là chuyện hết sức bình thường. Con bé ấy cũng từng khóc suốt đấy thôi. Vì nó luôn luôn là một đứa mau nước mắt. Nhưng cháu biết không, vào khoảng thời gian con bé gặp cháu, và lúc bắt đầu viết về khoảng thời gian con bé ở bên cháu, nó đã thôi khóc. Tuy không phải hoàn toàn. Nhưng cô vẫn, cảm ơn cháu. Nhờ cháu, quãng thời gian con bé sống mới trở nên quý giá đối với nó."

Tôi tìm lại những giọt nước mắt chực trào ra lần nữa, và lắc đầu.

"Người nhận được khoảng thời gian quý giá của cô ấy là cháu."

".....Nếu là thế, thì thoảng cháu nên tới dùng cơm với gia đình chúng ta. Dù sao con bé cũng chẳng kể điều gì về cháu cho chúng ta cả."

Đối diện nụ cười buồn bã của mẹ cô, tôi thêm một lần lưỡng lự.

Với cái tôi đang lưỡng lự ấy, tôi nói với mẹ cô một chút về những kỷ niệm mà mình với cô nàng từng sẽ chia. Những thứ không được ghi lại trong cuốn nhật ký của cô nàng - đương nhiên, cả trò chơi Sự thật hay Thách thức của chúng tôi, và chúng tôi đã cùng nhau ngủ trên giường thế nào - tôi đều kể hết. Mẹ cô chăm chú lắng nghe tôi, gật đầu vô số lần.

Kể về kỷ niệm của tôi về cô khiến tim tôi tưởng như trở nên nhẹ nhõm hơn, từng chút, từng chút một.

Niềm hạnh phúc và nỗi buồn quý giá với tôi vẫn vẹn nguyên như thế, nhưng cứ như là tôi đang quẳng đi số cân nặng thừa thãi vậy.

Chính vì thế tôi nghĩ rằng mẹ cô đang lắng nghe tôi vì lợi ích của tôi.

Kết thúc câu chuyện của mình, tôi đưa ra một thỉnh cầu với mẹ cô.

"Ngày nào đó cháu có thể tới thắp hương được không?"

"Được chứ, tất nhiên rồi. Lúc ấy, hãy tới và gặp ông xã cùng con trai của cô nữa. Phải rồi, đến cùng với Kyouko-chan nhé..... Dù trông có vẻ hai đứa không thật sự thân thiết."

Mẹ cô cười khúc khích, y hệt người con gái ấy.

"Có vẻ là thế rồi ạ. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, nên thành thử cháu bị ghét."

"Không phải cô đang bắt ép đâu, nhưng nếu có thể, có lẽ Kyouko-chan và cháu ngày nào đó nên tới dùng cơm cùng gia đình cô. Cũng là lòng biết ơn, nhưng cũng có thể thân thiết được với hai người mà Sakura trân trọng sẽ khiến cô rất mừng."

"Có lẽ nó phụ thuộc nhiều vào điều cô ấy nghĩ gì hơn là cháu, nhưng cháu sẽ lưu ý ạ."

Thế rồi chúng tôi trao đổi vài lời, và sau khi hứa hẹn sẽ ghé chơi vào dịp nào đó, tôi đứng dậy. Bởi bà cứ cố nài, tôi đành đem cuốn 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' về nhà. Mười ngàn yên mà mẹ dặn tôi mang đi đã bị từ chối.

Mẹ cô tiễn tôi ra tới lối vào. Tôi xỏ giày, nói lời cảm ơn một lần nữa, và đúng lúc đặt tay lên nắm cửa, bà gọi tôi.

"Phải rồi, tên cháu là gì?"

Đáp lại câu hỏi ngẫu nhiên của bà, tôi quay người lại đứng mực, và trả lời.

"Là Haruki. Tên cháu là Shiga Haruki ạ."

"À, chẳng phải có một tiểu thuyết gia với cái tên như thế sao?"

Khi sự ngạc nhiên của tôi biến mất, tôi cảm thấy một nụ cười từ từ nở trên miệng mình.

"Dạ, nhưng cháu không biết cô đang nói tới cái nào nữa."

Tôi nói câu cảm ơn thêm lần nữa, cất lời tạm biệt, và rời khỏi cánh cửa trước của nhà Yamauchi.

Mưa đã thôi rơi.

Sau bữa tối, tôi giam mình trong phòng, và trong lúc đọc 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' lần nữa, tôi bắt đầu nghĩ ngợi. Lần thứ ba, tôi cuối cùng lại khóc khi đang đọc dở, nhưng tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ.

Từ bây giờ mình nên làm gì? Tôi nghĩ về việc mình có thể làm cho lợi ích của cô, cho lợi ích gia đình cô, và cho lợi ích của chính mình.

Tôi, người đã nhận 'Nhật ký sống chung với bệnh tật', nghĩ về điều mình có thể làm.

Trầm ngâm một lúc lâu, tôi đi tới quyết định khi quá 9 giờ tối một tẹo, và bắt đầu bắt tay vào hành động.

Tôi lôi ra tờ giấy in mà mình đã cất trong ngăn kéo bàn học, và rút ra chiếc di động của mình.

Nhìn vào tờ giấy, tôi quay một dãy số mình chưa từng nghĩ là sẽ sử dụng trong đời.

Tối đó, tôi mơ rằng mình đang nói chuyện cùng cô nàng, và lại bật khóc.

Tôi tới quán cà phê đã hẹn sau giờ trưa.

Vì tôi đã đến sớm hơn giờ hẹn một chút, đối phương vẫn chưa xuất hiện. Tôi kêu một ly cà phê đá và đặt mình xuống chiếc ghế trống cạnh cửa sổ.

Tôi có thể đến quá cà phê đã hẹn này mà không do dự. Có lẽ là tình cờ, nhưng nó cũng chính là nơi tôi đợi cô ngày hôm đó, cái ngày cô chết.

Không, có thể không phải là tình cờ. Tôi ngẫm nghĩ trong lúc uống ly cà phê đá của mình. Đảm bảo, cô ấy chắc chắn là khách quen ở đây.

Như ngày đó, tôi ngó ra ngoài. Như ngày đó, những người có những cuộc sống khác nhau đang lướt qua.

Song không như ngày đó, người tôi sẽ gặp đến đúng giờ. Tôi mừng. Tôi an tâm. Bên cạnh tổn thương tâm lý từ thời gian đó, tôi cũng lo rằng mình có thể đã bị bỏ rơi.

Không nói lời nào, Kyouko-san ngồi xuống chiếc ghế đối diện, và lập tức nhìn chăm chăm tôi với đôi mắt đã trở nên đỏ ngầu.

"Tôi đến rồi đây..... Nhưng..... Có chuyện gì?"

Từ chối bị đe dọa, tôi gắng gượng ổn định con tim đang run rẩy, tiếp nhận ánh nhìn của cô, và bắt đầu mở miệng.

Tuy nhiên, Kyouko-san đã ngắt lời tôi.

"Tang lễ của Sakura..... Cậu..... Đã không đến."

"....."

"..... Tại sao chứ?"

"Là vì....."

Đúng lúc nhận thấy bản thân không thể trả lời, một âm thanh lớn vang vọng khắp cửa hàng, và thời gian bên trong quán ngừng trôi trong giây lát. Là âm thanh mà Kyouko-san đã đập vào bàn bằng nắm tay của mình.

"..... Xin lỗi....."

Ngay khi thời gian bắt đầu chuyển động bên trong quán, Kyouko-san hạ mắt xuống, và nói bằng giọng nhẹ nhàng.

Một lần nữa, tôi mở miệng và lên tiếng.

"Cảm ơn vì cậu đã tới. Đây, chắc hẳn là lần đầu chúng ta nói chuyện hẳn hoi với nhau."

"....."

"Tớ có một chuyện cần nói với cậu, Kyouko-san, cho nên tớ đã tới đây nhưng, trước hết, tớ tự hỏi mình nên bắt đầu từ đâu."

"Cứ vào thẳng vấn đề đi."

".....Đúng rồi nhỉ, xin lỗi. Tôi có một vật muốn cho Kyouko-san xem."

"....."

Dĩ nhiên, chuyện là về người con gái ấy. Chỉ có cô nàng mới là điểm giao cắt giữa tôi và Kyouko-san. Sau khi trần trọc về điều này hôm qua, tôi đã quyết định nói với Kyouko-san.

Trước khi đến, tôi đã nghĩ xem làm thế nào để gợi chuyện với Kyouko-san - liệu bắt đầu về mối quan hệ giữa tôi và người con gái ấy, hay là về căn bệnh. Cuối cùng, tôi quyết định đơn giản là để Kyouko-san biết sự thật trước tiên.

Tôi lấy 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' ra khỏi cặp, và đặt nó lên bàn.

"Đây là, 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'."

".....Nhật ký sống chung?"

Tôi gỡ tấm bìa bọc bao quanh quyển sách, và cho cô xem.

Ngay tức khắc, đôi mắt của Kyouko, đôi con mắt trống trống đầu đó, mở lớn. Tôi cho rằng như thế thật đúng là cô ấy. Tôi cũng nghĩ rằng nó đáng ghen tỵ.

"..... Kia là..... chữ viết tay của Sakura."

"Chính xác."

Bằng động tác dứt khoát, tôi gạt đầu.

"Đây là cuốn sách của cô ấy. Như một phần di nguyện của cô, tớ đã nhận lấy nó."

".....Di nguyện....."

Chuyện tôi sắp sửa nói ra đây khiến cả trái tim và lời lẽ của tôi trĩu nặng vô vàn sâu đau. Vậy nhưng, tôi không thể để nó ngăn cản mình được.

"Những điều viết bên trong, đều là thật. Chúng không phải là trò đùa của cô ấy, hay của tớ. Đây là, thứ giống như một cuốn nhật ký mà cô ấy đã viết, và trong những trang cuối cùng, là di nguyện gửi cho Kyouko-san và tớ, giữa nhiều người khác."

".....Cậu.....đang nói gì vậy?"

"Cô ấy, bị bệnh."

".....Cậu đang, nói dối, tôi chưa từng nghe điều gì như thế cả."

"Cô ấy không kể cho cậu."

".....Và chính xác thì tại sao cậu lại biết điều mà đến cả tôi còn không biết?"

Đấy cũng là điều mà tôi đã dự tính. Nhưng bây giờ tôi đã biết lý do.

"Cô ấy không kể cho ai ngoài tớ hết. Cô ấy, đã gặp phải một tai nạn và qua đời, nhưng ngay cả khi cô ấy không gặp phải tai nạn, sự thực là--"

Ngôn từ của tôi bị cắt ngang một lần nữa trước khi tôi có thể kết thúc. Thay vào đó, một âm thanh chói tai xuyên thẳng vào tai tôi, và cơn đau chẳng mấy chốc bắt đầu thấm vào bên má trái của tôi. Do không có kinh nghiệm, mất một lúc để tôi nhận ra rằng cơn đau đã tới từ hành động bạo lực của một cái tát.

Với hai mắt trông như chực khóc, Kyouko-san cất lời như thể đang khấn nài.

"Dừng lại đi....."

"Tôi sẽ không dừng lại. Tôi phải nói với Kyouko-san. Cô ấy thậm chí đã viết trong cuốn sách này. Rằng người cô ấy trân trọng nhất là Kyouko-san. Đó là vì sao. Tôi muốn cậu lắng nghe. Cô ấy, mắc bệnh. Dẫu cô ấy không gặp phải tai nạn đó, thì chắc chắn cô ấy sẽ chết sau nửa năm. Đó không phải nói dối."

Kyouko-san yếu ớt lắc đầu.

Tôi chìa 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' về phía Kyouko-san.

"Đọc đi. Người con gái ấy thích đùa giỡn, nhưng, cô nàng tuyệt nhiên sẽ không làm những trò đùa khiến cậu tổn thương đâu."

Tôi quyết định không nói gì thêm nữa ngoài những điều đó.

Nỗi lo âu của tôi, chỉ là có lẽ, cô ấy sẽ không đọc nó, nhanh chóng tan biến khi mà Kyouko-san chạm tay vào sau thoáng chốc.

Thận trọng, Kyouko-san giữ lấy 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' và mở ra những trang giấy bên trong.

"Quả đúng là, chữ viết tay của Sakura....."

"Đó kỳ thực là, thứ mà cô ấy đã viết."

Kyouko-san, với lòng mày vẫn đan vào nhau, bắt đầu chậm rãi đọc từ trang đầu tiên. Tôi, tập trung vào chờ đợi.

Tôi từng nghe nói từ người con gái đã mất ấy.

Kyouko-san cũng không phải kiểu người thường đọc chữ ở định dạng in. Cho nên nó mất thời gian để Kyouko-san để dần đọc được 'Nhật ký sống chung với bệnh tật'. Đương nhiên, tốc độ đọc cuốn sách của cô không phải là yếu tố chính chi phối số thời gian đã trôi đi.

Thoạt tiên, với cái nhìn thể hiện cô không thể ép bản thân tin vào điều này, Kyouko-san đọc lại những trang giấy vô số, vô số lần.

"Dối trá, dối trá," cô thậm chí còn nói thế.

Theo nhịp đọc, con tim cô có lẽ cũng kết nối đâu đó với của người con gái ấy. Tựa hồ một công tắc đã được bật, cô bắt đầu khóc, và tốc độ đọc ngày càng trở nên chậm hơn.

Tôi không cảm thấy sốt ruột chút nào.

Nhất là khi Kyouko-san bắt đầu khóc, tôi cảm thấy nhẹ nhõm bởi cô đã chấp nhận nó. Vì giả cô không chấp nhận, sự hiện diện của tôi hôm nay sẽ mất đi ý nghĩa. Cả việc truyền đạt di nguyện của người con gái ấy, cũng như một mục đích khác.

Nửa chừng, tôi gọi ly cà phê thứ hai của mình. Suy nghĩ một lát, tôi cũng gọi một ly nước cam cho Kyouko-san nữa. Chẳng nói chẳng rằng, Kyouko-san chỉ uống một ngụm.

Trong lúc chờ đợi, tôi không nghĩ về người con gái nọ. Thay vì vậy, tôi đang nghĩ xem mình có thể làm gì với những thứ mình đã nhận được từ cô. Một nhiệm vụ khó khăn cho tôi người đã cố chấp với cái tính vị kỷ cho tới giờ. Tôi tiếp tục suy nghĩ, và thời gian cứ trôi đi.

Đúng lúc tôi nhận ra, ngày đã chuyển mình sang đêm. Sau cuối, tôi không thể nảy ra bất kỳ ý nghĩ cụ thể nào ngoài những gì mình đã nghĩ tới hôm qua. Những việc nhân loại có thể thực hiện bình thường với tôi thật khó khăn.

Tôi nhìn vào Kyouko-san; gương mặt cô ướt nhẹp nước mắt và chồng giấy ướt đẫm trên bàn ngày càng trở nên lớn hơn. Các ngón tay cô kẹp đầu đó chính giữa cuốn sách, và cô sắp sửa gấp cuốn sách lại. Tôi cũng làm tương tự điều mẹ của người con gái kia đã làm hôm qua. "Phía sau, vẫn còn nữa đấy."

Dù trông Kyouko-san có vẻ đã mệt mỏi vì khóc khi đọc phần chứa di nguyện của người con gái ấy, thì lần này cô đóng quyển sách lại hoàn toàn, và cứ như không nhận thức được những người xung quanh mình, cô bắt đầu gào khóc âm ỉ. Tôi, để mắt tới Kyouko-san. Giống như điều mẹ cô đã làm cho tôi hôm qua, toàn bộ thời gian. Kyouko-san hét tên cô, muôn ngàn, muôn ngàn lần. "Sakura, Sakura," cô ấy tiếp tục khóc.

Kyouko-san tiếp tục khóc còn lâu hơn cả tôi hôm qua, và lúc tôi nhìn vào cô, đôi con mắt cô - vẫn giàn giụa những nước - quay về phía tôi. Nó vẫn như mọi lần, một ánh nhìn kiểu như cô không thể chịu đựng được hiện diện của tôi dù chỉ một chút.

".....Tại sao chứ....."

Kyouko-san cất tiếng bằng một giọng khàn khàn nghẹn ngào.

"Tại sao..... Cô ấy không..... Cho tôi biết....."

".....Đó là, bởi cô ấy-"

"Không phải Sakura! Mà là cậu!"

Đối diện với giọng nói phẫn nộ mà mình thậm chí chẳng thể đoán trước, tôi đánh mất câu chữ mình đã định trả lời. Bằng một ánh nhìn như thể muốn đâm tôi tới chết, và đã trở nên đen đặc, Kyouko-san buông ra lời lẽ của mình.

"Nếu cô ấy, nếu như cô ấy kể với tôi..... tôi sẽ dành thật nhiều..... Thật nhiều, thật nhiều thời gian hơn với cô ấy. Tôi cũng sẽ ra khỏi câu lạc bộ của mình nữa, tôi thậm chí sẽ bỏ học! Và bên nhau, cùng với Sakura....."

Là, về việc này sao.

".....Tôi sẽ không tha thứ cho cậu. Dù cho Sakura thích cậu, trân trọng cậu, cần cậu bao nhiêu đi chăng nữa - tôi, sẽ không tha thứ cho cậu."

Cô ấy, cúi mặt xuống lần nữa, và những giọt lệ bắt đầu rơi xuống sàn. Chỉ một chút, quả tình là chỉ một chút thôi, tôi - thẳng tôi như chính tôi từ đó tới giờ - cuối cùng cũng nghĩ rằng kể cả là thế, tôi sẽ không quan tâm. Rằng ngay cả khi bị ghét bỏ, tôi sẽ không quan tâm. Song tôi lắc đầu. Không được. Thế thì không được.

Tôi bắt đầu nói với Kyouko-san, người đã đưa ra quyết định và có cái đầu đang cúi thấp.

"Tớ xin lỗi, nhưng..... Tớ muốn cậu tha thứ cho tớ, dần dần từng chút một cũng được."

Kyouko-san không nói nửa lời. Tôi đẩy cái lo lắng của mình sang một bên, và bằng cách nào đó mở miệng thêm lần nữa.

"Vậy thì..... Nếu cậu không phiền..... Ngày nào đó..... Tớ muốn-"

Kyouko-san, không nhìn tôi.

"Tớ muốn cậu trở thành bạn của tớ."

Vì sử dụng những từ ngữ tôi chưa từng dùng một lần trong đời, cả cổ họng và con tim tôi đều hồi hộp. Tôi gắng sức hoạt động để duy trì nhịp thở của mình. Vì vấn đề của chính tôi đã làm tôi tuyệt vọng, tôi không còn có đủ sức để làm một việc như dự đoán trạng thái tinh thần của Kyouko-san nữa.

"....."

"Không phải chỉ vì di nguyện của cô ấy đâu. Đây là điều bản thân tớ chọn phải làm. Tớ muốn thân thiết, với Kyouko-san. Tớ muốn, chúng ta thân thiết."

"....."

"Vậy là, không được sao....."

Tôi không biết cách nào khác để hỏi ngoài câu đó. Nên tôi bèn im lặng. Sự im lặng buông xuống khoảng trống giữa hai người chúng tôi.

Tôi chưa bao giờ căng thẳng nhường này về câu trả lời của ai đó trước kia. Với trạng thái tinh thần lên đến cực hạn cộng thêm cả cái tính coi bản thân là trung tâm của mình, tôi chờ đợi lời hỏi đáp từ Kyouko-san, và một lát sau, vẫn cúi xuống, cô lắc đầu đôi ba lần, đứng dậy lần đầu tiên sau vài tiếng, và rời đi mà chẳng thêm liếc nhìn tôi.

Trông vào bóng lưng Kyouko-san, lần này tới lượt đầu tôi cúi thấp.

Ra là..... Không được à.....

Tôi cho đó có lẽ là cái giá mà mình phải trả. Cái giá cho việc không thừa nhận nhân loại từ trước tới giờ.

"Việc này, thật khó khăn."

Tôi, một mình, lẩm bẩm như vậy. Song tôi nghĩ mình thực sự đang nói với cô gái nọ.

Tôi đặt 'Nhật ký sống chung với bệnh tật' bị bỏ lại vào trong cặp, và sau khi dọn dẹp đồng rác mà hai chúng tôi đã tạo ra, tôi lại lần nữa bước ra ngoài nơi đã tối đen như mực.

Chính xác thì tôi nên làm gì từ bây giờ? Chừng như tôi đã bị bẫy trong một mê cung không lối thoát. Nếu ngược nhìn lên, tôi vẫn có thể trông thấy bầu trời. Vậy nhưng dấu biết là có một lối thoát, tôi lại không thể tìm thấy.

"Một vấn đề nan giải làm sao," tôi nghĩ. Tất cả mọi người giải quyết các vấn đề như thế trên nền tảng thường nhật đều tuyệt vời.

Tôi leo lên xe đạp, và bắt đầu đi về nhà.

Kỳ nghỉ hè sắp sẽ sớm khép lại.

Có vẻ tôi sẽ không thể hoàn thành bài tập về nhà trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc rồi.

TỚ MUỐN ĂN TUY CỦA CẬU

Sumino Yoru
dtv-ebook.com

Chương 10

Tôi bị lũ ve sầu thúc giục, chúng kêu réo rất cơ hồ như thể vẫn còn chưa kêu đủ vậy.

Ngày hôm qua đánh dấu kết thúc cho những buổi học bổ sung của chúng tôi, và khi kỳ nghỉ hè cuối cùng cũng thật sự bắt đầu, tôi thấy bản thân đang đều đặn leo lên những đoạn bậc thang bằng đá.

Lại một ngày hết sức nóng nực khác. Tôi bị ánh mặt trời gay gắt bao vây một cách tàn nhẫn từ bên trên, cũng như phản chiếu của nó từ mặt đất phía dưới. Chiếc áo phông của tôi đã trở nên ướt sũng mồ hôi.

Cơ mà tôi chẳng quá hối tiếc về điều gì vì đã đặt bản thân trải qua thách thức này cả.

"Tớ đã luôn nghĩ về việc này, nhưng cậu khá là yếu ớt đấy nhỉ."

Cô gái đi đằng trước tôi nói vậy, và cười tôi, người đang đầm đìa mồ hôi và thở hổn hển. Uất ức, tôi bèn tìm một câu phản biện để chống đỡ, nhưng sau cùng tôi quyết định nhanh chóng trấn tĩnh, và tiếp tục cất bước một cách căng thẳng.

"Thôi nào, cậu làm được mà, cậu làm được mà."

Với hơi thở còn dư thừa, cô cổ vũ tôi, vừa vỗ tay, vừa làm một bộ mặt mà tôi chẳng thể nào nói được nó có ý động viên hay trêu tức

tôi nữa.

Cuối cùng cũng lên tới đỉnh, tôi lau đi mồ hôi bằng khăn mặt trong khi rốt cục cũng đưa ra được câu trả đũa của mình.

"Tớ khác với cậu, cậu biết mà."

"Như kiểu cậu là đàn ông ấy hả? Xấu hổ chưa kìa."

"Cậu biết đấy, tớ có dòng dõi quý tộc, cho nên ngay cả khi tớ không nhúc nhích cơ thể thì cũng chẳng sao."

"Đừng có xúc phạm tới những người mang dòng dõi quý tộc."

Tôi lấy trà của mình ra khỏi túi, và tu ừng ực thứ nước chứa bên trong chai PET(1).

(1.Pet là từ viết tắt của Polyethylene terephthalate (được gọi là PET, PETE hoặc PETP hoặc PET-P), thuộc loại nhựa nhiệt dẻo và được dùng trong tổng hợp xơ sợi, vật đựng đồ uống chai nhựa, bình nhựa, vật dụng chứa thức ăn và các loại chất lỏng; có thể ép phun để tạo hình; và trong kỹ nghệ thường kết hợp với xơ thủy tinh)

Trong suốt khoảng thời gian đó, cô ấy đã tiếp tục mà không có tôi. Chẳng còn lựa chọn nào khác, tôi đành theo sau cô, và mau chóng đến một chỗ với quang cảnh trông thật thích mắt. Từ nơi chúng tôi đứng, cái toàn cảnh không hề bị che khuất của thị trấn chúng tôi trải dài bên dưới hai đũa.

"Sáng khoái quá điiiiii!"

Cô hét lên thật to, đôi cánh tay dang rộng về trước. Cảnh trí và làn gió nhẹ nhất định rất khoan khoái. Khi cảm thấy mồ hôi mình khô

lại trong làn gió, tôi một lần nữa uống trà, xốc lại tinh thần.

"Được rồi, vậy là chỉ còn một tẹo nữa thôi nhĩ."

"Ồ? Chà chà, cậu đột nhiên lại năng động thể cơ đấy. Để tớ cho cậu cái kẹo này làm phần thưởng nhé."

"Tớ muốn hỏi điều này từ lâu rồi, nhưng hai người các cậu nghĩ tớ sống bằng kẹo và kẹo cao su như đồ ăn thiết yếu của tớ hay gì à?"

Tôi lên tiếng đồng thời nhớ lại bộ mặt của một người bạn sẽ luôn luôn, luôn luôn mời tôi kẹo cao su trong lớp học.

"Tớ đành phải làm vậy thôi cậu biết mà, chẳng qua lúc nào tớ cũng tình cờ có vài cái trong túi áo thôi vậy nên, của cậu này."

Miễn cưỡng, tôi chấp nhận cái kẹo và nhét nó vào túi áo. Chính xác thì chuyện này sẽ diễn ra bao nhiêu lần nữa?

Vẫn giữ bước chân nhanh nhẹn, cô ngân nga một giai điệu, bỏ tôi lại phía sau khi mà tôi đang chậm chạp lê bước theo sau cô. Tuy nhiên, cảm giác tình huống này giống như màn biểu diễn cho sự không cân sức giữa chúng tôi, tôi bèn ép bản thân đứng thẳng và bắt đầu đặt chút động lực vào bước đi của mình.

Trước khi nhận ra, đất cát dưới chân chúng tôi đã trở thành đá cuội, và chúng tôi đã tới được đích đến.

Trong cơ man những bia đá được sắp xếp ngay ngắn, chúng tôi tìm thấy một cái duy nhất.

"A, chẳng phải Haruki là người phụ trách nước nôi sao? Ra lấy một chút ở kia đi."

"Tớ có thể làm rõ hai điều không? Đầu tiên là, còn có nhiệm vụ nào khác sao? Và thứ hai, thế hai người chúng ta đi cùng nhau thì không được à?"

"Ngậm miệng lại và đi đi. Chẳng lẽ tớ chưa cho cậu kẹo à?"

Mất tinh thần vì phải thực hiện mệnh lệnh của cô, tôi giữ im lặng, đặt đồ đạc của mình xuống và cuộc bộ tới điểm có nước gần đó, tôi biết tính cách của cô sẽ chỉ đem lại thêm những lời phản đối vô dụng. Dăm ba cái xô và gáo nước đã được để lại ở điểm cấp nước. Cầm lấy một trong số chúng, tôi vặn mở vòi nước, và để cái xô chứa đầy nước trước khi quay về nơi cô đang đợi.

Cô nàng đang đứng ngược nhìn vòm trời.

"Hm, ồ, được việc đấy, chắc hẳn là vất vả cho cậu rồi."

"Nếu cậu nghĩ thế thì đáng lẽ cậu cũng nên giúp đi chứ."

"Cậu thấy đấy, dù gì tớ cũng có dòng dõi quý tộc mà."

"Rồi rồi, thế thì, cứ tự nhiên."

Tôi đưa cái xô và gáo nước cho cô. Cô lịch sự nhận lấy chúng, và với tất cả sức lực của mình, bắt đầu giội nước lên ngôi mộ nhà Yamauchi trước mặt chúng tôi. Một vài tia nước bật ra khỏi bia đá và bắn vào má tôi. Ngôi mộ lung linh trong ánh dương, tạo nên một cảnh tượng kỳ ảo.

"Thôi nào, tỉnh dậy đi chứ, Sakuraaaa!"

"Tớ không nghĩ đây là cách cậu nên làm chuyện đó đâu. Thật đấy."

Tôi cố gắng trấn tĩnh cô gái đã trút nước xuống ngôi mộ. Nhưng kệ xác tôi, cô hắt tất cả chỗ nước còn lại vào ngôi mộ, chăm chỉ như thể cô ấy thích thú với việc này. Nó tạo ra ấn tượng sai lầm rằng đây là một môn thể thao nào đó.

"Cậu biết đấy, khi chấp tay trước một ngôi mộ, chúng ta có nên gây tiếng động không?"

"Trong đa số trường hợp thì có lẽ là im lặng thực hiện, nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn nếu chúng ta tạo ra vài tiếng ồn cho cô nàng sao?"

Đứng kế bên nhau, cô và tôi mỗi người đồng thời đập lòng bàn tay vào nhau, để tiếng vỗ tay vang lên. Chúng tôi nhắm mắt, ước lời cầu nguyện của mình sẽ gửi đến cô một cách trọn vẹn.

Hai người bọn tớ đã thân thiết - chúng tôi gửi cho cô những ý nghĩ của mình.

Chúng tôi chấp tay lại một hồi lâu, và sau khi mở mắt gần như cùng một thời khắc, cô và tôi đặt xuống đủ loại đồ cúng mà mỗi người chúng tôi đã mang theo.

"Vậy thì, có lẽ chúng ta nên tới nhà Sakura thôi nhỉ."

"Chắc vậy."

"Vì cả cô và tớ đều sẽ chuẩn bị cho cậu một bài thuyết giáo nghiêm khắc."

"Cái gì thế? Tớ chẳng nghĩ ra được lý do nào hết."

"Nếu cậu hỏi tớ, thì gần như là tớ còn không chắc phải bắt đầu từ đâu. Đúng rồi, tớ đoán đầu tiên là vì bây giờ cậu đã năm ba, nhưng vẫn phụ thuộc vào may mắn của mình và không học hành chút nào cả."

"Chẳng phải tớ cần kể cho cậu đâu, nhưng tớ có một cái đầu tốt trên vai nên học hành với tớ là không cần thiết."

"Đó là cái tớ đang nói đấy!"

Câu phản pháo của cô mờ dần vào khoảng trời xanh mênh mang. Suy nghĩ của tôi quay về nhà Yamauchi mà tôi chưa từng ghé qua một thời gian. Lần cuối cùng tôi tới đó, tôi gặp anh trai cô lần đầu, và có thể nói chuyện với anh ấy.

"Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên tớ tới nhà cô nàng ấy cùng với ai đó khác đấy."

"Và đây là điểm cậu cần bị thuyết giáo nhiều nhất đó."

Trong lúc có một cuộc đối đáp thú vị nhưng cực kỳ vô nghĩa, lần này, chúng tôi trả lại xô và gáo nước cùng nhau. Tới trước mộ phần thêm lần nữa, chúng tôi nói, "Bây giờ bọn mình đang đến nhà của cậu đấy," và quay lại con đường mà chúng tôi đã tới. Trở xuống con đường hơi khó khăn một chút, có điều ngay cả khi chúng tôi ở lại, chúng tôi sẽ chỉ tiếp tục màn đối đáp thú vị nhưng không có kết quả của hai đứa, và điều ấy sẽ chẳng dẫn đến đâu cả.

Một lần nữa, y chang khi chúng tôi tới đây, tôi đuổi theo Kyouko-san trong khi cô đi đằng trước.

Chấp hai tay vào nhau, tôi nhắm mắt lại.

Những cảm xúc của tớ - tớ sẽ biến chúng từ thứ gì đó của riêng mình tớ, thành một thứ tớ có thể gửi đến cậu.

Tớ muốn cậu tha thứ cho tớ. Cho những điều tớ sẽ nghĩ ở nơi đây.

Cho những điều tớ sẽ cầu nguyện ở chốn này.

Bởi tớ là kiểu người thế này, trước tiên hãy để tớ bộc bạch lời phàn nàn của mình.

Nó không dễ dàng. Dễ dàng như cậu nói nó sẽ như thế, dễ dàng như cậu cảm thấy nó sẽ như thế.

Để bản thân tớ có quan hệ với mọi người là không dễ cậu biết mà.

Nó khó lắm, thật đấy.

Đó là vì sao nó mất tới hẳn một năm. Tuy một phần trách nhiệm cho điều này có thể nằm ở tớ.

Nhưng, tớ đã lựa chọn, và cuối cùng thì tớ cũng đã vượt qua tất cả để tới đây. Tớ muốn cậu khen ngợi tớ vì điều này.

Một năm về trước, tớ đã đưa ra một lựa chọn. Là trở thành con người giống như cậu.

Một con người thừa nhận nhân loại. Một con người yêu quý nhân loại.

Tớ không chắc liệu mình đã trở nên quen với việc ấy chưa, nhưng chí ít thì, tớ đã chọn làm như vậy.

Ngay lúc này đây, tớ, cùng với cô bạn tốt nhất của cậu - cô gái đã trở thành người bạn đầu tiên của tớ - sẽ tới nhà cậu.

Thực ra thì, tuyệt biết bao nhiêu nếu như ba đứa mình có thể gặp nhau, nhưng chuyện đó là không thể nào, nên đành vậy thôi. Hãy làm chuyện đó trên thiên đường nhé.

Còn về nguyên nhân hai người bọn tớ sẽ tới căn nhà mà cậu không còn ở nữa ấy, bọn tớ sẽ tới đó để hoàn thành lời hứa tớ đã hứa với mẹ cậu hôm đó.

Tớ có muộn không, cậu nói xem? Kyouko-san đã bảo thế với tớ.

Tớ muốn cậu lắng nghe lời xin lỗi của tớ. Do đã luôn luôn sống cuộc sống của riêng mình, nên tiêu chuẩn để gọi một người là bạn, tớ không dám chắc.

Và vì tớ nghĩ rằng sẽ kiểu gì tớ cũng phải đến nhà cậu cùng Kyouko-san với tư cách là bạn của tớ-

Tớ, người không dám chắc, lấy mối quan hệ giữa cậu và tớ làm tiêu chuẩn.

"Tớ sẽ không tha thứ cho cậu" - kể từ cái ngày tớ được nói như vậy, cứ từng bước từng bước, thực tình là từng bước một, bọn tớ đã song hành trên con đường tiến tới tình bạn. Vì đợi chờ tớ với lòng kiên nhẫn tuyệt vời - mặc cho tính khí nóng nảy thường tình của cô nàng - trên con đường mà tớ đang lần đầu tiên bước đi bằng những ngón chân run rẩy này, tớ dành cho Kyouko-san lòng biết ơn vô hạn.

Quả đúng là bạn tốt nhất của cậu. Đương nhiên, làm gì có chuyện tớ sẽ nói điều đó với con người đó được chứ.

Và như thế, cuối cùng, suốt quãng thời gian này, tớ đã đi du lịch cùng Kyouko-san, dù đó là nơi mà hai ta từng ghé thăm một năm trước. Là khi lần đầu tiên tớ kể cho Kyouko-san về lời hứa mà tớ đã hứa với mẹ cậu. Thế rồi là Kyouko-san nổi giận với tớ vì không nói sớm hơn.

Thiệt tình, người bạn ấy của tớ đúng thật là sáng nắng chiều mưa mà.

Đồ cúng mà bọn tớ mang đi là quà lưu niệm mà bọn tớ đã mua lúc ấy đó.

Là món đồ được chế tác ở nơi Thần Thông Thái ngự trị, và thành phần chính của nó là mạn đáy.

Dẫu cho cậu vẫn chỉ mười tám, tớ sẽ chỉ bỏ qua mỗi lần này thôi đó. Vì lúc ném thử tuyệt lắm cậu biết không.

Nếu nó hợp với khẩu vị của cậu thì tốt quá.

Kyouko-san đang sống tốt. Tớ tự hỏi liệu cậu có biết hay không.

Tớ cũng đang sống tốt. Tốt hơn rất nhiều so với trước khi tớ gặp cậu.

Lúc cậu chết, tớ đã nghĩ. Rằng mình đã sống để được gặp cậu.

Vậy nhưng mà, tớ lại không thể tin nổi cậu đã sống để được cần đến bởi tớ.

Nhưng điều đó đã thay đổi.

Bọn mình chắc chắn đã sống để cho cả hai đứa tồn tại cùng nhau
- đó là điều mà tớ tin tưởng.

Bọn mình bất toàn khi sống riêng lẻ từng đứa.

Đó là vì sao, để bù đắp cho người kia, bọn mình đã sống.

Gần đây, tớ nghĩ như vậy đấy.

Đó là vì sao, đánh mất cậu, tớ phải có khả năng tự lập.

Tớ nghĩ, đây là chuyện tớ có thể làm cho hai chúng ta - và giờ là một.

.....Tớ sẽ tới lần nữa. Tớ không chắc chuyện gì sẽ đến với linh hồn người đã khuất, bởi vậy tớ sẽ nói về mấy thứ tương tự lần nữa ở nhà cậu, trước di ảnh của cậu hay đại loại thế. Nếu đến thế mà cậu vẫn không thể nghe thấy tớ, tớ sẽ kể cho cậu khi tớ lên thiên đàng. Chà, hẹn sớm gặp cậu.

À, phải rồi, phải rồi. Có một lời nói dối tớ đã nói với cậu mà không hề bị phát hiện.

Trong 'Nhật ký sống chung với bệnh tật', cậu đã tiết lộ mình khóc ra làm sao, điều cậu nghĩ về tớ, và những lời nói dối cậu đã nói - nên để công bằng, tớ đoán mình cũng sẽ tiết lộ vài thông tin chứ nhỉ.

Có được không?

Câu chuyện tớ đã nói về người đầu tiên tớ xiêu lòng ấy - đó là nói dối.

Tớ đã kể cho cậu chưa? Câu chuyện ấy kể về người sử dụng 'san'. Một lời nói dối trắng trợn, một câu chuyện bịa đặt.

Do cậu quá hứng thú về điều ấy, tớ không thể cho cậu biết được.

Chà, còn sự thật thì. Tớ sẽ cất nó đi tới khi tớ gặp lại cậu hay gì đó.

Có lẽ, nếu một cô gái giống như tình yêu đầu đích thực của tớ lại xuất hiện -

Lần tới, tốt hơn hết là nên ăn tuyển tụy của cô ấy.

Chúng tôi bước xuống những bậc cấp bằng đá trong khi chúng lấp lánh dưới Mặt-trời-san độc ác không chút do dự.

Đằng trước tôi, Kyouko-san quăng cái cặp dùng cho hoạt động câu lạc bộ của mình qua vai, đứng đưa nó trong khi ngân nga một điệu nhạc.

Tôi bắt kịp và đi kế bên người bạn đang trong tâm trạng tốt của mình, và đoán chính xác bài hát mà cô đang ngân nga.

Chừng như xấu hổ, Kyouko-san đánh dử dội vào bờ vai tôi.

Tôi ngẩng đầu lên trời trong khi phì cười, và tôi cuối cùng lại nói điều vừa nảy ra trong đầu, như trước kia.

"Hãy hạnh phúc nhé."

".....Sao cơ, cậu đang tỏ tình với tớ đấy ư? Trên đường trở về từ mộ của Sakura? Ngạc nhiên quá."

"Chắc chắn là không. Lời nói của tớ có ý nghĩa tuyệt vời đằng sau chúng. Bên cạnh đó, không giống cậu ta, tớ thích các cô gái tinh tế hơn cậu."

Cười nhăn nhở, tôi - người lẽ ra không được tha thứ - chọc tức cô nàng đã tha thứ cho tôi.

Thế rồi, tôi nhận ra ngay lập tức đáng lẽ mình không nên nói những lời đó lúc này. Nhưng đã quá trễ - những gì tôi đã nói dấy lên dấu hỏi trong Kyouko-san, và cô nghiêng đầu sang bên ra chiều nghi ngờ.

"Không giống cậu ta?"

"Xin lỗi, dừng lại, khoan đã, cho tớ xin."

Cô quan sát trong khi tôi lúng túng với vẻ bất thường, và nghĩ ngợi một chút. Bất chợt, cô nâng cả hai khoé môi một cách khó chịu, và đập hai tay lại với nhau. Như tiếng sấm, nó dội lại từ những phiến đá quanh chúng tôi.

Tôi lắc đầu và cho ném cho cô một cái nhìn chống chế.

"Thật ra thì, mới nãy, là bởi thói vô ý của tớ thôi, tớ đã được dặn rất nhiều lần là phải giữ bí mật....."

"Giá mà Haruki có nhiều bạn hơn, thì còn có thể tớ sẽ không nghĩ ra được cậu biết hô~ng. Mà dù sao đi nữa, heh, vậy đó là cậu ta huuh. Hmmm, tớ cứ tưởng cậu ta thích mấy cô gái tinh tế hơn cơ đấy."

Đó là điều tôi cũng đã nghĩ tới - đằng nào thì, chính cậu ta đã nói thế. Có lẽ sở thích của cậu ta đã thay đổi, hoặc có lẽ cậu ta đang nói dối, cơ mà dù là cái nào đi nữa, thì cuối cùng, tôi cũng thành thực xin lỗi cậu ta từ tận đáy lòng. Xin lỗi, lần tới tớ sẽ là người cho cậu kẹo cao su.

"Huuuh." "Hmm." Kyouko-san tiếp tục lẩm bẩm, vẫn cười toe toét.

"Cậu đang sung sướng đấy à?"

"Hm, thì, được thích bởi ai đó không thể nào khiến cậu không vui, phải chứ."

"Có lẽ đó là tin tốt."

Cũng là cho cả thằng tôi bất cần nữa.

"Nhưng tớ đoán làààà, hẹn hò thì phải để sau khi kỳ thi kết thúc."

"Cậu có vẻ hơi vội vàng quá đấy, tớ đoán là mình nên bảo với cậu ta - biết đâu nó sẽ tạo động lực để cậu ta học hành cho kỳ thi?"

Chúng tôi sôi nổi tiếp diễn câu chuyện khi bước xuống những bậc thang.

Ắt hẳn, cô ấy hẳn đang dõi theo chúng tôi.

"Wahahah-"

Bằng sức lực có lẽ là vừa đủ để xoay cổ lại, tôi quay về phía tiếng cười mà mình đã nghe thấy từ đằng sau. Kyouko-san cũng hành động tương tự, và thốt lên "ouch!", cô ôm lấy cổ mình.

Đương nhiên, chẳng có người nào đằng sau chúng tôi hết.

Cơn gió mơn man gương mặt chúng tôi, đang đầm đìa mồ hôi. Kyouko-san và tôi mặt đối mặt, và nhìn đăm đăm vào mắt người kia trước khi tuôn ra tràng cười cùng một lúc.

"Vậy thì, cùng tới nhà Sakura thôi nào!"

"Ờm, dù gì thì Sakura cũng đang đợi mà."

Cười ồm lên giòn giã, chúng tôi leo xuống những bậc cấp dài miên man.

Tôi, không còn sợ hãi nữa.